

ဝင်းမြင်း
မိုးမြင့်

အမှတ်တရ

အိမ်

ရွှေအမြင့်တဝတ္ထုတို

(၇၀)ပုဒ် စုစည်းမှု

စီစဉ်သူရဲ့ အမှာ စကား

၂၀၀၆ ခုနှစ်က စတင်ချီးမြှင့်ခဲ့တဲ့ ရွှေအမြုတေစာပေဆုနဲ့ အတူ စုစည်းခဲ့တဲ့ အမှတ်တရရွှေ စုစည်းမှုများ ဟာလည်း အမှတ် ၇၀ သို့ရောက်ခဲ့ပါပြီ။ ဝတ္ထုတိုများ နဲ့ ပတ်သက်ပြီး တစ်နှစ်တစ်ကြိမ် စုစည်းရတိုင်းမှ ရွှေအမြုတေမှာ ရေးခဲ့တဲ့ ဆရာ၊ ဆရာမများ ရဲ့ ဝတ္ထုတိုတို့ ဟာ ဒေါင်ဒေါင်မြည်တယ်လို့ ကျွန်တော် ရဲရဲကြီး ပြောဝံ့ပါတယ်။ သူတို့ အားလုံးဟာ ရသစာပေကို ချစ်တဲ့ စိတ်နဲ့ ဒီဝတ္ထုတိုများကို ဖန်တီး ခဲ့ကြတာဖြစ်တဲ့ အတွက် အခု ပြန်ဖတ်ရတဲ့ အခါတိုင်းမှာ တသိမ့်သိမ့် ကြည်နူးရပါတယ်။ အရင်နှစ်များက ပြောခဲ့သလိုပါပဲ တချို့ဆရာများက ကွယ်လွန်သွားခဲ့ကြပါပြီ။ တချို့ဆရာတွေ ကတော့ ရသစာပေ လောကကနေ တဝှမ်းခေါက် သွားခဲ့ကြပါပြီ။ တချို့ဆရာများ ကတော့လည်း တစ်ပုဒ်ကောင်း နှစ်ပုဒ်ကောင်း ဖော်ပြခံရပြီးတဲ့ အချိန်မှာ စာရေးချင်တဲ့ အာသာဆန္ဒပြေ ပျောက်သွားပြီး စာဆက်မရေး ကြတော့ပါဘူး။

ဝတ္ထုတိုတစ်ပုဒ်ကို ဖန်တီးတဲ့ နေရာမှာ အတွေးတစ်စ ရဖို့ က အရေးကြီး ပါတယ်။ ရလာတဲ့ အတွေးကို စကားလုံး လှလှများ နဲ့ တန်ဆာဆင်ကာ ပရိသတ်အတွက် ပေးချင်တဲ့ မက်ဆေ့ချ်ပါအောင် ရေးဖွဲ့ကြပါတယ်။ ဒါကြောင့် တကယ့် ဝတ္ထုတိုများကို ကိုယ်တိုင် ရေးသားကြတဲ့ သူများ အနေနဲ့ တစ်နှစ်မှာ ၁၀ ပုဒ်ထွက်ဖို့ ဆိုတာ တော်တော် ခဲယဉ်းပါတယ်။ လုံးချင်း ဝတ္ထုများကို ရေးသားနေကြတဲ့ ဆရာ၊ ဆရာမများက အုပ်

ရေရာနဲ့ ချီပြီး ရေးနိုင်ကြပေမဲ့ ဝတ္ထုတိုသမားများကတော့ ကန့်သတ်စာမျက်နှာအတွင်း ပေးလိုတဲ့ မက်ဆေ့ချ်ကို ဖော်ပြနိုင်အောင် ကြိုးစားရတာ ဖြစ်တဲ့ ကျွန်တော်ကတော့ ဝတ္ထုတိုရေးသားခြင်းက လုံးချင်းဝတ္ထုများ ရေးသားခြင်းထက် အတတ်ပညာပိုပြီး လိုအပ်တယ်လို့ ပြောချင်ပါတယ်။

ဝတ္ထုတိုအတတ်ပညာမှာ ပြည့်ဝတဲ့ ဆရာများ လူလောကထဲကနေ စောစီးစွာ ထွက်ခွာ သွားကြတာကို ပြန်သတိရတဲ့ အခါမှာ ဒီဆရာတွေကို နှမြောတသမိတာ အမှန်ပါပဲ။ ၂၀၁၆ ခုနှစ် နှစ်ဆန်းချိန်မှာ သတင်းဝတ္ထုနဲ့ ရွှေအမြုတေစာပေဆု ဆွတ်ခူးခဲ့ဖူးတဲ့ ဆရာ ဦးဆွေ(ဒဿနိက) ကွယ်လွန်သွားခဲ့ပြန်ပါပြီ။ သူ့ဝတ္ထုကို ပြန်ဖတ်ကြည့်မယ်ဆိုရင် အဲဒီကာလက ပြောချင်တဲ့ စကားကို စာပေစိစစ်ရေးက လွတ်အောင် ဖန်တီးသွားနိုင်တယ် ဆိုတာကို တွေ့ရပါလိမ့်မယ်။ အခက်အခဲများ နဲ့ မငြိစွန်းအောင် ကြိုးစားဖန်တီးကြရတဲ့ ကာလတုန်းက ဝတ္ထုများ ဟာ အခု လွတ်လပ်သွားတဲ့ အချိန် ဖန်တီးနေကြတဲ့ ဝတ္ထုတိုများ ထက် ပိုပြီး အရသာရှိနေတာကို သတိထားမိပါတယ်။ ပြောချင်တာကိုလည်း ပြောလို့ ရမယ်၊ စာပေစိစစ်ရေးမူဝါဒနဲ့ လည်း လွတ်ကင်းရမယ်၊ အဲဒီလို ခက်ခက်ခဲခဲ ဖန်တီးခဲ့ကြတဲ့ ဆရာများကို ကျွန်တော် လွမ်းမိတာအမှန်ပါ။

ကျွန်တော်တို့ ရွှေအမြုတေ မိသားစုထဲက အရင်ဆုံး ထွက်ခွာသွားတာက ဆရာလင်းသော်ဝေ (မြစ်ကြီးနား) ဖြစ်ပါတယ်။ ဆရာက ရွှေအမြုတေ ဆုပေးပွဲကို တက်ရောက်ဖို့ လာရင်း မန္တလေးမြို့မှာ လူမသိသူမသိ ကွယ်လွန်ခဲ့ရပါတယ်။ ဆရာ့ လက်ရာ မြစ်ရေမှာ ကျောက်ဆူးချလို့ မရတဲ့ လရောင် ဝတ္ထုကို သတိရတိုင်း ဆရာ့ကို နှမြောတသ ရပါတယ်။ သင်္ကြန်ရက်အတွင်းမှာ နှုတ်မဆက်ဘဲ ထွက်ခွာသွားတဲ့ ဆရာ ဒေါင်းနေမင်း၊ ဒီနှစ်ထွက်ခွာသွားတဲ့ ဆရာဦးဆွေ(ဒဿနိက)တို့ ကိုလ

ည်း ကျွန်တော် လွမ်းမိပါတယ်။

နှစ်တစ်နှစ်ရဲ့ မေလရောက်တိုင်း အမှတ်တရ ရွှေဝတ္ထုတိုများ စုစည်းမှုကို လုပ်ပေးနေတဲ့ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်ရော၊ ဘယ်ကာလအထိ စုစည်းပေးနိုင်ဦးမလဲ ဆိုတာ မှန်းဆလို့ မရပါဘူး။ အသက်ရှင်နေစဉ် ကာလအတွင်း ကျွန်တော်နဲ့ အတူ ရသစာပေ ရှင်သန်ဖွံ့ဖြိုးရေးအတွက် ဝိုင်းဝန်းကြတဲ့ ဆရာ၊ ဆရာမများ ၊ နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း ဒီစုစည်းမှုကို ထုတ်ဝေပေးနေတဲ့ ကံ့ကော်ဝတ်ရည် စာပေမှ ထုတ်ဝေသူ မဝိုင်းတို့ ကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ကျွန်တော့် စိတ်တိုင်းကျ ဖန်တီးပေးနေတဲ့ မျက်နှာဖုံးသရုပ်ဖော် ပန်းချီ မြင့်မောင်ကျော်ကိုလည်း ချန်လှပ်ထားလို့ မရပါဘူး။ သူ့ကြိုးစား အားထုတ်မှုကလည်း အမှတ်တရ ရွှေဝတ္ထုတို စုစည်းမှုမှာ တစ်တပ်တစ်အား ပါဝင်ပါတယ်။ အဲဒီအတွက် ကျွန်တော့်ညီသဖွယ် ဖြစ်နေတဲ့ မြင့်မောင်ကျော်ကိုလည်း ကျေးဇူးတင် ပါတယ်။ အမှတ်တရ ရွှေဝတ္ထုတို စုစည်းမှုကို ကျွန်တော့်မွေးနေ့ အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် ၆၀ ကအစ ထုတ်ဝေခဲ့ရာမှာ ကျွန်တော့်ညီ တစ်ဦးဖြစ်တဲ့ ဆရာ မင်းလူက ထုတ်ဝေသူ မဝိုင်းကို ‘ဟိုလူကြီးက အသက် ၉၀ အထိနေရင် ခင်ဗျားက ရော ၉၀ အထိ ထုတ်မှာ လား’လို့ မေးခဲ့ပါသတဲ့ ။ အခု အမှတ် ၇၀ ရောက် လာပြီဆိုတော့ ဆရာ မင်းလူကို တမ်းတမ်းတတ လွမ်းမိပါကြောင်း ပြောပါရစေ။

လေးစားစွာဖြင့်

ဝင်းငြိမ်း

နန်းကထိ
ကိုငြိမ်း၊မန္တလေး၊

ကျွန်တော်က သည် တစ်ခါ မမကို သနားလို့
အမေ့ကိုတော့ မတိုင်ပါ
ဒါပေမဲ့ အိမ်အလုပ်တွေနဲ့ မအားတဲ့ အမေ့ကိုတော့
ကျွန်တော် ထမင်းခူးခိုင်းဦးမည်
အမေက နင့်အစ်မ ဘယ်မလဲ မေးရင်တော့
ကျွန်တော်လည်း မတတ်နိုင်ဘူးပေါ့
'နင့်ကို ကလေးထိန်းခိုင်းတာလား
ကစားခိုင်းတာလား'မေးရင်တော့
အဲဒီမေးခွန်းဟာ မမဖြေရမယ့် မေးခွန်းပဲ
ဖြစ်တော့မယ် မဟုတ်လား

နန်းကထိ

ကိုငြိမ်းမန္တလေး၊

၁။

နန်းကထိဆိုးဆိုးလေး

‘ညည်း မှောက်တာကြိုက်လား၊ လန်တာကြိုက်လား’

ကျွန်တော့် မမက ခုံဖိနပ်တစ်ဖက်ကို လက်မှာ ကိုင်ရင်း သူ့ကစားဖော် ကုလားမကို မေးခွန်းထုတ်လိုက်သည် ။ ထိုအခါ ကုလားမက အဖြေပေးလိုက်သည် ။

‘ငါ ပက်လက်ပဲ ကြိုက်တယ် အေ့’

‘အေး...’

ထိုအခါ မမ၏ လက်ထဲမှ ခုံဖိနပ်ကလေးသည် လေထဲသို့ မြောက်တက် သွားတော့၏။ မြေကြီးပေါ်သို့ ပြန်ကျလာသောအခါ ခုံဖိနပ်ကလေးမှာ ပက်လက်။ ဒါဆို ဘယ်သူတားရမယ်၊ ဘယ်သူ တိုးရမယ်တွေ ပြောစရာ မလိုတော့။ ယောက်ျားရွယ်တွေ ကစားဝိုင်းမှ ‘ခေါင်းလား၊ ပန်းလား’မှာ မမတို့ ၊ ကုလားမတို့ ထုပ်ဆီး ဝိုင်းမှာ တော့ ‘အမှောက်လား၊ အလန်လား’ ဖြစ်နေသည် ။ ခေါင်းသည် ဖြစ်စေ၊ ပန်းသည် ဖြစ်စေ၊ မှောက်သည် ဖြစ်စေ၊ လန်သည် ဖြစ်စေ ကြွေးနီ ပိုက်ဆံနှင့် ခုံဖိနပ်

တို့ ၏ သမာဓိမှာ ဂုဏ်ဟိတ်ချင်း မကွာမကွဲ။ ထပ်တိ။

ခုံဖိနပ်တစ်ဖက်၏ အဆုံးအဖြတ်ကြောင့် မမနှင့် သူ့ကစားဖော်များ က ပွဲဦးမှာ ပင် စ၍ တားရတော့မည်။ ယင်းနောက် ခေါင်သူကြီးဖြစ်သူ မမနှင့် ကုလားမက ကစားကြမည့် မိန်းမဖော်များကို ‘ညည်းတို့ နာမည် ဝှက်ချည်ကြတော့’ပြောလိုက်၏။ ထိုအခါ နာမည်ဝှက်ကြမည့် သူများက လည်း နှစ်ယောက်စီ နေရာခွဲ၍ ထွက်သွားကြပြီး မိမိတို့ ကြိုက်သည့် နာမည်ဝှက်များကို တိုးတိုးတိုးတိုးနှင့် ရွေး နေကြပြီ ဖြစ်သည် ။

ကျွန်တော်က လေးထောင့်စည်းရဲ့ အပြင်မှာ ရပ်ရင်း မမတို့ ၊ ကုလားမတို့ လုပ်ပုံကိုင်ပုံတွေကို ကြည့်ရင်း မမအပေါ်မှာ မကျေမနပ် ဖြစ်နေမိ၏။ ကျွန်တော်တို့ မှာ မောင်နှမ နှစ်ယောက်တည်းသာ ကျန်တော့သည် ။ ကျွန်တော်တို့ တွင် ညီအစ်ကို မောင်နှမတွေ များ သော်လည်း အိမ်ထောင် ခွဲသွားသူတွေက ခွဲသွားကြပြီ။ ကွယ်လွန် သူတွေကလည်း ကွယ်လွန်သွားကြပြီ ဖြစ်သည် ။ ပြေးကြည့်ကြည့်၊ ဘယ်လိုရေတွက်တွက်သည် မောင်နှမသာ ကျန်တော့သည် ။ အသိုင်းအဝိုင်း ကောင်းခဲ့သူ အသိုင်းအဝိုင်း နည်းသွားသောအခါ ရှိတာ၊ ကျန်တာလေးကိုပဲ အမျိုးမျိုး ချစ်တတ်သော သဘာဝထဲတွင် ကျွန်တော်က တစ်ယောက် အပါအဝင်သာ ဖြစ်ပါသည် ။ မမကို အစ်မလိုသာမဟုတ်၊ အမေလိုလည်း ချစ်ပါသည် ။ ယင်းအပြင် ကစားဖော်မရှိသူ ကျွန်တော့်အဖို့ မမကို သူငယ်ချင်းလို၊ ကစားဖော်လိုလည်း ချစ်ရပါသေးသည် ။ အပျိုဖော်ဝင်စ မမကတော့ ကျွန်တော့်ကို မောင်ငယ် တစ်ယောက်လိုသာ ချစ်တတ်ပုံ ရပါသည် ။ မမ သူ့မိန်းမဖော် ကောင်မလေးတွေနှင့် ကစားတိုင်း ကျွန်တော့်ကို ခွဲခြား ခွဲခြား လုပ်လေ့ရှိသည် ။

ကျွန်တော်သည် ယင်းသို့ မကျေမနပ် ဖြစ်ရင်းကပင် အိမ်ကနေ မမ

‘ပြာ’ထည့်ယူလာသော မြေစလောင်းဖုံး ကလေးကို ခြေထောက်နှင့် နင်းချေပစ် နေမိတော့၏။ အမေပြာအိုးဖုံး မြေစလောင်းကလေးက ကျွန်တော့် ခြေထောက်အောက်မှာ စိစိညက်ညက်။ နောက်ထပ် မြေအိုးဖုံး အကောင်းကလေးတွေလည်း လေးငါးခု ကျန်ပါသေးသည် ။ ထိုမြေအိုးဖုံး ကလေးများမှာ ကစားမည့် သူများက ကိုယ်အိမ်ကကိုယ် အသီးသီး ပြာထည့်ယူလာကြသော မြေအိုးဖုံးများ ပင်။ ပြာသည် ကစားသူများ ၏ အရင်းအနှီး ဖြစ်သည် ။ အရင်းအနှီး မထည့်နိုင်လို့ ကစားရာတွင် မျက်နှာငယ်ရတာမျိုး မရှိ။ ရှေးလူကြီးတွေက အလွန်ပင် စေ့စပ်သည် ။ အိမ်တိုင်း၏ မီးဖိုဘေးတွင် ‘ပြာအိုး’ဆိုတာ ထားတတ်ကြသည် ။ ပြာအိုးမှာ ချက်ပြုတ်အပြီး မီးခဲအကျန်တွေကို ထည့်ရသော၊ သိမ်းရသော အိုးကို ခေါ်သည် ။ သိမ်းတာက မီးခဲအကျန်တွေ ခေါ်တာက ပြာအိုး။ မီးခဲသိမ်းရာတွင် ပြာပါ ပါသောကြောင့် ပြာက အချောင်စွာ သည် လားတော့ ကျွန်တော်မသိ။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ မီးခဲတွင် အရောခံရသော ပြာသည် ‘ပြာအိုး’ဆိုသော အသုံးအနှုန်း သူ့ကြောင့် ဖြစ်ပေါ်ခဲ့သည် ဟု ထင်လိုက ထင်ပါစေတော့။ လူ့ဘဝတွင် ဒါမျိုးတွေ အိမ်မဲ့နေပြီဖြစ်ကြောင်းကို တော့ ကျွန်တော်က

ကလေးပီပီ ဘယ်သိနိုင်ဦးမှာ လဲ။

ဆိုခဲ့သည့် အတိုင်း မချို့လိုက်တဲ့ အဖြစ်ကတော့ မြေစလောင်းလေးကို ခြေထောက်နဲ့ နင်းချေပြီး မကျေနပ်မှုကို ဖော်ပြနေသော်လည်း မမသည် ကျွန်တော့်ကို ဂရုပြုမိဟန်မရှိ။ ခေါင်သူကြီးများ ဖြစ်ကြသော မမနှင့် ကုလားမတို့ သည် နာမည်ဝှက် လာကြသော အတွဲများ ထဲမှ သူတို့ ကြိုက်သော နာမည်များကို တစ်လှည့်စီ ရွေးလျက်ပင် ရှိကြသည် ။ သည် အခါ ရွေးလှည့်က မမ။

‘လေဘာတီနဲ့ ဓာတ်တိုင်’

‘ဓာတ်တိုင်’

ဓာတ်တိုင်ကို မမ ရွေးသည် ။ သည့် နောက် ကုလားမ ရွေးလှည့်။ မှ
ည့်လာကြသော နာမည်တစ်စုံထဲမှာ တစ်ခုကို ကုလားမ ရွေးသည် ။ ကု
လားမ ရွေးပြီးသောအခါ မမရွေးလှည့် ရောက်လာပြန်သည် ။

‘မဇ္ဈသကနဲ့ တမာပန်း’

‘တမာပန်း’

တမာပန်းကို မမရွေးပြန်သည် ။ မမရွေးပြီးနောက် ကုလားမ ရွေးပြ
န်သည် ။ ကုလားမ ရွေးပြီးသောအခါ မမရွေးလှည့် ပြန်ရောက်လာ...

‘မေရီမြင့်နဲ့ ရှယ်လီမြ’

‘.....’

သည် အချိန်မှာ တော့ မမ နှာတင်းသွားသည် ။ ဘယ်သူ့ကို
ရွေးရမှန်း ရုတ်တရက် မသိတော့။ မမက ထိုနာမည်တွဲမျိုး မှ ည့်လာကြ
သော ကောင်မလေး နှစ်ယောက်အနက် တစ်ယောက်ကို ခပ်တင်းတင်း
ပင် ကြည့်လိုက်သည် ။ အမှန်တော့ မမက သူရွေးမည့် နာမည်အမျိုးအ
စားကို ထုပ်ဆီးတိုးတော်သူ အချို့ကို တိုးတိုးတိတ်တိတ် ကြိုပြီး ပြော
ထားပြီးသား။ နာမည်ဝှက်ရင် မလှတဲ့ နာမည်ကိုပဲ ရွေးမည်ဆိုတာ
ပြောထားသားနဲ့ ။ အခုတော့ ဒီကောင်မလုပ်ပုံ မေရီမြင့်နဲ့ ရှယ်လီမြတဲ့ ။
ရုပ်က နှစ် ပြားမတန်ဘူး။ သွားက သချေးထူသေး။ သည် တော့ မမက
မေရီမြင့်နှင့် ရှယ်လီမြကို ယှဉ်စဉ်းစားရသည် ။ နှစ်ယောက်လုံးက ဓာ
တ်ရှင်မင်းသမီး ဖြစ်တာချင်းလည်း တူသည် ။ ချောတာ လှတာကလည်း
တစ်မျိုးချော၊ တစ်မျိုးလှ။ ဒါပေမဲ့ မေရီမြင့်က ပို၍ နာမည်ကြီးသည် ။

သည် လို တွေးမိသောအခါမှ မမက...

‘ရှယ်လီမြ’

မမရွေးတာ မှန်သွားပြီ။ မမ ပြုံး၏။ ကုလားမရွေးလှည့်
ရောက်လာပြန်သည်။ နာမည်ဝှက် လာကြသော အတွဲက သူတို့ နာမည်
ဝှက်များကို ပြောလိုက်သည်။

‘အောင်ဒင်နဲ့ သားခွဲသရက်’

‘အောင်ဒင်’

ကုလားမက အောင်ဒင်ကို ရွေးလိုက်သည်။ မမ ပြုံးပြန်၏။ အောင်
ဒင်က နာမည်ကြီးသရက်။ ထိုသရက်သီးအတွဲတွင် မမသာ ရွေးခွင့်ရပါ
က သားခွဲသရက်ကိုသာ ရွေးမည်ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော် သိပြီးသား ဖြစ်
သည်။ အောင်ဒင်က ဈေးကြီး သည်။ ချိုသည်။ ညက်သည်။ သားခွဲ
သရက်ကလေးတွေက ဈေးပေါသည်။ ချဉ်သည်။ ရှသည်။ သားခွဲသရက်
ကို ရွေးချယ်ရာတွင် လည်း မမက ထိုအယူအဆဖြင့်သာ
ရွေးချယ်ခြင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ အမှန်တော့ သားခွဲသရက်ဆိုသည် မှာ စ
ကားလုံး ကြွယ်သော ဒေသတစ်ခု၏ ကြင်နာမှုကိုပြသော၊ ကရုဏာကြီး
မှုကို ဖွင့်ဆိုသော စကားလုံးလေး တစ်လုံးပင်။ ပင်မ သရက်ကြီးသည်
သူတို့ ကလေး၏ မေမေဖြစ်သည်။ စကားလုံး မကြွယ်တဲ့ သူတွေက
တော့ လေတိုက်လို့ အရွယ်မတိုင်မီ ကြွေသွားတဲ့ သရက်သီးငယ်လေး
တွေကို ‘သရက်ကင်း’လို့ ပဲ ခေါ်တတ်ကြတာပေါ့။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မမက
တော့ ကုလားမရဲ့ ရွေးကျန် သားခွဲသရက်ကလေး ရတာကိုပဲ ကျေနပ်
လို့။ ပီတိဖြစ်လို့။

‘ခြေထောက်နဲ့ စလောင်းဖုံး’

သည် တစ်ခါ နာမည်ဝှက်တွေကို အော်ပြောလိုက်သူကတော့ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်ပါပဲ။ အော်အော်ဆိုဆို ကျွန်တော်သည် ကုလားမ၏ စလောင်းဖုံးကို တက်နင်း ပစ်လိုက်တော့၏။ တစ်နည်းအားဖြင့် ရာဇဝတ်အိုးကို နင်းခွဲလိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်သည် ။ ကျွန်တော့် အသံကြောင့် မမရော၊ ကုလားမပါ ကျွန်တော်ရှိရာသို့ ပြိုင်တူ လှည့်ကြည့်လိုက်ကြတော့၏။ ကုလားမက မမကို-

‘ဟဲ့... ခင်စန်း၊ နင့်မောင် ဂျိုကန်နေပြီ’

ကျွန်တော့် မမရဲ့ နာမည်မှာ မခင်စန်း ဖြစ်သည် ။ ကျွန်တော့် အပြုအမူကို မြင်သောအခါ မမကိုယ်တိုင်လည်း တော်တော် ဒေါသဖြစ်သွားပုံရသည် ။ ထို့ကြောင့် မမသည် ကျွန်တော်ရှိရာသို့ ဒေါသဖြင့် ပြေးလာသည် ။ ကျွန်တော် ထွက်မပြေး။ မှုန်တေတေဖြင့်သာ ရပ်နေလိုက်တော့၏။ မမသည် ကျွန်တော့်အနီးသို့ ရောက်လာသောအခါ ခေါင်းကို ခေါက်ရန် ရွယ်ပြီးမှ သူ့စိတ်ကို သူ ထိန်းလိုက် သည် ။ ‘ခွေးကောင်လေး နင်နော်...’ ဟု သာ ငေါက်တော့သည် ။ မခေါက်။ အမှန်တော့ မခေါက်ရဲတာ။ ခေါက်ကြည့်စမ်းပါလား၊ ကျွန်တော် အာပြကြီးနဲ့ အော်ပြီး

အမေ့ဆီ ပြေးမှာ ပေါ့။ အမေက အိမ်မှာ အလုပ်များ နေလို့ သူ့ကို ကျွန်တော့် အထိန်းခိုင်းထားတာ မသိဘူးများ အောက်မေ့နေလို့ လား။ ကျွန်တော်တိုင်ရင် မမလည်း ကစားရတော့မှာ မဟုတ်။

တစ်ခါကတော့ ဘာအကြောင်းနဲ့ မှန်းတော့ ကျွန်တော် မမှတ်မိတော့ပါ ဘူး။ မမက ကျွန်တော့် ဗိုက်ခေါက်ကို ဆွဲလိမ်လိုက်ဖူးသည် ။ ကျွန်တော် အမေကို ဗိုက်လှန်ပြီး တိုင်သည် ။ ဗိုက်မှာ ဆွဲလိမ်ထားတဲ့ အရာက ရဲတွတ်နေသည် ။ သည် တုန်းက အမေက ‘ကိုယ့်မောင်လေး ဒီလောက် လုပ်ရမလား’ဆိုပြီး မမကို ရိုက်တာ ကျွန်တော် မှတ်မိနေသည်

။ အမှန်တော့ မမဆွဲလိမ့်တာ ဒါလောက် မဟုတ်။ မမအမှု ကြီးအောင်ဆို ပြီး ကျွန်တော် ကိုယ့်ဗိုက်ကိုယ် အနာခံပြီး ကိုယ့်ဘာသာ ဆွဲလိမ်ပြီးမှ အမေ့ကို သွားပြခြင်းဖြစ်သည် ။ အခုလည်း ကျွန်တော် ထွက်မပြေး။ ပစ်ပစ် အတတ် အားကိုးနှင့် ပမာမခန့်ကလေးပင် ရပ်နေလိုက်သေး၏။

ထုပ်ဆီးတိုးပွဲကို ကြည့်ဖို့ စောင့်နေသူတွေကတော့ ကျွန်တော့်ကို တော် တော် အမြင်ကပ်နေပုံ ရပါသည် ။ ပရိသတ်ထဲက တစ်ယောက် နှစ်ယောက်ဆို ကျွန်တော့်ကို ‘ကိုမေတ္တာလေး’ဟု လှမ်း၍ ခေါ်လိုက်ကြသေးသည် ။ ဟန်တော့ကျသည် ။ ကျွန်တော်ကလည်း သူတို့ ကို ဂရုမစိုက်။ သူတို့ သည် အတော် အလုပ်များ ကြသူများ ဖြစ်သည် ။ ပွဲကြည့်ရုံသက်သက် မဟုတ်။ လက်ခုပ်လက်ဝါးဖြင့် အားပေး သူများ လည်း သူတို့ ၊ လဲလျှင် ထူပေးကြသည် ကလည်း သူတို့ ၊ အကြောတင်လျှင် နှိပ်နယ်ပေးကြသူကလည်း သူတို့ ၊ အပွန်းအပဲ့ ရှိလျှင်လည်း ဆေးလိမ်းသူကလည်း သူတို့ ပင် ဖြစ်သည် ။ နေရာတကာ ပါကြသည် ။ ကျွန်တော့်အထင် သူတို့ သည် ထုပ်ဆီး မတိုးတတ်ဘဲ အရေးပါ နေသူများ ဟု သာ ကျွန်တော်က ထင်နေခဲ့သည် ။ သည် တုန်းက ကျွန်တော့်အထင်ကလေးမှာ ‘လူမှန်ရင် ထုပ်ဆီးတိုးတတ်ရမည်’ ဟူသော အထင်သာ ရှိခဲ့ပေသည် ။

ပြီးတော့ သည် လို ထုပ်ဆီးဝိုင်းတွေမှာ ကျွန်တော့် ဂျုံကန်ခွင့် ရနေတာကလည်း မမမျက်နှာကြောင့် ဖြစ်သည် ။ မမပါမှ ပွဲစည်သည် ။ မမက အတိုးကောင်း၊ အတားကောင်း။ ပြီး...၊ အပြေးသန်၊ လက်မြန်၊ အငြင်းသန်။ ရပ်ကွက်ထဲတွင် မမနှင့် ဘက်တူတာဆိုလို့ ကုလားမ တစ်ယောက်သာ ရှိသည် ။ သူတို့ နှစ်ဦး တစ်ဖက်စီ ခေါင်သူကြီးလုပ်တဲ့ ပွဲဆို အားလုံး စိတ်ဝင်စားကြသည် ။ သူတို့ နှစ်ဦးလုံးက ခေါင်သူကြီးပီပီလက်စွမ်းထက်လှသည် ။ သူတို့ တားလှည့်များ တွင် ထိတယ်၊ မထိဘူး အငြင်းပွားစရာမလို။ သူတို့ က အငြင်းပွားစရာဖြစ်အောင် ထိရုံ၊ တို့ ရုံမျှ

မဟုတ်။ မိတဲ့ နေရာ ဖြန်းခနဲမြည်အောင် ရိုက်နိုင်ကြသူများ ဖြစ်သည် ။
ဇော်ဂနီမနှစ်ယောက် တွေ့သည့် ပွဲတွင် မထိဘူး ငြင်းချင်လည်း တင်ပါး
ပွတ်ရင်းသာ ငြင်းပေတော့ဆို တဲ့ ထိချက်မျိုးတွေ။

မမတို့ ထုပ်ဆီးတိုးပွဲမှာ ကျွန်တော် ခုလို ဂျီကန်နေသည် မှာ လည်း
အခြားကြောင့် မဟုတ်။ ကျွန်တော်လည်း သူတို့ နဲ့ အတူ ပါဝင်ပြီး က
စားချင်၍ ဖြစ်ပါသည် ။ ကျွန်တော် သူတို့ မြေအိုးဖုံးတွေ နင်းပစ်နေတာ
နဲ့ မလုံလောက်သေးရင် သူတို့ တားထားတဲ့ ပြာတွေကိုပါ ဖျက်ပစ်ဖို့ ကျ
ွန်တော် စိတ်ကူးပြီးသား။ မမနဲ့ ကုလားမ အပါအဝင် သူတို့ ရဲ့ ကစား
ဖော် အားလုံးကလည်း ကျွန်တော် ဘာရည်ရွယ် ချက်နဲ့ သည် လိုလုပ်နေ
သလဲဆိုတာ သူတို့ အားလုံး သိပြီးသားပါ။ ဒါကိုပဲ မမက သူ့ကိုယ်သူ အ
ကြီးလုပ်ပြီး-

‘နင် ဘာပြုလို့ ဒီလိုလုပ်နေတာလဲ’ဟု မေးသည် ။

‘ငါ့ကျတော့ မပါရဘူးလား’

ကျွန်တော်က သူတို့ သိပြီးသားကိုပင် နှပ်ချေးသုပ်ရင်း ပြန်မေးလိုက်
သည် ။ ကစားဖော်များ အပေါ် မမဩဇာကို ကျွန်တော် ယုံသည် ။ အမေ
ကို မမ ကြောက်တာလည်း သိသည် ။ မမ ဘာပြန်ပြောရမှန်း မသိသေး။
ဘာမှ လည်း မပြောသေး။ ကျွန်တော် ကလေးနှင့် မတန် ဉာဏ်က
ခပ်ပြေးပြေး။

‘ဒါဆို ငါ အိမ်ပြန် ထမင်းစားတော့မယ်ဟာ’

ကျွန်တော်က သည် တစ်ခါ မမကို သနားလို့ အမေ့ကိုတော့ မတိုင်ပါ
။ ဒါပေမဲ့ အိမ်အလုပ်တွေနဲ့ မအားတဲ့ အမေ့ကိုတော့ ကျွန်တော် ထမင်း
ခူးခိုင်းဦးမည်။ အမေက နှင့်အစ်မ ဘယ်မလဲ မေးရင်တော့ ကျွန်တော်လ
ည်း မတတ်နိုင်ဘူးပေါ့။ ‘နင့်ကို ကလေးထိန်းခိုင်းတာလား၊ ကစားခိုင်း

တာလား’ မေးရင်တော့ အဲဒီမေးခွန်းဟာ မမဖြေရမယ့် မေးခွန်းပဲ ဖြစ်တော့မယ် မဟုတ်လား။ ကျွန်တော်က မမနဲ့ စကားပြောနေ စဉ်မှာ ပင်ဗိုက်နှိပ်ရင်း ‘ဆာလိုက်တာ’ဟု ပင် သရုပ်ဆောင်ပြလိုက်သေးသည် ။ မမက ကျွန်တော် ဟန်လုပ်နေမှန်း မသိဘဲ ဘယ်နေပါ့မလဲ။ နောက်ဆုံးတော့ မမစိတ်ရှည်တော့ဟန် မတူတော့ဘဲ-

‘နင်ပါချင်ပါ။ သိပ်ပြီး မူလကျီ လုပ်မနေနဲ့ ’

သည် လိုနဲ့ မူလကျီက အရာရောက်သွားသည် ။ တစ်ဆက်တည်းမှာပင် မမက သူ၏ ကစားဖော်တွေကို-

‘ငါ့ မောင်လေးလည်း ပါမယ်ဟေ့၊ သူက နန်းကထိနော်’

၂။

နန်းကထိလဲတော့ ဘယ်သူမှ မသနား

ကျွန်တော် နန်းကထိလေးပါ။ နန်းကထိဟု ကြေညာခံရခြင်းမှာ ‘တရားမဝင်သူ’ဟု ကြေညာခံရခြင်းဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော်က နားမလည်သေး။ ကလေးတွေ နားမလည်အောင် ပြောလိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်သော်လည်း ကျွန်တော်ကမူ ကစားပွဲတွင် ပါခွင့်ရနေ၍ နန်းကထိနှင့် ပင် အလွန်ကျေနပ်သူ ဖြစ်နေပါသည် ။ ယှဉ်ပြိုင်ပွဲတွေမှာ သူ့ဘက်ကိုယ့်ဘက် ရှိနေသော်လည်း နန်းကထိများ ကိုယ်တိုင်ကမူ မိမိကိုယ်မိမိ မည်သည့် ဘက်က ပါဝင်ကစားနေမှန်းတောင် မသိသူလေးတွေ ရှိကြသည် ။ နန်းကထိလေးတွေမှာ တချို့ဒေသတွေမှာ ‘ကြက်ဥဘဲဥ’ဖြစ်လိုက်၊ ‘ခွေးဝင်စား’ဖြစ်လိုက်၊ ‘ထမင်းမစား ဟင်းမစား’ဖြစ်လိုက်နှင့် အမျိုးမျိုး အမည်ပြောင်း

ပေးနေရသည် မှာ လည်း နန်းကထိကလေးများ ပင် ဖြစ်သည်။ ။

ကျွန်တော် နန်းကထိကလေးပါ။

ကျွန်တော်သည် မမတို့ ၊ ကုလားမတို့ ၏ ထုပ်ဆီးဝိုင်းအတွင်းမှာ ပြေးလွှားလျက်ပင် ရှိပါသည်။ ။ သို့သော် ကျွန်တော်က တိုးသူနေရာက ဝင်ကစားသော်လည်း ကျွန်တော့်ကို တားမည့် သူ မရှိ။ ကျွန်တော် နောက်ဆုံးစည်းမှ ဖြတ်၍ စည်းအဆင့်ဆင့် ကျော်ဖြတ်ပြေးလာသော်လည်း ‘အောင်မြန်သူဟေ့’ဟု အော်မည့် သူမရှိ။ ရှေ့ဆုံးစည်းကို လွန်သွားသော်လည်း ‘အောင်ပြီ၊ အောင်ပြီ’ဟု ဘယ်သူကမှ မအော်။ ထို့ကြောင့် တိုးသည့် ဘက်က မပါတော့ဘဲ တားသည့် ဘက်ကို ကျွန်တော်က ပြောင်း၍ တစ်လှည့် ကစားကြည့်ပါသည်။ ။ ကျွန်တော် တားချိန်မှာ တိုးသူအချို့ကို ‘ထိ’မိသော်လည်း သူတို့ က အရေးမလုပ်။ ဆက်၍ သာ ကစားမြဲဖြစ်သည်။ ။ အမှန်ဆို ထိလျှင် တိုးသူရှုံးရမြဲ။ သူတို့ ထိ၊ မထိက အရှုံးအနိုင် ဖြစ်သော်လည်း နန်းကထိ တစ်ယောက်၏ ထိ၊ မထိက ဘာမှ မဟုတ်။ တစ်ခါတစ်ရံတော့ ကျွန်တော် ပြေးရင်းလွှားရင်း ထမင်းရည်ပူစီးကြောင်း နှင်းမိသည်။ ။ ကျွန်တော် ထမင်းရည် ပူလောင်သည်။ ။ ထမင်းရည်ပူ မျဉ်းကြောင်းမှာ ဘေးစည်းနှစ်ကြောင်းကို ခေါ်သည်။ ။ ထိုစည်းနှစ်ကြောင်းကို မနှင်းမိအောင် ကစားရသည်။ ။ တခြားလူတွေ ထိုစည်းနှစ်ကြောင်း နှင်းမိပြီး ထမင်းရည်ပူ လောင်ပါက ထိုပွဲမှာ အရှုံးပေးရသည်။ ။ အလှည့်အပြောင်းပြီး ပွဲအသစ် ပြန်၍ ကစားရသည်။ ။

မမနှင့် ကုလားမတို့ ပွဲကတော့ ကျွန်တော်ချည်းပဲ ခဏခဏ ထမင်းရည် ပူလောင်လေသည်။ ။ အံ့ဩစရာကောင်းသည်။ ။ ကျွန်တော် ထမင်းရည်ပူလောင်လို့ ဘယ်သူမှ မနစ်နာ၊ ဘယ်သူမှ မရှုံး၊ ဘယ်သူမှ မနိုင်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ကျွန်တော်က တိုးမည့် သူ မရှိလည်း တားဟယ်၊ တားမ

ည့် သူ မရှိလည်း တိုးဟယ်နှင့် ပြေးလွှားလျက်သာ ရှိသည် ။ ကျွန်တော် နှင့် အတူ ပွဲကလည်း ပို၍ မြန် လာပြီ ဖြစ်သည် ။

‘အောင်မြန်သူဟေ့၊ အောင်မြန်သူ’

‘အို... နန်းကထိတော့ သေတော့မယ်’

‘အောင်မြန်သူဟေ့’ဟု သတိပေးသူမှာ မမတို့ ဘက်မှ နောက်ဆုံးစည်းကို တားသူ၏ အသံဖြစ်သည် ။ ‘နန်းကထိ သေတော့မယ်’လို့ ပြေးရင်း၊ တိုးရင်း မောမောပန်းပန်း ပြောသွားသူက ကုလားမပင်။ သတိပေးသံ မဆုံးခင်မှာ ပင် မမသည် နှုတ်ခမ်းမွေးကို ထောင့်ဖြတ်အတိုင်း နင်းကာ ခေါင်လျှောက်လမ်းကြောအတိုင်း တတိယစည်းအထိ အားသွန်ပြေးလာသည် ကို ကျွန်တော်ပင် မနည်းလွတ်အောင် ခုန်၍ ရှောင်လိုက်ရတော့၏။ နှုတ်ခမ်းမွေးနှင့် ခေါင်လျှောက်လမ်းမှာ ပြာထောင်းထောင်း၊ ခေါင်လျှောက်လမ်းမှာ ကစားနေကြသော လေးထောင့် ဧရိယာ အလယ်ဗဟို ရှေ့စည်းမှ နောက်ဆုံးစည်းအထိ ဆွဲထားသော လမ်းကြောင်း။ ‘နှုတ်ခမ်းမွေး’မှာ ရှေ့ဆုံးစည်းနှင့် ဒုတိယစည်းအကြားမှာ ရှိသည် ။ ရှေ့ဆုံးစည်း စည်းခြမ်းနှစ်ခြမ်း၏ သုံးပုံတစ်ပုံလောက်မှ ခေါင်လျှောက်လမ်း တစ်ဝက်လောက်ဆီသို့ ထောင့်ဖြတ်ထိ သွားသော မျဉ်းဖြစ်သည် ။ တြိဂံပုံ ဖြစ်သော်လည်း ရှေ့စည်းအပြင်မှ ကြည့်လျှင် ကွေးနေသော နှုတ်ခမ်းမွေးနှင့် တူ၍ နှုတ်ခမ်းမွေးဟု သာ ခေါ်သည် ။ ထိုနှုတ်ခမ်းမွေးနှင့် ခေါင်လျှောက်လမ်းကို တားသူ ခေါင်သူကြီးတစ်ဦးသာ အသုံးပြုခွင့် ရှိပေသည် ။ အခုတော့ တားသူတွေဘက်က ရှေ့ကို လှည့်တားရာမှ နောက်ပြန်လှည့် တားရသော အခြေအနေတွင် ရှိနေပြီ။ မမတို့ ဘက်က ရှုံးဖို့ ရာနှုန်းများ နေပြီ။ ကုလားမကိုတော့ မမက တတိယစီးတွင် ပိတ်ထားလိုက်သည် ။ ကုလားမက ထိုစည်းကြောင်းပေါ်တွင်

တစ်ဝက်သာ ပြေးခွင့်ရတော့မည်။ တားသူက နှစ်ယောက်၊ တိုးသူက တစ်ယောက်။ သို့သော် လှုပ်ရှားနေသော ထွက်ပေါက်သုံးပေါက်။ ထွက်ပေါက်တွေက မငြိမ်သလို ကုလားမလည်း ယိမ်းထိုးလျက်။ ကုလားမအတွက် ထွက်ပေါက်တွေက ကျဉ်းလိုက်၊ ကျယ်လိုက်။ ပရိသတ်ဆီက ‘ကုလားမ၊ ကုလားမ’ အော်သံများ ညံ့လျက်။ မမကတော့ နောက်ထပ် အောင်မြန်သူ တစ်ယောက် မလာပါက ကုလားမကို သူ ထိန်းနိုင်မည်ဟု ယုံကြည်ပုံရသည် ။ နောက်ထပ် မပေါက်အောင်လည်း သူ့ကစားဖော်တွေကို အော်ဟစ်သတိပေးနေသည် ။ ကုလားမကား လျင်လှသည် ။ မမက ထိုသို့ သတိပေးရချိန် မမဘက်က မဟုတ်ဘဲ တတိယစည်းတားသူဘက်မှ ထမင်းရေစီးကြောင်း လွှတ်ရုံ ဖောက်ထွက်သွားတော့၏။ လှမ်းထိလိုက်သော်လည်း မထိ။ လက်ခုပ်သံများ ပို၍ များ လာသည် ။ မမကို အော်ဟစ် လှောင်ပြောင်သံများ လည်း ပါလာသည် ။ မမက ဒုတိယစည်းမှာ ထပ်၍ ပိတ်လိုက်ပြန်သည် ။

ဒါပေမဲ့ အချိန်ကြာအောင် ပိတ်ထားသည် မဟုတ်။ သူ့ဘက်က နောက်ထပ် ပေါက်ပြီး အောင်မြန်သူတစ်ယောက် ပေါ်လာပါက ဘယ်လိုမှ ထိန်းနိုင်တော့မည် မဟုတ်ကြောင်း မမ စဉ်းစားမိပုံရသည် ။ မမက သူ့ခံစစ်ကို ပုံစံပြောင်းပြီး ကုလားမကို လွှတ်ပေးလိုက်သည် ။ ကုလားမသည် ထိုအခွင့်အရေးကို အရယူသည် ။ သို့သော် မမက ရှေ့ဆုံးစည်းမှာ ဦးအောင် ရောက်သွားသည် ။ ကုလားမကို အခွင့်အရေးတစ်ခု ပေးကာ စိန်ခေါ်လိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်သည် ။ ပရိသတ်အားပေးသံကလည်း ‘ခင်စန်းကွ၊ ခင်စန်းကွ’ဖြစ်လာတော့၏။ နောက်ဆုံး သူတို့ နှစ်ယောက် အတွဲကိုသာ ကြည့်စရာ အဖြစ် ပရိသတ်က သဘောထားလာကြတော့၏။ ကုလားမက ထမင်းရေပူစီးကြောင်း နှစ်ကြောင်းနားအထိ ပြေးသည့် အခါ ပြေးသည် ။ တစ်ဝက်လောက် ပြေးသည့် အခါ ပြေးသည် ။ ကုလားမက ရပ်

လိုက်သော်လည်း မမ အရှိန်လွန်သွားသည့် အခါမျိုးလည်း ရှိသည်။ ။

သို့သော် မမက ကိုယ်အသိမ်း မြန်သည်။ အလှည့်လှသည်။ မမရော ကုလားမပါ မောနေကြပြီ။ ဒါပေမဲ့ ကုလားမက တိုးသူပီပီ မခံချင်အောင် စနေ၊ နောက်နေနိုင်သေးသည်။ မမကတော့ ရှုအတင်းသား။ ရပ်ကွက်ထဲတွင် အတိုးကောင်း သူဟု ကျော်ကြားသူမှာ ကုလားမ။ အတားကောင်းသူဟု နာမည်ထွက်သူက မမ။ ထိုစဉ် ကုလားမက မမလက်လှမ်းမမီလောက်သည့် နေရာမှာ ရပ်၍ စေတနာလိုလိုဖြင့် စကားကို တမင်ထစ်၍ -

‘ဟေ့... ခင်စန်း... မော... မော...မောပြီလား၊ ငါ...သ...သ... သနားတယ်’

မမ နှုတ်ခမ်းမဲ့ပြလိုက်သည်။ ။ ထိုအခါ ပရိသတ်က ‘ခင်စန်း မောရင် အရှုံးပေးလိုက်’ဟု အော်သူကအော်၊ ‘ကုလားမ ဟန်ကိုယ်ဖို့ လုပ်နေတာ’ဟု မမဘက်က အားပေးသူကပေး။ ထုပ်ဆီးတိုးကြတာကိုရပ်ပြီး စကားချင်း ထုပ်ဆီးတိုး ကြတာကိုလည်း ပရိသတ်က သဘောကျသည်။ ။ မမကတော့ ကုလားမလို ပါးစပ်နှင့် ထုပ်ဆီးတိုးတတ်တာ မဟုတ်။ အမှန်တော့ ကုလားမ၏ အကြံက စရင်း နောက်ရင်း ပွဲကို အလစ်မှာ ပြန်စပြီး ရုတ်တရက် အနိုင်ယူလိုက်ဖို့ ဖြစ်သည်။ ။ ဒါမျိုးကို ကုလားမ ကျွမ်း၏။ ယင်းနောက် ကုလားမက စကားကို မပီအောင်ပြောရင်း စပြန်သည်။ ။

‘ကြောက်ရင်လည်း ကြော... ကြော... ချက်... ချက်... ချက် မနေနဲ့
,

ပရိသတ် ဝါးခနဲ ရယ်လိုက်သည်။ ။ မမမျက်နှာ နီရဲသွား၏ ထို့ကြောင့် ဒေါသကိုလည်း ဘာနှင့် မျှ ဖုံးမရတော့။

‘ကောင်မ ရအောင်တိုးကြည့်စမ်းပါဦးအေ၊ ညည်းလိုဟာမကို ပါးရို

က်ပြီး တားပြမယ်၊ ငါ ခင်စန်း’

လူတွေကလည်း မကောင်း၊ ဒါကိုလည်း လက်ခုပ်တီးကြသည်။ အမှန်တော့ ထုပ်ဆီးတိုးတယ်ဆိုတာ ပျော်ချင်လို့ ။ အချိန်အားလည်း ရကြလို့ ။ ဘေးလူတွေက ပျော်ပွဲကို ရန်ပွဲဆီ တွန်းပို့နေကြသလိုပင် ဖြစ်နေသည်။ ။ မမစိတ်ဓာတ်ကို ကျွန်တော်သိသည်။ ။ မမကတစ်မျိုး နိုင်ဇောသေးသလောက် ရှုံးဇောကြီး၏။ သဲသဲမဲမဲ ဆိုသည် မှာ မမရှုံးဇော၏ အခြားနာမည်ပင် ဖြစ်သည်။ ။

ကြည့်၊ ခုလိုပင် ပွဲပြန်စပြီ။ ကုလားမ လွန်းထိုးကာ မည်းမည်းလက်လက် ရှိလှ၏။ ဇွဲနှင့် ဇော ရောသည် မို့ နှစ်ယောက်လုံး ဟောဟဲဟိုက်ဟိုက်။

ပြဿနာမှာ နန်းကထိကလေး ကျွန်တော်ပင် ဖြစ်ပါသည်။ ။

ရှေ့ဆုံးစည်းတွင် တင်းတင်းမာမာ ဖြစ်နေသည် ကိုလည်း ကျွန်တော်က မပြည့်မစုံ ကလေးလောက်သာ သဘောပေါက်သည်။ ။ ကျွန်တော့်ကို အရေးစိုက်ပြီး တားမည့် သူ မရှိသော်လည်း အတင်းတားသူ ရှိနေလေဟန်ဖြင့် ကုလားမတိုးနေသော စည်းအတွင်းကို ကျွန်တော်က ပြေးဝင်ခဲ့မိတော့သည်။ ။ ယင်းသို့ ပြေးဝင်လိုက်မှ ပင် ကုလားမ၏ ကိုယ်လုံးကြီးက တွန်းတိုက်သလို ဖြစ်သွား၏။ ကျွန်တော် စည်းဝိုင်း အပြင်ရောက်သွားသည်။ ။ သက်သက်သာသာတော့ မဟုတ်။ ကျွန်တော်ဝင်လာသော အချိန်နှင့် လွင့်စင်သွားသော အချိန်မှာ လျှပ်တစ်ပြက် အချိန်၏ သုံးပုံတစ်ပုံ ခန့်လောက်သာ ရှိမည်ထင်ပါသည်။ ။ မြေကြီးနှင့် ပွတ်တိုက်သွားသောကြောင့် မျက်နှာတစ်ခြမ်းလုံး ထူပူ နာကျင် ကျိန်းစပ်သွားတော့၏။ နားထင်ကို စမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ သွေးတွေ နဲ့ အတူ သဲတွေ၊ ခဲတွေ၊ ဖုန်မှုန့်တွေ။ လဲနေရာကလည်း မထနိုင်တော့။ ထူပေးမည့်

သူကလည်း မရှိ။ ပွဲကြည့်များ အတွက် နန်းကထိသည် သူတို့ နှင့် မဆိုင်သလို ပွဲကြည့်မပျက်၊ ဩဘာပေးမပျက်၊ လက်ခုပ်မပျက်၊ လက်ခေါက်မှုတ်မပျက်။ ကျွန်တော့် စိတ်ထဲမှာ တော့ သူတို့ ထုပ်ဆီးတိုးနေသူတွေကို အားပေးနေတာမှ ဟုတ်ရဲ့ လား။

ကျွန်တော် လွင့်စင်သွားတာကိုပဲ ဩဘာပေးနေကြတာလား။ ကျွန်တော် ဝေခွဲခက်ခက်။

‘မမရေ... မမ’

ကျွန်တော် လဲနေရာက မမကို အော်ခေါ်လိုက်သည် ။ မမ မကြား။ ပရိသတ်၏ ဩဘာသံက သက်သက်မယ့် ကျွန်တော့်ခေါ်သံကို လိုက်ဖုံးနေသလို ခံစားရသည် ။ ကျွန်တော်ကလည်း လူကသာ လဲနေတာ၊ ခေါ်သံကိုတော့ မလျှော့၊ မရပ်။

‘မမ... မမရေ’

ကျွန်တော် အခေါ်သာ ကုန်တော့မည်။ မမ မကြား။ ဩဘာသံများ အကြားတွင် မမ စိတ်အော၊ လူအော အောကစားတုန်း ကျွန်တော့်မှာ လူတစ်ယောက် တည်းကပင် ဒေါင်းဖတ်စာထဲက ငါးသုံးကောင် ဖြစ်နေသည် ။ တံငါသည် ၏ လှေဝမ်းထဲမှာ နန်းကထိလေး တစ်ယောက်တည်းကပင် သုံးကိုယ်ခွဲ၍ မိနေသလို ခံစားနေရပေပြီ။ ငါးသုံးကောင်ထဲက ‘ကံ’ဆိုတာ ကျွန်တော် စီမံလို့ မှ မရဘဲ။ ‘ဝီရိယငါး’တွေ လှော်တက်ကြိုက်တယ်ဆိုတာ တံငါသည် တိုင်း သိသလို ကျွန်တော် ရေးရေးနည်းနည်း သဘောပေါက်ပါသည် ။ သည် တော့ ဩဘာသံအစဲ ကျွန်တော် အသံပြနှင့် အော်တော့မည်။ စဲရဲစဲ၊ သို့သော် အစဲသိပ်မစောင့်လိုက်ရ။

‘မမရေ’

‘မမ...’

‘မမ...’

‘မ...’

ကျွန်တော် အခေါ်ကုန်အောင် ခေါ်ပစ်လိုက်သည် ။ ပွဲ... ပွဲပြီးသွားပါပြီ။ မမ ပွဲသိမ်းလိုက်ပုံကလေးက အင်မတန် လှပါသည် ။ ကျွန်တော့်ခေါ်သံကြောင့် မမသည် အပြေးအလွှား တားနေရာမှ ရုတ်တရက် ရပ်ပစ်လိုက်သည် ။ ကုလားမကိုယ် တိုင်လည်း ကြောင်သွားသည် ။ မမက ဖြန့်ကားထားသော သူ့လက်နှစ်ဖက်ကိုလည်း ပြန်သိမ်းပြီး လက်ပိုက်ပစ်လိုက်သည် ။ လူက ကျောက်ရုပ်ရဲ့ ရပ်တန့်ခြင်းမျိုး။ မျက်နှာက တင်းတင်း။ ပြီးတော့ ကုလားမကို တိုတိုတုတ်တုတ်ပဲ ပြောလိုက်သည် ။

‘နင်... ဝင်လိုက်တော့လေ’

မမ ကျွန်တော့်ဆီ ပြေး လာပြီ။ ပြီးတော့ ပွေ့ထူလိုက်သည် ။ ကျွန်တော့် မျက်နှာပေါ် မိုးထားသော မမမျက်နှာမှ ချွေးများ သည် စီးကျရင်း ကျွန်တော့် မျက်နှာပေါ်မှ သွေးများ နှင့် ရောသွားတော့၏။ တစ်မိတည်း ပေါက်၏ ချွေးနှင့် သွေးများ ပင်။ တကယ်ဆိုလျှင် မမ၏ မျက်နှာပေါ်မှ ချွေးများ သည် လည်း ကျွန်တော်၏ သွေးများ ပင် ဖြစ်ပါသည် ။ မမ၏ လက်ဖမိုးတွေက ကျွန်တော့်၏ နှုတ်ထိပ်ရေမှ သဲများ ၊ ခဲများကို ပွတ်ဖယ်ပေးသောအခါ ကျွန်တော်က ‘နာတယ်၊ နာတယ်’ဟု အော်ပါ သည် ။ ထိုအခါ မမ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားပုံရပါသည် ။ နှုတ်ထွင် အစင်းကြောင်းများ ထင်ကာ သဲများ ၊ ခဲများ နှစ်ဝင်နေကြမည် ဖြစ်သည် ။ အဲဒီနေ့ကလေးကတော့ မမ ကျွန်တော့်ကို ဘယ်လောက်အထိ ချစ်သလဲဆိုတာ သိလိုက်ရသော နေ့ ကလေးပင် ဖြစ်ပါသည် ။

ကျွန်တော့်ဒဏ်ရာထဲမှ သဲများ၊ ခဲများကို မမက သူ့လျှာဖြင့် လျက်၍ ဖယ်ပေးပြန်ပါသည်။ ။

ကျွန်တော်ကတော့ ကိုယ့်မမအပေါ် ဆိုးခဲ့သမျှကို နောင်တ ရနေမိပါသည်။ ။ တစ်ဆက်တည်းမှာ ပင် အခုလို ကျွန်တော် သွေးထွက်သံယို ဖြစ်သွားခြင်းအပေါ် မမ အရိုက်မခံရအောင် အမေ့ကို ဘယ်လိုလှည့်ပြောရမလဲဟု ကျွန်တော် စဉ်းစားနေမိ ပါသည်။ ။ မမကတော့ ကျွန်တော့်အနာကို လျှာဖြင့်လျက်လိုက်၊ သဲတွေ ခဲတွေကို ထွေးထုတ်လိုက်နှင့် သာ ရှိနေပါသည်။ ။ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်ကလည်း မမနှင့် ပတ်သက်သော ဉာဉ်ဆိုးများ နှင့် ဥပါယ်ဆိုးများကို လူမသိ၊ သူမသိ ဖြည်ညှင်းစွာ ခွာချနေခြင်းကပင် ကျွန်တော်တို့ အိမ်က မြင်းကလေး တစ်ကောင် မွေးတိုင်း မအေ မြင်းမကြီးတွေက မြင်းငယ်လေး တစ်ကိုယ်လုံးကို လျှာဖြင့် လျက်ပေးကြသည် ကို တွေးလိုက်မိ၍ ငိုချင်လာသော စိတ်ကိုလည်း မတားဆီးနိုင်တော့ပေ။ ။ ထို့ကြောင့် အငိုကလည်း ကျွန်တော့်မျက်နှာ ပေါ်သို့ ရောက်လာပါတော့သည်။ ။ ယင်းသို့ ကျွန်တော့်မျက်နှာက အငိုကို လက်ခံထားချိန် ကျွန်တော့် စိတ်ကလည်း နန်းကထိကို အသည်းနာသော စိတ်များ တဖွားဖွားပင် ပေါ်ပေါက်လာနေပါတော့သည်။ ။ မမအပေါ်မှာ ကျွန်တော် စိတ်ပြောင်းခဲ့သလို ‘သွေး’မြင်သောအခါ မမကလည်း ကျွန်တော့်အပေါ် စိတ်ပြောင်းသွားခဲ့ပြီဟု ထင်မိပါသည်။ ။ ထို့ကြောင့် လား မသိပါ။ မမသည် ကျွန်တော် မမျှော်လင့်သော အပြုအမူများ ၏ ကြားမှ ပင် ကျွန်တော် မမျှော်လင့်သော စကားကိုပါ ဆိုပြန်ပါသည်။ ။ ကျွန်တော့် အငိုအတွက် မမ နှစ်သိမ့်စကားမရှား။

‘နောက်ဆို ငါ့မောင်နဲ့ ပဲ အတူတူ ကစားတော့မယ်။ ဘယ်သူနဲ့ မှ အတူတူ မကစားတော့ဘူး သိလား’

ကျွန်တော် ပျော်သွားပြီ။ ကျွန်တော့်မှာ ကစားဖော် ရသွားပြီ။ ဒါပေမဲ့
သေချာအောင် ထပ်၍ မေးရပြန်သေးသည်။ ။

‘တကယ် ပြောတာနော်။ မောင်နှမ နှစ်ယောက်တည်းပဲ ကစားမယ်
ဆိုတာ’

‘အေးပေါ့ လူဆိုးရဲ့ ’

‘ဒါဖြင့် အနာပျောက်တဲ့ နေ့ ကစားမယ်’

‘ကစား ဘယ်နေ့ဖြစ်ဖြစ်’

မမက ကျွန်တော်ကို ပိုမို တင်းကျပ်အောင် ဖျစ်ညှစ်ရင်း ကတိစကား
ကို ဆိုပါသည်။ ။ ကျွန်တော့်မျက်လုံးတွေ တောက်ပသွားတာ မမ မြင်လို
က်ရဲ့ လား မသိဘူး။ မမနဲ့ ကစားရမယ့် နေ့ကလေးကြောင့် ကုလားမကို
မုန်းသော စိတ်ပင် ကျွန်တော့်မှာ ပျောက်သွားသည်။ ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်
တော်သည် ကုလားမ လေသံကို အတုယူ၍ -

‘အဲဒီနေ့ကျရင် မမက နန်း... နန်း... နန်းကထိ လုပ်ရမယ့်အလှည့်
နော်’

ကိုငြိမ်းမန္တလေး၊

အမှတ် ၁၃၆၊ မတ်လ၊ ၂၀၀၁ ခုနှစ်

ရွှေအမြုတေ ရုပ်စုံမဂ္ဂဇင်း။

ပုံစံပြောင်း သီအိုရီ
မိမိး

စားသုတ်သုတ်၊ သွားသုတ်သုတ်၊ လာသုတ်သုတ်နဲ့
ပျာပျာပျာပျာ လုပ်နိုင်မှ တော်ရုံကျတဲ့ ဒီအချိန်မှာ
အဘွားတို့ ခေတ်က ယောက်ျားတွေလို
ဒီခေတ် ယောက်ျားလေးတွေက
ဗီရိုထဲက အရုပ်ကို အချိန်ကုန်ခံ လက်ညှောင်းခံပြီး
ရှာဖွေမနေကြတော့ဘူးဆိုတာတော့
အဘွားရှိရင် အတွန့်တက်ပြလိုက်ချင်သေးရဲ့

၁။

မေ့အဘွား ခဏခဏ ပြောနေကျ စကားတစ်ခွန်း ရှိသည် ။ ဒီစကား
ဟာ မေ့အပျိုဖော်ဝင်စ အရွယ်က အဘွားရဲ့ အကောင်းဆုံး ဆုံးမစကား
လို့ ပဲ သတ်မှတ်ကြ ပါစို့။ ‘မြေး မှတ်ထားစမ်းပါကွယ်။ ယောက်ျားလေး

တွေ ဆိုတာ မိန်းကလေးတွေကို ချစ်သူအဖြစ် ရွေးချယ်တဲ့ နေရာမှာ စံရှိတယ်ကွဲ့။ သူတို့ စတိုးဆိုင် တစ်ဆိုင်ထဲ ဝင်ပြီ ဆိုပါစို့။ မြေးတို့ မိန်းကလေးတွေက သူတို့လိုချင်တဲ့ အရုပ်လေးတွေ ဆိုကြပါစို့။ ဒင်း(သင်း)တို့ တွေက တန်ဖိုးချင်း အတူတူ ဗီရိုထဲပြထားတဲ့ အရုပ်မှ လိုချင်တာကွဲ့။ အပြင်ဘက်ချပြီး ပေါပေါလောလော ချပြထားရင် ကြိုက်ကြတာ မဟုတ်ဘူး ။ မြေး မှတ်ထားဖို့ က ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဗီရိုထဲ ထည့်ပြထားတဲ့ အရုပ်မျိုးဖြစ်အောင် နေတတ်ဖို့ ပဲ။ သဘောပေါက်ရဲ့ လား။’

အမှန်အတိုင်း ပြောရရင် အပျိုဖော်ဝင်စကတော့ လုံးဝသဘောမပေါက်ပါ။ အဘွား ပေါင်တွင်းကြော ဆွဲလိမ်မှာ ကြောက်၍ သာ ပြီးပြီးရော ခေါင်းညိတ်ခဲ့ခြင်းပင်။ သို့သော်လည်း အရွယ်လေးက တဖြည်းဖြည်း စကားပြောလာသည် မို့ အဘွားစကား၏ ဆိုလိုရင်းကို အရင်းအတိုင်း နားလည်လာခဲ့သည် ။ အဓိက မိန်းကလေးတို့ ဣန္ဒြေ ရွှေပေး၍ မရ။ ဟုတ်တာပေါ့။ ခင်မေအေးတို့ အဘွားစကားကို လိုက်နာခဲ့ပုံများ ယခု အရွယ် သုံးဆယ့်လေးနှစ် တိုင်အောင်ပင်။ သစ်ရွက်လှုပ်၍ ရယ်ချင်သော အရွယ်မှ သည် ဩော်...မမြဲပါလားဟု သံဝေဂပင် ရချင်သလိုလို အရွယ်မို့ ကိုယ့်ဟာကိုယ် မနည်း လန်းဆန်းအောင် နေနေရ၏။ ဆုံးမစကားများ ဆိုခဲ့သော အဘွားသည် လည်း မြေကြီးအောက်မှာ ။ တရုတ်ဇာတ်ကားများမှာ ပါသောစကားကို ခဏ ငှားသုံးရပါက မြေကြီးအောက်မှာ တစ်ယောက်တည်း အထီးကျန်ရှာပေါ့။ အဘွားသာ ရှိဦးမည်ဆိုပါက မေ အဘွားနှင့် ပြိုင်ကာ ထိုကိစ္စကို ဆွေးနွေးချင်မိသေးသည် ။ ဗီရိုထဲက အရုပ်နဲ့ အပြင်ကအရုပ်ကိစ္စ။ အပျိုကြီးဖြစ်နေသော မေကိုယ်တိုင် အတွက် မဟုတ်ပါ။ မေ လက်ရှိ ကြုံတွေ့ခံစားနေရသော မိန်းကလေးနှစ်ယောက် အတွက်ပါ။ ပက်ထရစ်ရှာနှင့် ခင်ငြိမ်းနီဆိုသော မေ့ရဲ့ အရုပ်လေးနှစ်ရပ်ကို ကွန်ပျူတာသင်တန်းမှာ မေ တွေ့ခဲ့ခြင်းပင်။

ကွန်ပျူတာခေတ်ဟု ကြွေးကြော်နေသော ယခုလို အခါသမယကြီးမှာ မေနှင့် သူငယ်ချင်း အပြုံးတို့ နာမည်ကြီး ကွန်ပျူတာ သင်တန်းကျောင်း တစ်ကျောင်းမှာ ပညာဆည်းပူးရန် အလို့ငှာ ရောက်ရှိခဲ့ကြ၏။ မေတို့ နှစ်ယောက်က ရုံးသမားများ မို့ ရုံးမတက်ခင် အချိန်ဖြစ်သော မနက်ပိုင်း အချိန်ကိုတိုက်ကာ တက်ဖြစ်ခဲ့ကြသည် ။ နဂိုကတည်းက သိပ်ပြီး လှတပတကြီး မဟုတ်ကြသော မေတို့ နှစ်ယောက် အတွက် ရုံးဝတ်စုံ အရောင်မှိုင်းမှိုင်းများ ဖြင့် ထပ်ဆင့် အလှဆင်လိုက်ချိန်မှာ သမင် လည်ပြန်တို့ ၊ ဒရယ်လည်ပြန်တို့ ဆိုတာ မျှော်လင့်စရာမရှိတာ ကိုယ့်ဘာသာ သိပြီးသားပင်။ ဒီတော့လည်း ကိုယ့်ထက် အများကြီး ငယ်ရွယ်နုပျိုကြသော မောင်လေး၊ ညီမလေးများကိုသာ တငေးငေး လုပ်ရင်း ပတ်ဝန်းကျင် လေ့လာမှုအပြည့်နဲ့ သင်တန်း စတက်သည့် နေ့မှာ ပင် မေနှင့် အပြုံး ရယ်စရာစကား ပြောခဲ့ရသေး၏။ သင်တန်းက ကလေးများကို လိုက်ပို့သော မိခင်၊ ဖခင်များမှာ မေတို့ နှင့် မတိမ်းမယိမ်းမို့ ‘ငါတို့ အရွယ်က သင်တန်းတက်ရမှာ မဟုတ်ဘူး ။ လိုက်ပို့ရမယ့် အရွယ်တွေ’ဆိုတာ တဟိဟိဖြင့် သဘောကျရသေး၏။ မေနှင့် အပြုံးမှာ အင်မတန်ချစ်၊ အင်မတန် တွဲဖြစ်ကြသော်လည်း စရိုက်ချင်းက မတူ။ မေက လူတွေကို အင်မတန် စိတ်ဝင်စားကာ အပြုံးက လမ်းတွေကို အင်မတန် စိတ်ဝင်စား၏။

ထိုသို့သော သူငယ်ချင်းနှစ်ဦး တွဲမိသည့် အခါ သင်တန်းသို့ လာသည့် လမ်းတို၊ လမ်းရှည်၊ ဖြတ်လမ်းများကို အပြီးက မျိုးစုံသိသွားလျက် မေကတော့ မေတို့ ဖြတ်လာခဲ့ရာ လမ်းတစ်လျှောက် ပုံမှန် တွေ့နေကျ လူများကို မှတ်မိသွားတော့သည် ။ ဒီတော့လည်း သင်တန်းက ပုံမှန်တွေ့နေကျ အတန်းသားများ ဆိုရင်တော့ ‘ပြောမနေနှင့် တော့’ဟူသော စာရင်းဝင်သွား၏။ ဒီမှာ ပင် သုံးပွင့်ဆိုင် ပြဿနာကို

မေ မခံချိမခံသာ အားမလို အားမရဖြင့် ပိုပိုသိလာရခြင်းပင်။ ဖြစ်ပုံက ဒီလို။ ‘ခင်ငြိမ်းနီ’ဆိုတာ အင်မတန် အင်မတန်လှတဲ့ ဆယ်ကျော်သက်မလေး တစ်ယောက်၊ တကယ်ပါ။ ခင်ငြိမ်းနီလှပုံက မေတို့ မိန်းမချင်းပင် ချီးကျူးရသည် အထိ အသားကလေးက ဝင်းဝင်းဝါ၊ ကိုယ်လုံးလေးက သွယ်စင်းလှပ၊ ဆံပင်လေးတွေက ပျော့ပျော့ ပျောင်းပျောင်း။ အဲဒီမှ အယဉ်ဆင့်ဆိုသလို နူးညံ့ညင်သာတဲ့ အပြောအဆို လှုပ်ရှားမှုလေးတွေနဲ့ တကယ်ကို ရင်ခုန်ချင် စရာလေး။ ကီးဘုတ်က ခလုတ်တွေကို သူများတွေ တဖြောင်းဖြောင်း ရိုက်နေတဲ့ အချိန်မှာ သူက အသာလေး တို့ထိပြီး ရိုက်နေပုံကို က အမှတ်ပေးချင်စရာ။ နားမလည်တဲ့ ကိစ္စဆို Course Manager ကို မေးချင်ရင် သူများ တွေက တရွတ်ရွတ် တရှက်ရှက်နဲ့ ဆရာကို အသံပေးပြီး ခေါ်ချိန်မှာ သူက ဆရာအနားထိ သွားရပ်ပြီး ညင်ညင်သာသာလေး ခေါ်တတ်လေရဲ့ ။ ဒီလောက် ဆို ခင်ငြိမ်းနီဆိုတာ မိန်းမ လိမ္မာလေးဆိုတာ ပေါ်ကို ပေါ်လွင်နေပြီ။ ဒီလို မိန်းကလေးမျိုးကို ဘယ်သကောင့်သားက သဘောမကျ ရှိပါ့မလဲ။ မေ့ အဘွားစကားနဲ့ ပြောရမယ်ဆိုရင် ခင်ငြိမ်းနီဟာ ဗီရိထဲက အရပ်လေးမှ အရပ်လေးအစစ်။

ဒီတော့ အဘွား၏ သီအိုရီ မှန်သွားသည် ဟု ဆိုရလောက်အောင် သင်တန်း ဆရာလေး လတ်ဦးမောင်က စိတ်ဝင်စား သွားတော့သည် ။ သင်

တန်းဆရာမို့ ဆရာဟု ခေါ်ရသော်လည်း ခုခေတ် ကလေးတွေများ တော်ကြပါပေရဲ့ ။ တကယ့်ကို ငယ်ငယ် ရွယ်ရွယ်လေးပင်။ အပြုံးစကားနှင့် ပြောရလျှင် အမေ့ဗိုက်ထဲမှာ များ ကွန်ပျူတာသင်ခဲ့ လေသလားဟု ပြောစမှတ် ပြုရမလို။ လတ်ဦးမောင်၏ ထူးခြားချက် တစ်ခုမှာ တီဗွီမှာ ပြနေသော ဂျပန်ဇာတ်လမ်းတွဲမှ မင်းသားလေး တစ်လက်နှင့် အလွန်တူနေခြင်းက အားလုံးအတွက် ပြောစမှတ် ဖြစ်နေပြန်သေးသည် ။ လတ်ဦးမောင် ကလေးကလည်း မျက်နှာအေးလေးနှင့် ခင်ငြိမ်းနီကို ခပ်ငေးငေး ကြည့်တတ်တာတွေ၊ ခင်ငြိမ်းနီ ကလည်း လတ်ဦးမောင် အချိန်ဆိုလျှင် ခဏခဏ အမှားအယွင်း ဖြစ်အောင် စိတ်လှုပ် ရှားတတ်တာတွေ မေ အပါအဝင် အတော်များများ သိခဲ့ကြတော့သည် ။ အပြုံးက လွဲရင်ပေါ့လေ။ အပြုံးတစ်ယောက်ကတော့ သူ စိတ်ဝင်စားသော လမ်းတွေကလွဲရင် ဘာဆိုဘာမှ သိသူမဟုတ်။ မေ့မှာ သာ မကြီးမငယ်နှင့် ကလေးနှစ်ဦး၏ အချစ်ဇာတ် လမ်းကို သူ့ကိုပြန်ပြီး ဖောက်သည် ချနေခဲ့ရတော့သည် ။

ဒီလို သာတောင့်သာယာ ကြည့်ကောင်းဆဲ အချိန်အခါလေးမှာ မှ ပက်ထရစ် ရှာဆိုသော နတ်ဆိုးမလေး ဝင်လာခဲ့ခြင်းပင်။ တကယ်ဆို ကွန်ပျူတာ သင်တန်းဆို တာ သင်တန်း စဖွင့်ဖွင့်ချင်း လေ့လာဆည်းပူးမှသာ နောက်သင်ခန်းစာတွေကို အများ နည်းတူ လုပ်နိုင်မှာ ။ သူမလေးကတော့ လကုန်ခါနီးလောက်မှ ခပ်တည်တည် ဝင်ရောက် လာပြီး သင်တန်းတစ်ခုလုံး မျက်စိနောက် လောက်အောင် ဖျပ်ဖျပ်လူးနေ ခဲ့တော့သည် ။ သူမ ရောက်လာချိန်မှ စ၍ စက်ချိန်ဆို ဘယ်သူမှ မနေရတော့။ ဟိုလူကယ်ပါ၊ ဒီလူကယ်ပါ။ လက်ချာဆို ကျောပိုးအိတ်လေးချကာ မုန့်သွားစားပေပြီ။ ဒီလို ပေါ့တီး၊ ပေါ့ဆနဲ့ များ ကွန်ပျူတာသင်တန်း လာတက် နေရသေးတယ်။ ဘာလုပ်မှာ လဲဟု မေ တွေးပေါင်းလည်း မန

ညင်းတော့။ သို့သော် မကြာခင်မှာ ပင် သူ ဘာလုပ်မှာ လဲ ဆိုတာ မေ သိခဲ့ရတော့သည် ။ ပက်ထရစ်ရှာ၏ အဓိကပစ်မှတ်သည် လတ်ဦးမောင်ပင်။ မေတို့လို အသက်ကြီး သမားများ ပင် လတ်ဦးမောင် ကိုယ့်ထက် အများကြီးငယ်မှန်း သိပါလျက် ဆရာမို့ ဆရာဟု ပင် ရိုးရိုးခေါ်ခဲ့ကြတာပဲ။ ဆရာဟု အရိုအသေ မပေးချင်ကြသူများကလည်း နာမ်စားနဲ့ ပေါ့။

ပက်ထရစ်ရှာ ကတော့ ကိုလတ်ဆိုတာ ပါးစပ်ဖျားက မချတော့ပေ။ ကိုယ့်ဉာဏ်၊ ကိုယ့်စွမ်းအား ဘာမှ မသုံးတော့ဘဲ ခလုတ်တစ်ခုနှိပ်ဖို့ Mo use တစ်ချက်ရွှေ့ဖို့ ‘ကိုလတ်၊ ကိုလတ်’ဆိုသော အသံများ သာ စီညံနေတော့သည် ။ ကိုလတ်များ အနားရောက်မလာနှင့် ပက်ထရစ်ရှာတို့ ကြည့်ပုံများ မေပင် ဘုရား တရသည် အထိ။ သစ္စာဆိုဟု ပြောလျှင် ဆိုပြလိုက်ချင်သည် ။ မေ ဒီအသက်၊ ဒီ အရွယ် ရောက်သည် အထိ ဘယ်ယောက်ျားကိုမှ ပက်ထရစ်ရှာလို မကြည့်ခဲ့ဖူးပါ။ ကြည့်လည်း မကြည့်တတ်ခဲ့ပါ။ သူ့မို့လည်း ကြည့်တတ်ပါရဲ့ ။ မျက်လုံးကို မှေးစင်းကာ ပါးစပ်က ပီကေ တဖျတ်ဖျတ် ဝါးလို့ ။ ဘောင်းဘီဝတ်ထားသော အောက်ပိုင်းက ပိပိရိရိမထိုင်၊ ခပ်ကားကားဖြင့် စည်းချက်က လိုက်နေသေးသည် ။ မေ့မှာသူမကို အထင်သေး လိုက်သည် များ မပြောပါနှင့် တော့။ မေ ညီမသာဆိုက အပ်နှင့် ပေါက် ပေါက်ပြီးကို ဆုံးမပြလိုက်ချင်တော့သည် ။

ဆရာလေး ခမျာလည်း ထိုအဖြစ်များ အားလုံးကို ရိပ်မိစွာ အနေရခက်ခက်၊ ရှက်တက်တက်နဲ့ မသက်မသာ။ ခင်ငြိမ်းနီလေး ခမျာလည်း မျက်နှာလေး နွမ်းနွမ်းလျလျဖြင့် ခိုးခိုးကြည့်ကာ စိုးရိမ်ပူပန် နေပုံလေးဖြင့် သနားစရာ ဖြစ်နေရှာတော့သည် ။ မရွှေ့ပက်တို့ ညစ်ပတ်လိုက်ပုံများမှာလည်း လတ်ဦးမောင် ခင်ငြိမ်းနီနား ကပ်ခွင့်မရအောင်ကို အစွမ်းအစများ တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုး ပြနေတော့သည် ။ ပိုအသည်းယားစရာ ကောင်းသည် မှာ တစ်နေ့ ဆရာလေးမှ လက်ချာများ ပို့ချအပြီး

မရှင်းတာ ခက်တာရှိလျှင် မေးပါ။ ကျွန်ုပ်တို့နှင့် ပတ်သက်လျှင် ကူညီ
ဖို့ အဆင်သင့်ပါ။ အိမ်မှာ ကွန်ပျူတာ ရှိသူများ လည်း အခက်အခဲတွေ့
လျှင် အိမ်ထိ လိုက်ဖြေရှင်းပေးပါမည်ဟု ဆိုခဲ့သည် ။

နောက်တစ်နေ့မှာ တော့ မရွှေပက်က ကွန်ပျူတာတစ်လုံး ချက်ချင်း
ဝယ်ကာ လတ်ဦးမောင်အား လိုက်ဆင်ခိုင်းခြင်း၊ ရှင်းပြခိုင်းခြင်း၊ ပျက်
သွား၍ ပြင်ခိုင်းခြင်း စသော မရိုးနိုင်သော အကြောင်းပြချက်များ ဖြင့်
သူမ သင်တန်းပြန်ချိန်မှာ ကားနှင့် တစ်ခါ တည်း ခေါ်ခေါ်သွားတော့သ
ည် ။ ဒီမှာ တင် မေ့မှာ အမေးကမ္ဘာ တွေးစရာများ ဖြစ် လာတော့၏။ ပ
က်ထရစ်ရှာဆိုသော ကလေးမမှာ ဒီပုံအတိုင်း ဆိုပါက တောင့်တောင့်
တင်းတင်း အသိုင်းအဝိုင်းမှ ဖြစ်မှာ သေချာသည် ။ သူမ၏ မိဘများက
လည်း ရိုးသားသော ကြီးပွားမှုကို ပိုင်ဆိုင်သူများ ဖြစ်ပါက စဉ်းစား ချင့်
ချိန်နိုင်သော မိဘများ ဖြစ်မှာ မလွဲ။ ထိုမိဘများမှာ ကလေးမ၏ အနေ
အထားကို မရိပ်မိကြတော့ဘူးလား။ ဆုံးမပဲ့ပြင်မှု မရှိကြတော့ဘူးလား။
နောက်ဆုံး မေ့ အဘွားလိုပင် ပက်ထရစ်ရှာမှာ ရော ဆုံးမမည့် အဘွား
မရှိဘူးလား။ လားပေါင်းများ စွာဖြင့် မေ့မှာ အဖြေမရှိ။ မေ့ မနေနိုင်၍
အပြုံးကို ရင်ဖွင့်သောအခါ အပြုံးမှ အရန်ကောဟယ် ဆိုသည့်
အကြည့်ဖြင့် ကြည့်ရင်း ‘ဘာဆုံးမ စရာရှိလဲ၊ သူတို့ သမီး အိမ်ခေါ်လာ
တာ တကယ့် ပီပီပြားပြား လူလိမ္မာ လူတော်လေးပဲ။ တကယ်
ဟုတ်သွားရော ဘာအကြောင်းလဲ’ဟူသတတ်။ ဟုတ် လိုက်လေဟု မေ
တွေးရင်း မေ့ရင်ထဲမှာ နုံးချိ မောပန်းသွားသလိုပင်။

ဒါ အဘွားဆုံးမမှုကို နာခံခဲ့သော ခင်မေအေးတို့ ခေတ်မှ မဟုတ်
တော့ပြီပဲ။ ခင်ငြိမ်းနီ မင်းကတော့ ကံဆိုးတာလား၊ ကံကောင်းတာလား
မသိ။ ခင်မေအေးရဲ့ အဘွားလိုမျိုး မင်းအဘွားက ဆုံးမခဲ့လေသလား။ မ
င်းရဲ့ အဦးဆုံး ပန်းတစ်ပွင့်တော့ လူမသိ သူမသိ အငုံဘဝမှာ ညှိုးခဲ့ရ

ပေါ့နော်။ မကြာပါ။ တကယ့်ကို မကြာလှသော အချိန်တစ်ခုမှာ လတ်ဦး
မောင်နှင့် ပက်ထရစ်ရှာတို့ ချစ်သူဘဝ ရောက်ရှိခဲ့ကြတော့၏။ ပက်ထရစ်
ရှာ၏ ပုံစံမှာ ထုံးစံအတိုင်း မြူးပြ ပေါ့တန်လို့ ရယ်။ လတ်ဦးမောင်က
တော့ ပက်ထရစ်ရှာ၏ သိမ်းသွင်းခံဘဝမှာ အသားကျနေပုံနှင့် ခင်ငြိမ်း
နီကို အနည်းငယ်မှ တိမ်းစောင်း မကြည့်တော့ပြီ။

ကဲ... ဒီဇာတ်လမ်းမှာ ဗီရိုထဲက အရပ်လေး ရှုံးခဲ့ပြီ။ မေ့ အဘွားသာ
ရှိသေးလျှင် ဘယ်လို မှတ်ချက်ချမည်လဲ။ အဘွားရဲ့ သီအိုရီတွေ
မှားနေပြီလို့ ပဲ မေကတော့ အတိအလင်း ဆိုချင်ပါရဲ့ ။ အဘွား သက်ရှိ
ထင်ရှား ရှိနေ၍ များ ကဲ... သက်သေပြစမ်းအေဟု ဆိုခဲ့လျှင် သက်သေ
အမှတ်တစ်ခုမှာ ဗီရိုထောင့်က မှီတက်နေတဲ့ အရပ်လေး ခင်မေအေး၊
သက်သေအမှတ်နှစ်က ခင်ငြိမ်းနီပဲပေါ့လို့ ချင်ချင်း ပြန်ချေပရမယ် ထင်
ပါရဲ့ ။ တစ်ခုတော့ ရှိတာပေါ့လေ။ တရားသဘောအရ အဟောင်း အ
ဟောင်းတွေ ပြောင်းပြီး အသစ်အသစ်တွေ ဖြစ်နေတဲ့
အချိန်သကာလမှာ သီအိုရီ အဟောင်းတွေလည်း အမြဲတမ်း ဘယ်မှန်နီ
င်ပျံ့မလဲ။ မင်းအဘွားသာ ခုချိန်ရှိဦးမယ်ဆို ရုပ်ရှင် မင်းသမီးကြီး ဒေါ်
မေရှင်နဲ့ ရွယ်တူ၊ သက်တူလောက် ရှိရောပေါ့။ ဒေါ်မေရှင်ဆိုလို့ ဒီမင်းသ
မီးကြီးဟာလည်း မေတို့လို ဣန္ဒြေရှင် အပျိုကြီးပဲ။ ကဲ... မှီတက်ချင်လ
ည်း တက်ပါစေတော့ကွယ်။ မေကတော့ ဗီရိုထောင့်မှာ ခပ်အေးအေးပဲ
နေရတာ ကြိုက်ပါတယ်။ အင်း... စားသုတ်သုတ်၊ သွားသုတ်သုတ်၊ လာ
သုတ်သုတ်နဲ့ ပျာပျာ ပျာပျာ လုပ်နိုင်မှ တော်ရုံကျတဲ့ ဒီအချိန်မှာ အဘွား
တို့ ခေတ်က ယောက်ျားတွေလို ဒီခေတ် ယောက်ျားလေးတွေက ဗီရိုထဲ
က အရပ်ကို အချိန်ကုန်ခံ လက်ညောင်းခံပြီး ရှာဖွေမနေကြတော့ဘူး ဆို
တာတော့ အဘွားရှိရင် အတွန့်တက်ပြ လိုက်ချင်သေးရဲ့ ။ အဲဒါဆို
အဘွားကလည်း နှုတ်ခမ်းလေး တတွန့်တွန့်နဲ့ ‘မကြုံဖူးတာတွေ ကြုံရ

သတော်၊ မကြားဖူးတာတွေ ကြားရသတော်'လို့ သူ ပြောနေကျ စကား
လေး ပြောဦးမှာ အသေအချာ။

မိမိုး

အမှတ် ၁၃၈၊ မေလ၊ ၂၀၀၁ ခုနှစ်

ရွှေအမြုတေ ရုပ်စုံမဂ္ဂဇင်း။

လူနှင့် အလုပ်
တင်မြင့်ဦး၊သံတွဲ၊

သူ့စိတ်တစ်ခုလုံးကို ပန်းချီဆွဲနေသော
စုတ်တံထိပ်တွင် ထည့်ထားဖြစ်မည်ထင်သည်
ပတ်ဝန်းကျင်ကို အနည်းငယ်မျှပင် သတိပြုမိဟန်မတူ
သူနှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ ကျွန်တော် ရောက်လာသည် ကိုပင်
လှည့်မကြည့်ခဲ့။ ကျွန်တော် ချောင်းသံနှစ်ချက်လောက်
ဆက်ဟန်လိုက်မှ လှည့်ကြည့်လာသည်
သူ့မျက်နှာက အိပ်ရေးပျက်ခြင်းကြောင့် လား
အာဟာရ ချို့တဲ့ ခြင်းကြောင့် လား မသိ။ ဖြူရော် ခြောက်သွေ့နေ

၏

သို့သော် မျက်လုံးများမှာ မူ အံ့သြဖွယ် ကောင်းလောက်အောင်ပင်
တစ်စုံတစ်ခုသော အရောင်များ ၊ တဖျတ်ဖျတ်၊ တလက်လက်
တောက်ပနေသလို ခံစားလိုက်ရမိသည်

လူနှင့် အလုပ် တင်မြင့်ဦးသံတွဲ၊

ရှေ့သို့ လှမ်းအကြည့်တွင် အချင်းချင်း ပွတ်သပ်ကျီစယ်နေသော မြက်ပင် စိမ်း ယိမ်းနွဲ့နွဲ့များကို တွေ့ရသည်။ တဖျတ်ဖျတ် နွဲ့နေသည့် လေအေးကြောင့် လည်း အရာအားလုံးသည် နဂိုထက်ပို၍ လန်းဆန်းတက်ကြွကကြွ နုပျိုလတ်ဆတ်နေခြင်း ဖြစ် မည်။ နဖူးမှ ချွေးစို့စို့လေးများကိုလည်း သုတ်ရင်း လေအေးကို အားပါးတရ ရှူ ဖြစ်လိုက်သောအခါ တစ်ထောက်နားမည်ဟု ကြိုတင် အတွေးများ ရေငွေ့ပျံသွားကြ ၏။ တကယ်တမ်းလည်း တောင်ကုန်းလေးက ဦးထုပ် ကျွတ်လောက်အောင် မားမားကြီး မဟုတ်။ တောင်ကုန်းထိပ်သို့ ရောက်လျှင်လည်း ကျွန်တော့် ရည်ရွယ်ချက် ပြီးမြောက်ပြီ။ လှမ်းအကြည့်တွင် သနပ်ခါးရောင် ပြေးနေသော လမ်းဖွေးဖွေးကို တွေ့ရသည်။ ဘေးတစ်ဖက်စီတွင် အရိပ်ရစေရန် သဘာဝမှ လက်ဆောင်ပါးခဲ့သည့် ရွက်အုပ်ပင် စိမ်းလေးများ ။ အရာရာတိုင်းသည် စိတ်ကို ကြည်နူး ဆွတ်ပျံ့ဖွယ်သာ ဖြစ်နေ၏။

နောက်သို့ ပြန်လှည့် အကြည့်တွင် ကျွန်တော်တို့ မြို့လေး၏ ဖွံ့ဖြိုးထိုးထွက် စ ခေတ်ပေါ်အလှကို မှီနီပျပျ မြင်ရသည်။ မြို့လေးထဲတွင် ကျွန်တော့် လုပ်ငန်းများ စဉ်ဆက်မပြတ် လည်ပတ်နေလိမ့်မည်။ ကျွန်တော့်အိတ်ထဲသို့ တခြားသူများ ထံမှ ငွေကြေးများ အလှအယက် ခုန်ဝင်နေကြမည်။ ထိုသို့ ဝင်လာအောင်လည်း လုပ်ထား သော လုပ်ငန်းဟူသမျှ ပြိုင်မြင်းများ ပမာဖြစ်အောင် လေ့ကျင့် တည်ဆောက်ခဲ့သည် မဟုတ်လား။ ကျွန်တော့် နေ့များ ၊ ညများ အားလုံးကို စာရင်းဇယားများ

ထဲသို့ ဝင်ရောက် နှစ်မြုပ်စေခဲ့သည် ။ တကယ်လည်း ပေါင်းသင်းနေသူ တိုင်း ရင်သပ်မော လောက်အောင် ကြီးထွားရှင်သန် ဖြစ်ခဲ့၏။

သို့သော် ထိုအရာများ အတွက် ပြန်လည် ခံစားမှုကို ကျွန်တော် မရရှိ ခဲ့။ ခံစားမှု ရရှိရန်အတွက် အားပါးတရ သုံးဖြုန်း စည်းစိမ်ခံရလောက် အောင် ကျွန်တော် မရူးမိုက်နိုင်ပါ။ အိတ်ထဲမှ ပြန်လည် ထွက်သော ငွေကြေးမှန်သမျှ နှစ်ဆ (သို့မဟုတ်) သုံးဆတိုးရန် အလို့ ငှာ ရင်းနှီးမြှုပ် နှံ့မှုသာ ဖြစ်ရမည်။ ကျွန်တော်သည် ငွေကြေးကို ထိုနည်းလမ်း အတွက် သာ သုံးခဲ့သည် ။ ထို့ကြောင့် လည်း ကျေနပ်လောက်သော ခံစားမှု မရရှိ စေကာမူ တိုးပွားပြန်ဝင်လာသော ငွေကြေးများကြောင့် နှစ်သိမ့်မှုတော့ အနည်းငယ် ရရှိစေ၏။

ထိုအနည်းငယ် နှစ်သိမ့်မှုသည် ပင် ကျေနပ်လောက်သော ခံစားမှု ရ ရှိစေရန် စိတ်ကူးနည်းလမ်း ဖြစ်လာတော့သည် ။ ကျွန်တော် အနားယူမည်။ အများ လူစုလို ဟိုတယ်သို့မသွား၊ ကာရာအိုကေ ခန်းမသို့မသွား၊ အပေါင်းအသင်းနှင့် ပျော်ပွဲစားမထွက်၊ ရက်ရှည်လဆက် ဟန်းနီးမွန်းမထွက်၊ တစ်ပတ်တွင် တနင်္ဂနွေလို တစ်ရက်မှာ အနားယူမည်။ အနားယူခြင်းသည် လုပ်ငန်း ရပ်ဆိုင်းခြင်းမဟုတ်။ လုပ်ငန်း ရပ်ဆိုင်းသူ သည် ကိုယ့်ရေသောက်မြစ်ကို ကိုယ်တိုင် ခုတ်ပစ်ခြင်းပင် မဟုတ်လား။ ကျွန်တော် အနားယူပါကလည်း စနစ်တကျ စီမံကွပ်ကဲခဲ့သူများကြောင့် ကျွန်တော့် လုပ်ငန်းများ ကောင်းမွန်စွာ လည်ပတ်နေလိမ့်မည်။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လည်း မျက်ခြည်ပြတ်အောင် မဖြစ်စေရ။ ထို့ကြောင့် မြို့နှင့် အတန်ငယ်လှမ်းသော လွင်ပြင်လေးနှင့် တောအုပ်လေး ကို အနားယူနေရာအဖြစ် ရွေးချယ်ခဲ့သည် ။

ခရီးစရိတ် ကုန်စရာမလို။ နံနက်စောစော တစ်ခုခု စားသောက်ပြီးချိန်

တွင် အညောင်းအညာပြေ လမ်းလျှောက်သွားရုံနှင့် ရောက်နိုင်သည် ။ သဘာဝ၏ ရှုခင်း၊ ရှုကွက်များကို အခမဲ့ ခံစားကြည့်ရှုရင်း အပန်းဖြေနိုင်သည် ။ အောင်မြင်နေသော လုပ်ငန်းများ ၊ မြန်ဆန်စွာ တိုးတက်နေသော စည်းစိမ်များကို တွေးတော သာယာယစ် မှူးနိုင်သည် ။ ရှေ့လုပ်ငန်းစဉ်များကို စီစဉ်ရိုက်ကူးရင်း အတွေးတွင် ဖွဲ့စည်းတည်ဆောက်နိုင်သည် ။ ထိုအရာအားလုံးသည် ကျွန်တော် တပ်မက်နေသည့် ကျေနပ်စွာ ပြန်လည် ခံစားရယူမှုပင် မဟုတ်လား။ ကျွန်တော် အဓိက အကျေနပ်ဆုံးမှာ ယခုလို အနားယူမှုတွင် လိုအပ်ချက်ကို ပြည့်ဝစွာရပြီး ကုန်ကျမှုမှာ ပြောပလောက်အောင် မပါရှိခြင်းလည်း တစ်ချက် ဖြစ်သည် ။ စီးပွားရေး တွက်နှင့် တွက်ကြည့်စို့ဆိုပါလျှင် အနည်းဆုံး အသားတင် အမြတ်သည် ၉၀ ရာခိုင်နှုန်း ရှိလေမည်။

အတွေးနှင့် အတူ လျှောက်ရင်း ပတ်ဝန်းကျင်သို့ အကြည့်ရောက်မိပြန်သည် ။

သစ်ပင် အရွက်ဖားဖားများ ပေါ်ဝယ် နှင်းပြာင်းကြွင်း၊ နှင်းကျန်တချို့ကို တွေ့ရသေး၏။ အိပ်တန်းဆင်း ငှက်ငယ်တချို့ကလည်း အော်ဟစ်သံပေးရင်း လူးလွန့် ပျံသန်းနေကြ ဆဲ။ လုပ်ခွင်စီးပွားရေး ပြိုင်ဘက်များ ၏ မျက်နှာကို မြင်ယောင်ဖြစ်ပြီး ငှက်တစ် ကောင်ချင်း၊ တစ်ကောင်ချင်း စိတ်နှင့် ပစ်ချမိ၏။ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းကို သမ္မာအာဇီဝ ဖြစ်အောင် လုပ်ပါသော်လည်း အနည်းနှင့် အများ သွက်လက်ဖျတ်လတ်မှု၊ အကွက်မြင် တတ်မှု၊ သူများ ထက် နှာတစ်ဖျားသာအောင် စွမ်းဆောင်နိုင်မှု ရရှိရန်တော့ အနည်းဆုံး လိုသည် ။ နေရာရှိသည် ။ ငွေရှိသည် ဆိုရုံနှင့် စီးပွားလုပ်၍ ရသည် မဟုတ်။ ဈေးကွက် ၏ သဘောတရား၊ ပစ္စည်းရောင်း ပြိုင်ဘက်၏ ထိရောက်သော စွမ်းရည်၊ ထုတ်ကုန်၏ အရည်အသွေး။ ထိုအချက်အလက်များကိုလည်း အမြဲမပြတ် လေ့လာနေသ

င့်သည် ။

စီးပွားရေးတွင် မဖြစ်မနေ ယှဉ်ပြိုင်မှု ရှိသည် ။ ဒီတော့ ယှဉ်ပြိုင်မှုမှာ အနိုင်အရှုံးလည်း ရှိသည် မဟုတ်လား။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နောက်ဆုံးတွင် အနိုင်သည် ကိုယ့်ဘက်တွင် ရှိရမည်ဟု ကျွန်တော် ယုံကြည်၏။ ယုံကြည်သည့် အတိုင်း အကောင် အထည်ပေါ်အောင် စွမ်းဆောင်ဖြစ်ခဲ့သည် ။ သို့သော် ထိုပေါ်လာသော စွမ်းဆောင်မှု အကောင် အထည်များကို ပိုမို တိုးတက်အောင် အမြဲလိုလို ခေါင်းတစ်လုံး ပေါ်နေဖြစ် အောင် ရုန်းကန် တည်ဆောက်နေရ၏။ ယခုလည်း ခြေလှမ်းကို ပုံမှန်လှမ်းရင်း လုပ်ငန်းအတွေး ကွန်ရက်ကို အချက်ကျကျ ဖွဲ့သီလာဖြစ်သည် ။ လိုအပ်သော အရင်းအနှီးငွေကို အချိန်မရွေး စိုက်ထုတ်နိုင်သည့် ကျွန်တော့်အဖို့ အတွေးတစ်ချက် သည် တန်ဖိုးဖြတ်ရန် မလွယ်ကူ။ လမ်းကြောင်း တည့်သွားလျှင် တည့်သွား သလောက် ဖြစ်လာတတ်၏။

ခြေလှမ်းအရပ်မှာ စီးကရက်ဘူးထဲမှ တစ်လိပ်ထုတ်ပြီး နှုတ်ခမ်းတွင် တပ်လိုက်သည် ။ မီးညွန့်လေးက မီးခြစ်ထိပ်တွင် ဘယ်ညာ ယိမ်းနွဲ့ရင်း ကကြိုးညီညီ ဆေးလိပ်ငွေ့များကို ရင်ထဲသို့ တရှိုက်ရှိုက်မက်မက် ရှူသွင်းပြီး အားပါးတရ ပြန်လည် မှုတ်ထုတ်၏။ ကျွန်တော်တက်နေသော တောင်ကုန်းလေးထိပ်ရှိ သစ်ပင် အောက်သို့ ရောက်နေပြီ။ နေမင်းကြီးသည် လည်း အလင်းရောင် ပြည့်ဝစွာဖြင့် လွတ်လပ်စွာ ပျံသန်းလေပြီ။ ကျွန်တော့် အကြည့်တို့ က ရပ်နေသော တောင်ကုန်းလေး မှ မြက်ခင်းများ ဆီ၊ သစ်ပင်အုပ်များ ဆီ၊ တိမ်ရောင်စုံများ ဆီ၊ ရွှေရောင်ပျို့အန်နေသော စပါးခင်းများ ဆီ၊ စိတ်ကို ခိုစီးရင်း အကန့်အသတ်မဲ့ စီးမျောလွင့်ပါနေသည် ။

ကျွန်တော့် အကြည့်များ သည် အော်ခေါ်ရလောက်အောင် ဝေးနေသော အရိပ် ရ သစ်ပင်ကြီး တစ်ပင်အောက်တွင် ဖျတ်ခနဲ ရပ်တန့်မိသွား၏။ ပန်းချီဆွဲနေဟန်တူ သော လူတစ်ယောက်ကို မပြတ် မသား မြင်လိုက်ရသည် ။ ကျွန်တော်တို့ မြို့လေးမှာ ယခုလို ပန်းချီကို အချိန်အလေးအနက်ယူ၍ ဆွဲမည့် သူကို တွေးမရမိ။ အခြားအလုပ် တစ်ခုခုကို လုပ်ရင်း ဆိုင်းဘုတ်တွေ၊ ဘာတွေလောက် ရေးသူများ သာ သိခဲ့သည် ။ ထို့ကြောင့် ပန်းချီဆွဲနေသည် ဟု ထင်မိပါလည်း ဟုတ်မှ ဟုတ်ပါလေစဟု ဆက်တွေး မိပြန်၏။ သို့သော် ပန်းချီဆွဲခြင်းမှ လွဲပြီး ကျန်ဆိုင်းဘုတ်ကိစ္စလောက်နှင့် ဤနေရာကို လာစရာ လိုအပ်မည် မထင်ပေ။

ဘာပဲပြောပြော အပတ်စဉ် တနင်္ဂနွေနေ့တိုင်းလိုလိုကြောင့် ဤတောင်ကုန်း လေးနှင့် ရှုခင်းများ သည် ကျွန်တော့်အဖို့ ရိုးအီလောက်အောင် မဖြစ်သေးပါလည်း ချုပ်ကြောင်းတော့ အနည်းငယ် ထပ်နေပြီ။ ယခုလို အချိန်တွင် အလုပ်အကြောင်း မဟုတ်၊ အလုပ်ထဲမှ လူတစ်ယောက်လည်း မဟုတ်သူနှင့် စကားပြောရလျှင် စိတ်မြင်ကွင်း အသစ်ဖြစ်လိမ့်မည် ဟု တွေးရင်း ကျွန်တော့်ခြေလှမ်းများ အဆင်းခရီးကို စဖြစ်သည် ။

တော်တော်လှမ်းလှမ်းကို ရောက်မှ ပန်းချီဆွဲနေသူမှာ အသက် ၂၅ နှစ်ခန့် လူရွယ်တစ်ယောက်မှန်း သဲကွဲစွာ သိလိုက်ရသည် ။ ကျွန်တော့် နှုတ်ခမ်းတွင် အပြီးတစ်ချက် ပြေးသွား၏။ အခုအရွယ်က တိမ်တိုက်ကို ခိုစီးပြီး ခရီးထွက်၍ အကောင်းဆုံး ဖြစ်နေမည် မဟုတ်လား။ သူ့စိတ်တစ်ခုလုံးကို ပန်းချီဆွဲနေသော စုတ်တံထိပ်တွင် ထည့်ထားဖြစ်မည်ထင်သည် ။ ပတ်ဝန်းကျင်ကို အနည်းငယ်မျှပင် သတိပြုမိဟန်မတူ။ သူနှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ ကျွန်တော် ရောက်လာသည် ကိုပင် လှည့်မကြည့်ခဲ့။

ကျွန်တော် ချောင်းသံနှစ်ချက်လောက် ဆက်ဟန်လိုက်မှ လှည့်ကြည့်

လာ သည် ။ သူ့မျက်နှာက အိပ်ရေးပျက်ခြင်းကြောင့် လား၊ အာဟာရ ချို့
တဲ့ ခြင်းကြောင့် လား မသိ။ ဖြူရော် ခြောက်သွေ့နေ၏။ သို့သော် မျက်
လုံးများမှာ မူ အံ့ဩဖွယ် ကောင်း လောက်အောင်ပင် တစ်စုံတစ်ခုသော
အရောင်များ ၊ တဖျတ်ဖျတ်၊ တလက်လက် တောက်ပနေသလို ခံစားလို
က်ရမိသည် ။ လူအမျိုးမျိုးနှင့် နည်းလမ်းပေါင်းစုံ ပေါင်းခဲ့ရ သော ကျွန်
တော့်မှာ သူသည် ယုံကြည်ရာကို အတတ်နိုင်ဆုံး ဆုပ်ကိုင် စိုက်ပျိုးမည့်
သူ မှန်း အလိုလို သိလိုက်၏။ ထိုလူမျိုးသည် မိမိအမှားကို သိပါက ဝန်ခံ
ရန် ဝန်မလေး ခြင်းကတော့ ပြောခဲ့ရစဉ်အခါက ခက်သလောက် ချို့မြန်
နေပြန်လိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် စကားပြောရန်အတွက် နှုတ်ဆွံ့အမနေဖြ
စ်တော့-

‘အဟင်း... မင်းလည်း ဦးလို စိတ်အာဟာရအတွက် အညောင်း လာ
ဆန့်

တယ် ထင်ပါရဲ့ ’

ကျွန်တော့် အပြောကြောင့် သူက ဆွဲလက်စ ပန်းချီကားကို ဖျတ်ခနဲ
ပြန်ကြည့်လိုက်သည် ။ သူ့ပန်းချီကားထဲမှ ငှက်ကလေးက တောင်ပံတဖျ
တ်ဖျတ် ခတ်ရင်း ထပျံတော့မလို ထင်ရ၏။ သူသည် အတော်အသင့်ပင်
မကအောင် လက်ရာမြောက်နေသော ပန်းချီဆွဲသူ တစ်ယောက်ဟု ရင်
ထဲ၌ မှတ်ချက် ပေးမိလိုက် သည် ။ ပြန်လှည့်ရင်း ကြည့်လာသော
သူ့အကြည့်က ကျားရဲတစ်ကောင်လို မာန်ဖီနေ ၏။

‘ပန်းချီဆွဲတာဟာ ကျွန်တော့်အလုပ်။ အခု... ကျွန်တော် အလုပ်လုပ်
နေတာ’

သတ္တုသံပါသော မာဆတ်ဆတ် သူ့စကားသံက ကျွန်တော့်ရင်ကို က
လူကျီစယ်သွားသည် ။ ပန်းချီဆွဲခြင်းဟာ သူ့အလုပ်တဲ့ ။ လူယဉ်ကျေးတ

စံယောက် ပြုမူသည့် အတိုင်း ပြီးကွေးလုလု နှုတ်ခမ်းကို တစ်ဖက်လူ မမြင်အောင် လက်ဝါးဖြင့် အသာအယာအုပ်ရင်း ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်လိုက်၏။ ငြင်းခုံခြင်းထက် ခေါင်း ညိတ်ခြင်းက ရာသီဥတုကို ပို သာယာစေသည် မဟုတ်လား။

‘အင်း... ဒါနဲ့ ငါတူက ဦးတို့ မြို့ကို ရောက်နေတဲ့ ဧည့်သည် ထင်ပါရဲ့ ။ ဘယ်မှာ များ တည်းပါလိမ့်’

ယခုအခါတော့ သူက နှစ်ခြိုက်စွာ ပြုံးသည် ။ နားလည်ရန် ခက်သော သူ့အပြုံးကို နားလည်သလိုနှင့် ကျွန်တော် အလိုက်သင့် လိုက်ပြုံးသည် ။

‘မဟုတ်ပါဘူး ဦး၊ ကျွန်တော် ဒီမြို့ကပါပဲ။ ကျွန်တော်က မြို့မှာ အနေနည်းလို့ မမြင်မိတာ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ ဦးကိုတော့ သိပါတယ်’

‘ဪ... ဒီမြို့ကပဲကိုး။ အခုကော ကိုယ့်မြို့မှာ ပဲ နေတော့မယ် ဆုံးဖြတ် ထားပြီလား’

သူက အဆုံးမဲ့ တောင်တန်းတောင်စွယ်များ သို့ ငေးကြည့်သွားသည် ။ ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော် လူကဲခတ် မညံ့ဟု တွေးထား၏။ ထိုသို့ဆိုလျှင် ယခု သူ့အကြည့်တွင် မပြတ်သားမှုများ ပျော်ဝင် စီးဆင်းနေပြီမှန်း ပြောရတော့မည်။ သို့သော် လူတစ်ယောက် အားနည်းချက်ကို မြင်သည်နှင့် တိုက်ရိုက် ဖွင့်မပြောသင့်မှန်း လည်း ဆက်ဆံရေး သဘောအရ ယုံကြည်ထားရပြန်၏။

‘နေထိုင်မှုကတော့ အဆင်ပြေသလို ဆိုပါတော့၊ အဓိကကတော့ အလုပ် ပါပဲ’

‘တို့ ရဲ့ နယ်မြို့လေးမှာ တော့ ပန်းချီပဲ ဆွဲမယ်ဆိုရင် အဆင်ပြေမယ်

မထင်ဘူး။ ဦး မင်းကို ကိုယ့်တူကိုယ့်သား တစ်ယောက်လို ခင်လို့ ပြောတာ။ တခြားအလုပ်တစ်ခုကို ပြောင်းလုပ်ကြည့်ပါလား။ ဦးအကြောင်းလည်း မင်း သိတာပဲ။ လိုအပ်တဲ့ အကူအညီ ပြောပေါ့’

လူမှန်လျှင် အလုပ်တစ်ခု ရှိရမည်ဟူသော အဆိုကို သူလည်း နားလည် လက်ခံပေလိမ့်မည်။ သို့သော် အလုပ်၏ အဓိပ္ပာယ်ကို သူ ဘယ်လို ယုံကြည်ထားမည် နည်း။ ဘာပဲပြောပြော အခြေခံအကြောင်းတရားများ အပေါ်တွင် သူ့ရော ကျွန်တော်ပါ ရပ်တည်နေခဲ့ရသည် အမှန်ပင်။

‘တခြား အလုပ်တစ်ခု။ အလုပ်ဆိုတာ ဘာလို့ ဦး ယုံကြည်လဲ’

သူ့ အမေးစကားကြောင့် ကျွန်တော် မျက်နှာပင် အမ်းတမ်းတမ်း ဖြစ်သွား မည်။ စီးပွားရေးနှင့် နွယ်သော လူမှုရေး အတွေ့အကြုံ နည်းခဲ့မည် ဆိုပါလျှင် ကျွန်တော့် မျက်နှာပြင်သည် အက်ကွဲ ခြောက်သွေ့သွားနိုင်၏ ။ ယခုတော့ အမ်းတမ်း တမ်းဟူသော အခြေအနေနှင့် သာ ထိန်းခဲ့ဖြစ်သည် ။ ကြိုးဝိုင်းထောင့် ပိတ်ခံရသော ပွဲပေါင်းများ စွာကို ကျွန်တော့် ဉာဏ်စွမ်းဉာဏ်စနှင့် အောင်မြင် ဖြတ်သန်းဖူးပါသည် ။ ထို့ကြောင့် ဟန်ရေးမပျက်ပင် ဒုတိယမြောက် စီးကရက်ကို အတန်ငယ် ရှိုက်ဖွာနေ လိုက်သေး၏။

‘အလုပ်ရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို ဦး နားလည်သလောက် ပြောရရင်တော့ စား ဝတ်နေရေးအတွက် ပြေလည်မှုပေါ့။ ဒါ အမှန်ကြီးတော့ ဖြစ်ကောင်းမှ ဖြစ်မယ်နော်။ ဦး သိတာလေးပဲ’

‘ဒါဆို လူတွေ အလုပ်လုပ်နေတာဟာ စားဝတ်နေရေးကိုပဲ ဦးတည်နေ ကြတယ်လို့ ဦး ယုံကြည်သလား’

ကျွန်တော့် အရှိုက်ဆီသို့ လျင်မြန်စွာ ဝင်လာသော ပင့်လက်သီးတစ်

လုံး။ သူသည် ကျွန်တော် ထင်သလောက်တော့ မပေါ့ပါး။

‘အဲဒီလိုလည်း မဟုတ်ဘူး လေ။ စားဝတ်နေရေးကတော့ အခြေခံပေါ့။ အဲဒီအပေါ်မှာ မှ ပိုမိုတိုးတက် ကြီးပွားအောင် လုပ်မယ်။ ပိုမိုတိုးတက် ကြီးပွားလာရင် ကိုယ့်ဆန္ဒတွေ အကောင်အထည် ဖော်ကြမယ်ပေါ့’

‘ဒါဆို စား၊ ဝတ်၊ နေရေးကို ပြေလည်မှု ခက်ခဲစေတဲ့ အလုပ်ဆိုရင် ဘယ်လို သတ်မှတ်ရမှာလဲ’

ယခု မေးခွန်းကတော့ သူနဖူးပေါ်တွင် ကျွန်တော့်ကို စာတမ်းတစ်ခု ထိုးခိုင်းခြင်း ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်နိုင်သည် ။

‘အဲဒီ အလုပ်ဟာ ရေရှည် မတည်တန့်နိုင်ဘူး။ မှန်ကန်မှုလည်း ခက်ခဲလိမ့် မယ်လို့ သတ်မှတ်ရတော့မှာပဲ။ လူဟာ ရပ်တည်ချက် မရှိဘဲ ရှင်သန်ခြင်း ရှိလာနိုင်မှာ မဟုတ်တာ မင်းလည်း လက်ခံမှာပေါ့’

‘ရပ်တည်ချက် မရှိဘဲ ရှင်သန်ခြင်း မရှိဘူးဆိုတာ ကျွန်တော်လည်း လက်ခံတယ်။ ဒါပေမဲ့ ရပ်တည်ချက်ဆိုတာ စားဝတ်နေရေးတော့ မဟုတ်ဘူး ။ အလုပ်ပဲ’

ကျွန်တော်နှင့် သူက မျဉ်းပြိုင်နှစ်ကြောင်း ပမာပင်။ အဝေးသို့ မျှော်ကြည့် လိုက်ပါလျှင် ဆိုပြီဟု ထင်ရလည်း ဘေးချင်းကပ်၍ လွဲရဆဲ။ ဒီတော့ ကွေ့ကာပတ် ကာ ရှောင်ရုံနှင့် ပြီးမည့် ပွဲ မဟုတ်မှန်း ကျွန်တော် တွေးလိုက်၏။

‘ဒါဆိုရင် မင်းက အလုပ်ရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို ဘယ်လိုများ ခံယူထားမိသလဲ’

‘အလုပ်။ လူတစ်ယောက်ရဲ့ ရပ်တည်ချက် ဒါမှ မဟုတ် စစ်မှန်တဲ့ အ

လုပ် ဆိုတာ မိမိခံယူချက်ကို စွမ်းဆောင် ဖော်ထုတ်နေခြင်းပဲ။ ဒါပေမဲ့ တစ်သက်တာရဲ့ ယုံကြည်မှုရှိဖို့ တော့ လိုအပ်တယ်။ ယုံကြည်မှု ခိုင်မာဖို့ အတွက်လည်း ကိုယ်ခံအားလို တယ်။ ကိုယ်ခံအားပြည့်မှ နောင်တမရ ဖြစ်မှာ ပေါ့’

‘နောင်တ...’

အံ့ဩ မှ င်သက်ဟန်ဖြစ်သွားသော ကျွန်တော့်ကို သူက နှစ်ခြိုက်စွာ ပြုံးကြည့်သည် ။ နိမ့်ချလွန်းဟန်တော့ မဟုတ်။ ရင်ထဲမှ ပကတိ နှလုံး သားကို မြင်ရ၏။

‘ဟုတ်တယ်လေ။ ကျွန်တော်တို့ အားလုံး မလွဲမသွေ တွေ့ကြုံရမှာ က သေခြင်းတရားပဲ။ ဒီသေခြင်းတရားနဲ့ ရင်ဆိုင်ရတဲ့ အခါ ကိုယ်တစ် သက် လုပ်ခဲ့တဲ့ အလုပ်ကို နောင်တ မရမိဖို့ ဟာ အဓိက မဟုတ်လား။ အဲဒီအချိန်မှာ ကိုယ့်လိပ်ပြာ ကိုယ်မလုံဘူးဆိုရင် ဘယ်အရာနဲ့ ယတြာ ချေလို့ ကြေမှာ လဲ။ ရာထူး၊ ရွှေ၊ အသိုက် အဝန်း ဒါတွေက လူကို ဦး ဆောင်ရတာ။ ဒီတော့ ကျွန်တော့်ရဲ့ ရပ်တည်ချက်ဖြစ်တဲ့ အလုပ်ကို ကို ယ်ခံအားနဲ့ ချင့်ချိန်ပြီး လုပ်နေဖြစ်တာပဲ’

‘အင်း... မင်းပြောတာလေးကတော့ ဟုတ်သလိုလိုနဲ့ နားထောင်လို့ အကောင်းသားပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်သူမှ တော့ ဒီလိုလုပ်ဖြစ်ကြမှာ မဟုတ် ဘူး ။ ငွေဟာ အားလုံးရဲ့ သည်းခြေကြိုက်။ ဒီတော့ အလုပ်ရဲ့ အဓိပ္ပာယ် ဟာ ငွေပဲဖြစ်မှာ ပေါ့’

‘ဦး ပြောသလို ဖြစ်တဲ့ လူလည်း ဖြစ်မှာ ပေါ့။ ဒါပေမဲ့ လူတန်ဖိုးကို မြတ်နိုးတဲ့ လူတွေကတော့ ငွေကိုဖယ်ပြီး အလုပ်ကိပဲ တန်ဖိုးထားကြတယ်။ ဦး စဉ်းစားကြည့်လေ၊ အတွေးအခေါ် ပညာရှင်ကြီးတွေ၊ သိပ္ပံပညာ ရှင်ကြီးတွေ၊ သုတေ သန ပုဂ္ဂိုလ်တွေ၊ ဘာသာတရားရဲ့ အရှင်မြတ်တွေ၊

ကဲ... သူတို့ ရဲ့ လုပ်ဆောင် ချက်ဟာ ငွေပါလို့ တိုင်းတာပြောရင် ရပုံမလား’

သူနှင့် ကျွန်တော်သည် အကြောင်းအရာတစ်ခုကို ခေါင်းစဉ်တပ်၍ ငြင်းခုံ နေခြင်း မဟုတ်။ သူ့အမြင်၊ ကိုယ့်အမြင် ကိုယ့်အမြင်ကိုယ် ဆေးခြယ် ကြည့်ကြခြင်း သာ ဖြစ်၏။ သူက ပြောပြီးသည် နှင့် ဆွဲလက် ၈ ပန်းချီကားဆီသို့ ပြန်လည် အကြည့်ရောက်သွားသည် ။ မကြာမီပင် သူ့လက်ထဲမှ စုတ်တံက ပန်းခင်းထဲမှ လိပ်ပြာလေး တစ်ကောင်လို ဟိုမှ သည် သို့ လူးလွန် ပျံသန်းနေတော့၏။

နေရောင်ရှုရှုများ သစ်ရွက်ကြိုကြားမှ တိုးဝှေ့ ခုန်ဆင်းကြပြီ။ ကျွန်တော့် ဝန်ထမ်းများက ကိုယ်ရည်သွေး တီးလုံးကို ဖွင့်ပြရန် ဇာတ်တိုက် နေကြတော့မည်။ သို့သော် ကျွန်တော် မပြန်နိုင်သေးပါ။ အစီအစဉ် အချိန်ဇယားများ သည် ကျွန်တော့်ကို အာသာငမ်း တောင့်တနေကြတော့မည်။ သို့သော် ကျွန်တော့်ခြေလှမ်းများ သူ့အနား ကပင် မခွာဖြစ်သေးပါ။ စား၊ ဝတ်၊ နေရေး ကျွန်တော် စဉ်းစားနေမိသည် ။ ရပ်တည်ချက် ကျွန်တော် စဉ်းစားနေမိသည် ။ ရှင်သန်ခြင်း ကျွန်တော် စဉ်းစားနေမိ သည် ။ ယုံကြည်မှု ကျွန်တော် စဉ်းစားနေမိသည် ။ ကိုယ်ခံအား ကျွန်တော် စဉ်းစား နေမိသည် ။ နောင်တ ကျွန်တော် စဉ်းစားနေမိသည် ။ အလုပ် ကျွန်တော် စဉ်းစားနေမိ သည် ။ ယခုအချိန် ကျွန်တော်သည် စဉ်းစားခြင်း ဖြစ်နေသလို စဉ်းစားခြင်းသည် လည်း ကျွန်တော်သာ ဖြစ်နေမိ၏။

တင်မြင့်ဦး၊သံတွဲ၊

အမှတ် ၁၃၈၊ မေလ၊ ၂၀၀၁ ခုနှစ်
ရွှေအမြဲတေ ရုပ်စုံမဂ္ဂဇင်း။

အကြိုက်၏
နောက်ဆက်တွဲ စာမျက်နှာ
အဏ္ဏဝါစိုးမိုး

အရပ်အမောင်းကောင်းပြီး မျက်နှာချိုသည့် ညိုချောမို့
မကြာခဏ ရည်းစားစာပေးခြင်း ခံရသူ ဖြစ်သည်
ပေးသမျှ ရည်းစားစာတွေကို လက်ခံသည်
ဘယ်သူ့ဆီကိုမှ ပြန်စာမရေး၊ အဖြေမပေးဘဲ အပြုံးလေးဖြင့်
ထိန်းထားလေ့ရှိသည် ။ စာပေးထားသူတွေမှာ
ရင်ကျောပြီး ကြွားကြွားရမှာ လည်း ခက်
ရှက်ပြီး ခေါင်းငုံ့လျှောက်ရမှာ လည်း ခက် ဖြစ်နေကြသည်
ဘာဆက်လုပ်ရမှန်း မသိ၍ တန်းလန်းကြီး ဖြစ်နေကြသည်

အကြိုက်၏

နောက်ဆက်တွဲ စာမျက်နှာ

အဏ္ဏဝါစိုးမိုး

မျိုးမျိုးတစ်ယောက် သဘောသားနှင့် တရားရိုးမှာ လက်ထပ်လိုက်ပြီ ဆို သည့် သတင်းကြောင့် မျိုးမျိုးရဲ့ သူငယ်ချင်း အပေါင်းအသင်းတွေကြားမှာ လှုပ်လှုပ် ရှားရှား ဖြစ်သွားကြသည်။ ဟယ်... တယ်ဟုတ်ပါလား။ အသက် ကြီးလား၊ ငယ်လား၊ ဖြူသလား၊ မည်းသလား၊ ဘာရာထူးလဲ၊ ရိုးရိုး သဘောသားလား၊ အရာရှိလား သိရင် ပြောကြပါဦးဟဲ့။ အို... အသက် ဘယ်လောက်ကြီးကြီး၊ မည်း မည်းပြာပြာ၊ ဘာရာထူးပဲ ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ဟယ်။ ယောက်ျားစစ်စစ် သဘောသားဖြစ်တယ် ဆိုရင် ပြီးရောပေါ့ဟဲ့။ စသည် ဖြင့် မေးကြ ဖြေကြဖြင့် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားကြ သည် ။

သဘောသားနှင့် လက်ထပ်လိုက်ပြီဆိုသည့် မျိုးမျိုး၏ နာမည်ရင်းက ခင်မျိုးအေး ဖြစ်သည်။ နာမည်နှင့် လိုက်အောင် အေးတယ်လို့ ထင်လျှင် မှားသွား လိမ့်မည်။ အစိုးရ အထက်တန်း ကျောင်းသူဘဝနှင့် လူငယ် ရေးရာ ညကျောင်းသူ ဘဝကတည်းက ရည်းစားများ သူ့အဖြစ် နာမည်ကြီးခဲ့သည်။ သူ့ဘဝအတွက် အားကိုး လောက်သူ၊ ကောင်းစားမည့် သူ၊ အလားအလာရှိသူလို့ ထင်ရသူတွေကို ရွေးပြီး ရည်းစားထားခဲ့သည်။ ။ အရပ်အမောင်းကောင်းပြီး မျက်နှာချိုသည့် ညိုချောမို့ မကြာခဏ ရည်းစားစာပေးခြင်း ခံရသူ ဖြစ်သည်။ ။ ပေးသမျှ ရည်းစားစာတွေကို လက်ခံသည်။ ။ ဘယ်သူ့ဆီကိုမှ ပြန်စာမရေး၊ အဖြေမပေးဘဲ အပြုံးလေးဖြင့် ထိန်းထားလေ့ရှိသည်။ ။ စာပေးထားသူတွေမှာ ရင်ကော့ပြီး ပြကားကြွားရမှာ လည်း ခက်၊ ရှက်ပြီး ခေါင်းငုံ့လျှောက် ရမှာ လည်း ခက်

ဖြစ်နေကြသည်။ ဘာဆက်လုပ်ရမှန်း မသိ၍ တန်းလန်းကြီး ဖြစ်နေကြသည်။ ခင်မျိုးအေးကတော့ ပေးသမျှ စာတွေကို လက်ခံသည့် အပြင် ရည်းစားစကား လိုက်ပြောလျှင်လည်း ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင် တုံ့ပြန် တတ်သဖြင့် ဘယ်လို နားလည်ရမှန်းမသိ ဖြစ်နေကြသည်။

ခင်မျိုးအေးနှင့် တစ်လမ်းတည်း အတူနေပြီး လူငယ်ရေးရာ ညကျောင်း အတူတက်နေသည့် အောင်ကျော်မြင့်ကတော့ ရည်းစားစာ တစ်စောင်မှ ပေးစရာ မလိုသည့် ကိုယ်ရံတော် တပ်မှူးလေး ဖြစ်နေသည်။ တစ်လမ်းတည်း အတူနေကြသည့် အပြင် ဆယ်တန်း နှစ်ခါကျ၍ လူငယ်ရေးရာ ညကျောင်းကို ပြောင်းတက် နေရသူချင်း လည်း တူနေပြန်သဖြင့် ဘဝတူချင်း သံယောဇဉ်လေးတွေ ဖြစ်နေကြသည်။ ညနေကျောင်းကိုသွားလျှင် အတူတူ၊ ည ၉ နာရီမှာ ကျောင်းက ပြန်တော့လည်း အတူ တွဲလျှောက်ခွင့် ရှိသူဖြစ်၍ အောင်ကျော်မြင့် အဆင့်က အခွင့်သာဆုံး အခြေအနေ ဖြစ်နေသည်။ ဒါပေမဲ့ ခင်မျိုးအေးက အောင်ကျော်မြင့်ကို လိုအပ်လျှင် မရှိသုံး သုံးရန် အရန်လောက်သာ ရည်ရွယ်ထားဟန် တူသည်။ အောင်ကျော်မြင့်ကတော့ တစ်နေ့မှာ ခင်မျိုးအေး၏ မေတ္တာကို တောင်းစရာမလိုဘဲ လွယ်လွယ်ဖြင့် သူ ရလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်နေသည်။ ဒါပေမဲ့ နှစ်တွေသာ ကြာလာသည်။ ကျောင်းကြို ကျောင်းပို့ လုံခြုံရေး ကိုယ်ရံတော် အစောင့်အဆင့်က မတက်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေခဲ့သည်။ ရပ်ကွက်ထဲက လူတွေကတော့ ရည်းစားများတဲ့ ခင်မျိုးအေးဟာ ထားရာနေ စေရာ သွားမည့် သဘောဖြူ လူအေး အောင်ကျော်မြင့်နဲ့ ပဲ ညားလိမ့်မည်ဟု ထင်နေကြသည်။

လကုန်ရက် တစ်နေ့မှာ တော့ ခင်မျိုးအေး၏ ဆွေမျိုးတွေ၊ သူငယ်ချင်းတွေ၊ ခင်မင်ရင်းနှီး သူတွေနှင့် မကင်းရာ မကင်းကြောင်းတွေ အားလုံး မင်္ဂလာဆောင် ဖိတ်စာတွေ ရကြသည်။ မောင်ထွန်းဝင်း(တက်မကို

င်) အင်တာနေရှင်နယ် ရှက်ပင်း၊ ဟောင်ကောင်နှင့် မခင်မျိုးအေး (အေး ရတနာစတိုး)တို့ ၏ မင်္ဂလာပွဲသို့ ဩဂရောက်ချီး မြင့်ပါရန် ဖိတ်ကြား သည့် မင်္ဂလာဆောင် ဖိတ်စာကြီးက အတော် သားနားသည် ။ သာကေ တမြို့လို နေရာမှာ တော့ အသားနားဆုံးလို့ တောင် ပြောနိုင်သည် ။ ဖိ တ်စာ ထည့်သည့် စာအိတ်ကိုက ငါးကျပ်လောက် တန်သည် ။ စာအိတ် ကို ဖွင့်လိုက်တော့ မွှေးနေသည် ။ ကိုယ်တိုင် ဖိတ်စာလာပေးသည့် ခင်မျိုးအေးကို သူငယ်ချင်းတွေနှင့် ခင်မင်ရင်းနှီး သူတွေက ဝိုင်းမေးကြ သည် ။ ဘယ်လို ချိတ်ဆက်မိပြီး သင်္ဘောသားနဲ့ ငြိသွားတာလဲဟု မေးကြသည် ။ အစ်ကိုနှစ်ဝမ်းကွဲ သင်္ဘောသားရဲ့ အိမ်တက် ဆွမ်း ကျွေး မှာ စတွေ့ကြပြီးကတည်းက လူပျိုကြီး သင်္ဘောသားဆိုတာ သေချာတာ နဲ့ မလွတ်အောင် ဖမ်းချိတ်ထားလိုက်တာဖြစ်ကြောင်း ပြောပြသည် ။ ပို င်ပါပေဟု ချီးကျူး

ကြသည် ။

မင်္ဂလာဧည့်ခံပွဲကို သာကေတမြို့မှာ အသားနားဆုံးဖြစ်သည့် မြရတ နာ ခန်းမမှာ ကျင်းပသည် ။ မင်္ဂလာပွဲ အစီအစဉ်ကတော့ သဘောလော က်သာ ဖြစ်သည် ။ လက်ဖွဲ့ငွေ လက်ခံခြင်းနှင့် ဧည့်ခံကျွေးမွေးခြင်း အ ခမ်းအနားသာ ဖြစ်သည် ။ အစွမ်းကုန် ပြင်ဆင်ထားသည့် သတို့ သားနှင့် သတို့ သမီးတို့ လက်ချင်းချိတ်ပြီး အထူးပြုလုပ်ထားသည့် ဟန်ဆောင်ပြီးတွေဖြင့် ပရိသတ်ကို လိုက်လံ နှုတ်ဆက်သည် ။ သတို့ သမီး ခင်မျိုးအေးက နဂို ရုပ်ရှိသူမို့ ပြင်ဆင်ထားသောအခါ အတော် ကြ ည့် ကောင်းသည် ။ ချောတယ်လို့ ပြောရမည် ဖြစ်သည် ။ သတို့ သားက တော့ အစွမ်းကုန် ပြင်ဆင်ထားသည့် ကြားကပဲ ဖြုန်းခနဲ ကြည့်လျှင် မျ က်နှာက လူဝံ(ချင်ပင်ဇီ) မျက်နှာနှင့် တူနေသည် ။ ကမ္ဘာဦးအစ လူပေါ်စ က(ဂျားဗားမင်းလို့ ခေါ်တဲ့) လူတွေရဲ့ မျက်နှာနှင့် ခပ်ဆင်ဆင်တော့ တူ

သည် ။ မျက်ခွံရိုးကြီးပြီး မို့မောက်နေသည် ။ ဆံပင်ကောက်ပြီး မျက်ပေါက်ကျဉ်းနေသည် ။ နဖူးပြောင်ပြီး ဗိုက်ရွံ့နေသည် ။ မည်းပြာပြာ ပုကွကွဖြစ်၍ သတို့ သားထက် သတို့ သမီးက အရပ်မြင့်ပြီး ပေါ်လွင်နေသည် ။ ရွှေပွဲလာ ပရိသတ်တွေ (အထူးသဖြင့် အမျိုးသမီး ပရိသတ်က) တိုးတိုးဖြင့် တွတ်ထိုးကုန်ကြသည် ။

‘ဟယ်... သတို့ သားရုပ်ကြီးက နာလိုက်တာနော်။ မိမျိုးက ဒီပုံကြီးကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ချစ်မလဲတော့ မသိဘူး’

‘ချစ်လို့ ယူတာမှ မဟုတ်ဘဲဟဲ့၊ ကြိုက်လို့ ယူတာပဲဟာ’

‘ဘာကို ကြိုက်တာပါလိမ့်’

‘နိုင်ငံခြား သင်္ဘောသားလေကွယ်’

‘ဒီပုံကြီးနဲ့ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး နိုင်ငံခြား သင်္ဘောသား ဖြစ်တာလဲ မသိဘူး နော်။ ငါ့သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်ရဲ့ မောင်လေးဆိုရင် ဆယ်တန်းလည်း အောင်ပြီး ပြီ။ ရုပ်ကလည်း ဗီဒီယိုမင်းသား လုပ်လို့ တောင်ရတယ်။ သင်္ဘောသား ဖြစ်ချင်လို့ စာကြိုးစားနေတာ ကြာပြီ။ အခုထိ ဘာမှ ဖြစ်မလာသေးဘူး’

နိုင်ငံခြား သင်္ဘောသားဆိုလျှင် ရုပ်ချောတယ်လို့ ထင်နေကြဟန်တူသည် ။ မည်းပြာပုကွ ဗိုက်ပူထိပ်ပြောင် နိုင်ငံခြား သင်္ဘောသားတွေ အများ အပြား ရှိနေသည် ။ နိုင်ငံခြား သင်္ဘောသား ကုမ္ပဏီတွေက တာဝန်ရှိသူတွေသည် သင်္ဘောသား ရွေးရာ တွင် ခိုင်းကောင်းမည့် ရုပ်မျိုး ရှိသူတွေကို ရွေးချယ်လေ့ရှိသည် ။ မြန်မာနိုင်ငံမှာ နိုင်ငံခြား သင်္ဘောသား ဖြစ်နိုင်သူ လေးမျိုးရှိသည် ။ ဆင်မလိုက် ရေကြောင်းသိပ္ပံ ကျောင်းဆင်းများ ၊ ကြယ်ငါးပွင့်လိုင်းထွက်များ ၊ တပ်မတော်ရေတပ် အငြိမ်းစားများ ၊ ပြည်သူ့ပုလဲနှင့် ငါးလုပ်ငန်းမှ ထွက်လာသော သင်္ဘောသားများ ဟူ၍ ဖြ

စ်သည် ။ သတို့ သား ထွန်းဝင်းသည် ပုလဲနှင့် ငါးလုပ်ငန်း သင်္ဘောမှ ထွက်ပြီး နိုင်ငံခြားလိုင်း လိုက်သော သင်္ဘောသား ဖြစ်သည် ။ ပုလဲနှင့် ငါးမှာ အလုပ်ရခဲ့တာကိုက အကြမ်းခံနိုင်သည့် ရုပ်မျိုးရှိသူဖြစ်၍ အလုပ်ရခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည် ။

ခင်မျိုးအေးကို အစိုးရအထက်တန်း ကျောင်းသူဘဝနှင့် လူငယ်ရေးရာ ညကျောင်းသူဘဝမှာ ရည်းစားစာ ပေးခဲ့သူတွေ တစ်ယောက်မှ သင်္ဘောသား ဖြစ်မလာ ၍ မင်္ဂလာကံစမ်းမဲနှင့် လွဲကုန်ကြသည် ။ ခရီးသွားဟန်လွဲ အစ်ကိုဝမ်းကွဲ၏ ဆွမ်း ကျွေးပွဲ မှာ မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့ရသည့် နိုင်ငံခြား သင်္ဘောသား ထွန်းဝင်းက မဟာ ကံထူးရှင် ဖြစ်သွားခဲ့သည် ။ ခင်မျိုးအေးကို တစ်ဖက်သတ်ကြိုက်နေသူတွေ အသည်းကွဲကုန်ကြသည် ။ ကျောင်းသွားဖော် ကိုယ်ရံတော်လေး အောင်ကျော်မြင့်ကတော့ အခံစားရဆုံးဖြစ်သည် ။ ရှက်လည်း ရှက်သွားသည် ။ ဆယ်တန်း မအောင်ရသည့် အထဲမှာ ခင်မျိုးအေးနှင့် ပတ်သက်သည့် မျှော်လင့်ချက်တွေ ပြိုကွဲပျက်စီးသွားပြီ ဖြစ်၍ ကျောင်းဆက် မတက်တော့ဘဲ ဆိုက်ကား ထွက်နင်းနေတော့သည် ။

သင်္ဘောသား ထွန်းဝင်းနှင့် ခင်မျိုးအေးတို့ မင်္ဂလာဆောင်ပြီးသောအခါ သာကေတမြို့မှာ ပဲ နေကြသည် ။ ခင်မျိုးအေးတို့ လမ်းနှင့် သုံးလမ်းကျော်က အိမ် တစ်လုံးကို ဝယ်လိုက်သည် ။ အိမ်ဝယ်လိုက်ရ၍ ရှိသမျှပိုက်ဆံ ကုန်သွားသောအခါ ထွန်းဝင်း သင်္ဘောပြန်လိုက်ရန် လှုပ်ရှားရတော့သည် ။ လှုပ်ရှားတော့ တွေ့ကြုံရသည့် အခက်အခဲတွေကို ကျော်လွှားနိုင်ရန် ငွေကို လမ်းခင်းပြီး လျှောက်ရသည် ။ ထွန်းဝင်း နိုင်ငံခြားသို့ ထွက်သွားသောအခါ ခင်မျိုးအေးမှာ သင်္ဘောသားမယားဆိုတဲ့ နာမည်နဲ့ အိမ်စုတ်လေး တစ်လုံးသာ ကျန်ရစ်သည် ။ ဝယ်ထားတဲ့ အိမ်မှာ ညအိပ်ရုံသာ အိပ်ပြီး သူ့မိဘအိမ်မှာ ပြန်နေသည့် အချိန်က များ နေသ

ည် ။ တစ်လမ်းတည်း အတူနေသည့် အောင်ကျော်မြင့်နှင့် မတွေ့အောင်၊
မျက်နှာချင်း မဆိုင်မိအောင် အထူး သတိထား ရှောင်ကွင်းသွားလာသည်
။ အောင်ကျော်မြင့် ဆိုက်ကားဂိတ်ထိုးသည့် ၇ ရပ်ကွက် ဈေးနားကို လုံး
၀ မသွားဘဲ နေသည် ။ အိမ်ရှင်မတစ်ယောက် ဖြစ် လာပြီမို့ စည်းစောင့်
တဲ့ သဘော ဖြစ်သည် ။

ထွန်းဝင်း နိုင်ငံခြား ထွက်သွားပြီး ခြောက်လခန့် အကြာမှာ သင်္ဘော
ရောင်းလိုက်လို့ ဆိုပြီး ပြန်ရောက်လာသည် ။ အဲဒီအချိန်ကစပြီး ခင်မျိုး
အေးရဲ့ အိမ်ထောင် ရေးမှာ အဆင်မပြေမှုတွေ စတင်လာခဲ့သည် ။ နှစ်မ
စေ့ဘဲ ပြန်လာ၍ စည်းကမ်း ထိန်း သိမ်းရေးက အရေးယူခြင်း ခံရပါသ
ည် ။ ပါလာသည့် ပိုက်ဆံလေးဖြင့် အိမ်ပြင်လိုက်

ရ၍ လက်ထဲမှာ ပိုက်ဆံမကျန် ဖြစ်ရပြန်သည် ။ နောက်တစ်ခေါက်
သင်္ဘောပြန်လိုက်ဖို့ ကလည်း စည်းကမ်းထိန်းသိမ်းရေးက တစ်နှစ်တိ
တိ သင်္ဘောပြန်လိုက်ခွင့် မရှိဟု ပြစ်ဒဏ်ချထား၍ လိုက်လို့ မရ ဖြစ်နေ
သည် ။ ဒီအခြေအနေမှာ ခင်မျိုးအေးက ကလေးမယူချင်သေး ဆိုတာကို
ထွန်းဝင်းက မကျေနပ်၍ စိတ်ညစ်နေသည် ။ စိတ်ညစ်တော့ အရက်
သောက်သည် ။ အရက်ကို နဂိုကပင် ကြိုက်သူ ဖြစ်သည် ။ မိန်းမချော
ချော ရထား၍ မိန်းမအလိုကျ မသောက်ဘဲ အောင့်ထားရသူ ဖြစ်သည် ။
အခုတော့ မိန်းမကို မကျေနပ်၍ စိတ်ညစ်တာကို အကြောင်းပြပြီး နဂိုဗီ
ဇ ပေါ်လာတော့ သည် ။ မိန်းမကို အရွဲ့တိုက်တာလည်း ပါသည် ။ အလှ
ပ်ရှာဖို့ ဆိုပြီး နေ့စဉ် အိမ်က ထွက်သည် ။ အလုပ်မရသော်လည်း
သင်္ဘောသားရုံးမှာ တွေ့သည့် အပေါင်းအသင်း တွေနဲ့ တွဲပြီး နေ့စဉ် အ
ရက်သောက်သည် ။ အလုပ်မရခဲ့ဘဲ ပါးစပ်က အရက်နဲ့လေးဖြင့် အိမ်ပြ
န်လာသော လင်ကို မကျေနပ်၍ ခင်မျိုးအေးက အိပ်ရာ ခွဲအိပ်သည် ။ အိ
မ်ထောင် ရေး ပြဿနာက တဖြည်းဖြည်း ကြီးထွား လာပြီ ဖြစ်သည် ။

ထွန်းဝင်းကတော့ တစ်နေ့မှာ အလုပ်အကိုင် အဆင်ပြေလို့ နိုင်ငံခြား
ကို ထွက်ရသည့် အခါ အစစအရာရာ အဆင်ပြေသွားလိမ့်မည်ဟု အ
ကောင်းဘက်က မျှော်လင့်နေသည် ။ ဒါပေမဲ့ အလုပ်အကိုင်က
အဆင်မပြေနိုင် ဖြစ်နေသည် ။ အသက် ကြီးလို့ မကြိုက်ဘူးလို့ ပြောသ
ည့် လိုင်းလည်း ရှိသည် ။ တက်မကိုင်(အေဘီ)ဖြစ်ပြီးမှ ရိုးရိုးသင်္ဘော
သား(အိုအစ်စ်)အဆင့်ကို ဆင်းပြီး လုပ်ထားသည့် လုပ်သက်မှတ်တမ်း
ကို ကြည့်ပြီး မကြိုက်ဟု ပြောသော လိုင်းလည်း ရှိသည် ။ သင်္ဘောသား
ခေါင်းဆောင် (ဘိုဆင်)ဖြစ်ပြီးမှ တက်မကိုင် အဆင့်ကို ပြန်ဆင်းထားသ
ည့် လုပ်သက်မှတ်တမ်း ကလည်း ရှိနေသည် ။ ဂရီလိုင်းကို လိုက်စဉ်က
သင်္ဘောသား ခေါင်းဆောင်(ဘိုဆင်) နိုင်ငံခြားမှာ ဆေးရုံတက်ရ၍ လုပ်
သက်ရင့် တက်မကိုင် ထွန်းဝင်းကို ယာယီဘိုဆင် ခန့်ခဲ့သည် ။
ယခုအခါမှာ တော့ အဲဒီမှတ်တမ်းသည် ထွန်းဝင်းကို ဒုက္ခပေးနေတော့
သည် ။ ဘိုဆင်ရာထူး ရပြီးမှ အရည်အချင်း မရှိ၍ ရာထူးချခံရသည် ဟု
ထင်နေကြ သည် ။ တပ်မကိုင် အလုပ်ကို မရ၍ ရိုးရိုးသင်္ဘောသား ဝင်
လုပ်ရတာကို အရည်အချင်း မရှိ၍ ရာထူး ချခံရသည် ဟု ထင်နေကြသ
ည် ။ ကံဆိုးချင်တော့ အမျိုးမျိုးသော အကြောင်းတွေက အနှောင့်အယှ
က် ဖြစ်နေတော့သည် ။ ပုလဲနှင့် ငါး လုပ်ငန်းမှာ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာ
ခဲ့ပြီးမှ နိုင်ငံခြား သင်္ဘောသား ဖြစ်လာခဲ့သော်လည်း အသက်က
ကြီးနေပြီဖြစ်၍ ကြွေးကျေ အိမ်ထောင်ကျ၍ မိန်းမရသည့် အဆင့်သာ ရှိ
သေးသည် ။ စုမယ့်ဆောင်းမယ့် အချိန်လည်း ကျရော အသက်က ကြီးရ
သည့် အထဲမှာ အခက်အခဲ အမျိုးမျိုးတွေနဲ့ ကြုံနေရခြင်း ဖြစ်သည် ။

အလုပ်ရလိုရငြားဆိုသည့် မျှော်လင့်ချက်ဖြင့် သင်္ဘောသားရုံးသို့ နေ့
တိုင်းသွား သည် ။ သင်္ဘောသားရုံးရှေ့က လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ တစ်နေ
ကုန် ထိုင်သည် ။ ညနေစောင်းတော့ စိတ်ကညစ်၊ ဗိုက်ကလည်း အောင့်

လာတော့ အရက်ဆိုင်ကို ရောက်သွားတော့သည်။ အိမ်ပြန်ရောက်ရင် မိန်းမနဲ့ ရင်ဆိုင်ရတာ အဆင်မပြေ၍ တစ်ခါတလေ မူးအောင် သောက်ပစ်လိုက်သည်။ အရက်မူးပြီး အိမ်ပြန်ရောက်သွား တော့ အခြေအနေက ပိုဆိုးသည်။ အိမ်ထောင်ရေး တင်းမာမှုတွေက ပိုမို ပြင်းထန် လာသည်။ သင်္ဘောသားကို အားကိုးရလျှင် ဘဝမှာ အစစ အဆင်ပြေမည်ဟု ထင်ထားသူ ခင်မျိုးအေး မှန်းချက်နဲ့ နှမ်းထွက်မကိုက် ဖြစ်နေသည်။

ဗိုက်နာနေသည့် သင်္ဘောသားတွေကို ရိုက်စားလုပ်နေသည့် လမ်းဘေးပွဲစား ကတစ်ဆင့် ဆက်မိသည့် သင်္ဘောလိုင်းတစ်ခုမှာ အလုပ်ရမည်ဆို၍ ဆေးစစ်ခံရသည်။ ဒီတော့မှ ဘဝပျက်မည့် ပြဿနာက ပေါ်တော့သည်။ သွေးတွေ တအားတိုးနေသည့် အပြင် အဆုတ်မှာ အမည်းစက်ကလေး တွေ့သည်။ သွေးနှင့် သလိပ်မှာ တီဘီပိုးတွေ့ပြီး ဆေးကျလေတော့သည်။ ပွဲသိမ်းသွားပြီ ဖြစ်သည်။ သွေးတိုးရောဂါက အရက်မသောက်ဘဲနေလျှင် ချက်ချင်း ပြန်ကောင်း နိုင်သော်လည်း တီဘီရောဂါကို ပျောက် ကင်းအောင် ကုသရန် နှစ်အတန် ကြာနေဦးမည် ဖြစ်သည်။

ခင်မျိုးအေးက တီဘီရောဂါကူးမှာ ကြောက်တယ်ဆိုပြီး အတူမနေတော့ဘဲ သူ့မိဘအိမ်မှာ ပြန်နေသည်။ ထွန်းဝင်းကလည်း မိုးလင်းတာနဲ့ အိမ်ကထွက်သည်။ မိုးချုပ်မှ အိမ်ကိုပြန် လာပြီး တစ်ယောက်တည်း အိပ်သည်။ တစ်ခါတလေ အိမ်ကို ပြန်မလာဘဲ သုံးလေးရက်လောက် ပျောက်နေတတ်သည်။ အိမ်ကိုတောင် ပေါင် ထားသလိုလို သတင်းစကား ကြားရသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်ဆိုတာက ဟုတ်တာရော၊ မဟုတ်တာရော ပြောတတ်ကြသည်။ ခင်မျိုးအေးကိုတောင် အောင်ကျော်မြင့်ရဲ့ ဆိုက်ကားပေါ်မှာ စီးလိုက်သွားတာကို မြင်လိုက်ပါတယ်လို့ ပြောသူတွေက ပြောနေကြ သည်။

အဏ္ဏဝါစိုးမိုး

အမှတ် ၁၄၅၊ ဒီဇင်ဘာလ၊ ၂၀၀၁ ခုနှစ်

ရွှေအမြုတေရုပ်စုံမဂ္ဂဇင်း။

ခလောက်မြေ

ခင်ခင်ထူး

‘ဟဲ့ သံချောင်း ကိုဘတုတ်အိမ် သွားစမ်း
မနက်ဖြန် ငါ တောင်ရွာက အလှူကြွမှာ မို့လို့
ကျောင်းစောင့်ပေးပါဦးလို့ ပြောချေစမ်း’ လို့ များ
ခိုင်းလိုက်ရင် သံချောင်းက ဦးဘတုတ်အိမ်
တန်းနေအောင် သွားတော့တာပါ။ သူက မျက်စိသာ မမြင်တာကိုး
မွေးကတည်းက သည် ရပ်သည် ရွာမှာ နေလာတာဆိုတော့
ရွာထဲရပ်ထဲကလူတွေ၊ လမ်းတွေ၊ အိမ်တွေကို
သူ အကုန် အလွတ်ရတယ်
ဘယ်သူ့အိမ်ကို ဘယ်လမ်းက သွားရမယ် ဘယ်လိုချိုးရမယ်
ဘယ်လိုကွေ့ရမယ် သူ အကုန်သိတယ်

ခလောက်မြေ

သူ့နာမည်က သံချောင်းတဲ့ ။ မိဘတွေက ကိုယ့်ကလေး သံချောင်းလို
မာအောင် ချာအောင် မှ ညှိခဲ့ပုံရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သံချောင်းက ပညတ်
သွားရာ ဓာတ်သက် မပါလေတော့ နာမည်ကသာ သံချောင်း၊ လူက
တော့ ပျော့လိုက်သမှ ငှက်ပျောရွက် နေလောင်ထားတဲ့ အတိုင်းပါပဲ။
ဘာတစ်ခုမှ လက်ကြောတင်းတင်း မလုပ်ချင်တဲ့ အပြင် သူ့ကိုယ်သူလ
ည်း ညှာသလား မမေးနဲ့ ။ အသက်တောင် ပြင်းပြင်းမရှူဘူး၊ မောမှာ စိုး
လို့ ဆိုတဲ့ လူစားမျိုး။ ဒါပေမဲ့ သူ့ကို အပြစ်ပြောဖို့ ရာကလည်း ခက်တယ်
။ ဘာ လို့ လဲဆိုတော့ သူက မွေးရာပါ မျက်စိမမြင်ရှာတဲ့ သူကိုး။ မျက်စိ
နှစ်လုံးက မျက်ခွံထဲ ကပ်နေပြီး မျက်လုံးတောင် မဖွင့်နိုင်ရှာတဲ့ သူပါ။
သည် တော့လည်း သူဘာအလုပ်မှ မလုပ်တာ အပြစ်တော့လည်း မဟု
တ်ဘူး ။ သံချောင်းကိုများ ဘာအလုပ်မှ မလုပ်တဲ့ ငပျင်းလို့ ပြောရင် သူ
က-

‘ကျုပ်က မပျင်းပါဘူးဗျာ။ အလုပ်ပဲ လုပ်ချင်တာပေါ့။ ဒါပေသိ ကျုပ်
လို မျက်မမြင်ကို ဘယ်သူကများ ဘာအလုပ်ခိုင်းမှာ တုံး’တဲ့ ။

သံချောင်းမှာ မိဘနှစ်ပါးမရှိတော့ပါဘူး။ သူ့ကို ငယ်စဉ်တောင်ကျေး
ကတည်းက ရွာဦးကျောင်းဆရာတော်က ခေါ်ပြီး ကျွေးမွေးထားတာပါ။
ဆရာတော်ကြီး ပျံတော်မူတော့လည်း သံချောင်းက ဘုန်းကြီး ကျောင်း

သားကြီးဘဝနဲ့ သည် ကျောင်းမှာ မြကျန်ရစ်ခဲ့တယ်။ ဘုန်းကြီးကျောင်း ဆိုတော့လည်း ဆွမ်းကျွန်ကွမ်းကျွန် ကလေးတွေပေါတယ် မဟုတ်လား ။ သံချောင်း ဘာမှ မလုပ်လည်း မနက်ထမင်း၊ ညထမင်းတော့ လက်ရှိ ဆရာတော်ကလည်း ကျွေးတာပါပဲ။ ဟိုတုန်းက သံချောင်းကို ဆရာတော်က ကိုရင်ကြီး ဝတ်ပေးဖူးသေးတယ်။ ညည ထမင်းခိုးစားတာနဲ့ ပဲ ငရဲငအုံ ကြီးမှာ စိုးတာနဲ့ လူဝတ်ပြန်လဲပေးလိုက်ရတယ်။ သံချောင်းကလည်း သံချောင်းပါပဲ။ တခြား အပြင်အလုပ် မလုပ်တာထားဦး။ ကျောင်းထဲမှာ ရှိတဲ့ သူနိုင်သမျှ ဝေယျာဝစ္စ ကလေးတောင် လုပ်ချင်တဲ့ ကောင် မဟုတ်ဘူး ။ တံမြက်စည်းကလေး လှည်းကျင်းပေးတာမျိုး၊ ရေကလေး ဖြည့်ပေးတာမျိုး၊ သစ်ပင်ပန်းပင် ကလေးတွေ ရေလောင်းတာမျိုးဆိုတာလောက်တော့ လုပ်နိုင်လျက်သားနဲ့ လုပ်ချင်တာ မဟုတ်ဘူး ။

ဆရာတော်က တံမြက်စည်းလှည်းခိုင်းရင် တမင် ဟိုတစ်ကွက်သည် တစ်ကွက် အမှိုက်တွေချန်ခဲ့တာတို့ ၊ ရေဖြည့်ခိုင်းရင် တမင် ဘေးကိုသွန်လောင်း ပစ်တာတို့ ၊ ဆရာတော်က ဝတ်ဖြည့်ခိုင်းရင် တံတောင်နဲ့ မနာနာအောင် ဖိကြိတ် ပစ်လိုက်တာတို့ လုပ်တော့ ဆရာတော်က သူ့ကို စိတ်မချတော့ မခိုင်းတော့ဘူး။ ဆရာတော်ကလည်း ခပ်အေးအေး နေတတ်သူပါ။ သည် တော့ သံချောင်းက အနေချောင်တာပေါ့။ တစ်ခါတလေ ဆရာတော်က-

‘သံချောင်း နင် ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ နေပြီး သူများက လှူလိုက်ဒါန်းလိုက်တဲ့ ဆွမ်းကို သာမဏေမဟုတ်ဘဲ မစားကောင်းဘူးဟဲ့။ ဆွမ်းထမင်း၊ ဆွမ်းဟင်းကို လူစားရင် ငရဲကြီးမှာ ပေါ့။ တံမြက်တလင်းကလေး လှည်းလို့ ၊ ရေကလေးခပ်လို့ ၊ ထင်ကလေးခွဲလို့ ကျောင်းဝေယျာဝစ္စ ကလေးလုပ်ပြီးမှ အာပူမလောင်တော့မပေါ့။ နင် ငရဲကြီးမှာ မကြောက်ဘူးလား’

လို့ ဆိုလိုက်ရင် သံချောင်းက-

‘တပည့်တော် ငရဲကြီးမှာ ကြောက်ပါတယ်ဘုရား။ ကျောင်းဝေယျာဝစ္စ တပည့်တော် တတ်နိုင်သမျှ လုပ်ပါ့မယ်ဘုရား’

ဆရာတော် သနားလာအောင် လျှောက်တယ်။ နှစ်ရက်၊ သုံးရက် လောက် တော့ ဟုတ်တိပတ်တိ လုပ်နေသေးတာပဲ။ နောက်တော့ ဒုံရင်း ဒုံရင်း ပြန်ရောက်သွား တာပါပဲ။ တလွဲတချော်တွေ လုပ်လို့ ရေအိုးကျကွဲ တာမျိုး၊ လက်ကိုဓားထိတာမျိုးတွေ ဖြစ်လာတော့ ဆရာတော်က သူ့ကို မခိုင်းရက်တော့ပါဘူး။ သံချောင်းက တမင်လုပ် တာမှန်းသိပေမဲ့ သူက မျက်မမြင်ကိုး။ စာမတတ်၊ ပေမတတ်နဲ့ အသိဉာဏ်ကလည်း နည်း၊ မိဘနှစ်ပါးမရှိရှာရတဲ့ အထဲ သူ့ခမျာ အမြင်အာရုံချို့တဲ့ ရှာသူပဲလို့ ဆရာတော်ကတော့ သူ့ကို ခွင့်လွှတ်ထား လိုက်တာပါပဲ။ သံချောင်းကလည်း မျက်စိသာ မမြင်တာ။ အကင်းပါးသလားတော့ မမေးနဲ့ ။ ဆရာတော့်အညာကို သူ သိနေတာသာကြည့်။

ဒါပေမဲ့ သံချောင်းက တစ်ခုတော့အားကိုးရရဲ့ ။ အကြောင်းကိစ္စ ကြီးငယ်ရှိလို့ သူ့ကို ရွာထဲရပ်ထဲ လွှတ်လို့ ကတော့ ဒုန်းပြေးတယ်ဆိုတဲ့ အထဲကပါ။

‘ဟဲ့ သံချောင်း ကိုဘတုတ်အိမ် သွားစမ်း။ မနက်ဖြန် ငါ တောင်ရွာက အလှူကြွမှာ မို့လို့ ကျောင်းစောင့်ပေးပါဦးလို့ ပြောချေစမ်း’

လို့ များ ခိုင်းလိုက်ရင် သံချောင်းက ဦးဘတုတ်အိမ် တန်းနေအောင် သွားတော့တာပါ။ သူက မျက်စိသာ မမြင်တာကိုး။ မွေးကတည်းက သည် ရပ်သည် ရွာမှာ နေလာတာဆိုတော့ ရွာထဲရပ်ထဲက လူတွေ၊ လမ်းတွေ၊ အိမ်တွေကို သူ အကုန် အလွတ်ရတယ်။ ဘယ်သူ့အိမ်ကို ဘယ်လမ်းက သွားရမယ်၊ ဘယ်လိုချိုးရမယ်၊ ဘယ်လိုကွေ့ရမယ် သူ အ

ကုန်သိတယ်။ ဘယ်သူ့အိမ်ထောင့်မှာ မန်ကျည်းပင်ကြီးရှိ တယ်။ ဘယ်လမ်းမှာ ချောက်၊ ဘယ်ကွေ့မှာ ကျင်း၊ ဘယ်ဝိုင်းကျော်ရင် ကမူ သူ အကုန်သိတယ်။ အဲသလိုများ ဆရာတော် ခိုင်းလိုက်ရင် သံချောင်းက စူဠလိပ် ရေထဲလွှတ်လိုက်တဲ့ အတိုင်းပါပဲ။ ငေါက်ခနဲ ထသွားလိုက်တာပါ။ ရွာထဲရပ်ထဲ ရောက်လို့ ကတော့ တော်တော်နဲ့ ကျောင်းပြန် မရောက်တော့ဘူးသာမှတ်။ ရောက်ရာအိမ်မှာ တွေ့ကရာလူနဲ့ လေကန်နေတော့တာပဲ။ ဒါကြောင့် လည်း သွားချင်နေတာ။ တစ်ခါတလေ ဆရာတော်က လူအခေါ်ခိုင်းလို့ အဲသည် လူက ကျောင်းကနေ တစ်ခေါက်ပြန် လာတဲ့ နောက်တောင် သံချောင်းက ကျောင်းပြန်မရောက်တတ်ဘူး။ ဆရာတော်က အခေါ်ခိုင်းတဲ့ လူကိုပဲ သံချောင်း ပြန်လာဖို့ ပြန်မှာ ယူရတတ်တယ်။ သူ ပြန်လာလို့ ကတော့ ရွာထဲရပ်ထဲ ရှိသမျှသတင်း ဆရာတော် အကုန်ပြန်ကြားရတာပဲ။

သံချောင်းက ကိုယ့်ရွာထဲမပြောနဲ့ တခြားရွာကိုလွှတ်လည်း သွားတာပဲ။ ဘုန်းကြီးပင့် စာပို့ခိုင်းတာတို့ ၊ ကိုယ့်ကျောင်းက သစ်သီးသစ်ဖုကလေး တခြားရွာ ကကျောင်းကို လှူခိုင်းတာတို့ ၊ ဆရာတော်အချင်းချင်း တရားဓမ္မ ဆွေးနွေးမေးမြန်စာ လွှာအပြန်အလှန် ပေးကြကမ်းကြတာတို့ ဆိုရင်လည်း သံချောင်းက အဲသည် ရွာက ဘုန်းကြီးကျောင်းကို တန်းနေအောင် သွားတတ်တယ်။ သွားရင်းလာရင်းနဲ့ အဲသည် ရွာက လူတွေနဲ့ ခင်မင်နေလိုက်တာ သံချောင်းတဲ့ ဆိုရင် တစ်နယ်လုံးက သိနေတော့ တာပါ။

သုမ္မာ နေ့ရယ်၊ ညရယ်ကလည်း မရှိတော့ ညရေးညတာ အရေးတကြီး လွှတ်လည်း သူကတော့ သွားတာပဲ။ လူဆိုတာ မပြောနဲ့ ၊ ဘာတစ္ဆေ ဘာသရဲမှ လည်း သူ မကြောက်တတ်ဘူး။ သည် တော့လည်း ဆရာတော်မှာ သံချောင်း မရှိလို့ မဖြစ် ပြန်ဘူးလေ။ သည် တော့ သံချော

င်း အလုပ် လုပ်လုပ်၊ မလုပ်လုပ် ဆရာတော်ကတော့
ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်ထားရတာပါပဲ။ ကျောင်းမှာ တော့ သူက ဆက်
သားကိုး။ စာပို့သမားကိုး။

၂။

ဘာအလုပ်မှ မလုပ်ဘူးဆိုပေမဲ့ သံချောင်းက သူ အသုံးလိုတဲ့
အခါမျိုး ဆိုရင်တော့ ရွာထဲရပ်ထဲကို အနှိပ်အနင်းကလေး လိုက်တတ်
တယ်။ ဒါကလည်း အမြဲတမ်း မဟုတ်ဘူး ။ ပြီးတော့ ကြုံတဲ့ သူတိုင်းကို
နင်းနှိပ်ပေးတာမျိုးလည်း မဟုတ်ဘူး ။ သူ အသုံးလိုတဲ့ အခါရယ်၊ ပိုက်
ဆံတတ်နိုင်တဲ့ သူရယ် အဲသလို ဆုံကျမှ သူက နင်းတာ၊ နှိပ်တာ။ ပိုက်
ဆံဘယ်လောက်ပေးပေး သူ အသုံးမလိုရင် လှည့်တောင် မကြည့်ဘူး။
သူ အသုံးဘယ်လောက်လိုလို ပိုက်ဆံ မတတ်နိုင်လို့ တစ်မူးတစ်ပဲနဲ့
တော့ သူက မလိုက်ဘူး။ အနည်းဆုံး သူလိုနေတဲ့ ငွေကလေး ရမှ ပေါ့။
သူ အသုံးလိုတယ် ဆိုတာကလည်း ဘုရားပွဲကျောင်းပွဲကလေးရှိရင် သုံး
ချင်စားချင်တာရယ်၊ ပုဆိုးကလေး၊ စွပ်ကျယ်ကလေး ဝယ်ချင်တာရယ်၊
ဗီဒီယိုရုံသွားချင်တာရယ် သည် လောက်ပါပဲ။

ဗီဒီယိုဆိုလို့ သံချောင်းက မျက်စိတော့ မြင်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေ
မဲ့ အသံကြားနဲ့ ဘေးကလူကို ဇာတ်လမ်းမေးမေးပြီး သူက ဗီဒီယိုကြည့်
တာပါ။ တစ်ခါတလေ ရွာထဲမှာ စကားလက်ဆုံကျရင် သံချောင်းက

သူကြည့်လာတဲ့ ဇာတ်ကားအကြောင်း ပြောပြနေတတ်တယ်။

‘ဇာတ်ကားနာမည်တော့ မမှတ်မိတော့ပါဘူးဗျာ။ မင်းသမီးက ဘယ်သူဆိုလားပဲ။ မင်းသားကတော့ နေထက်လင်းဗျ။ နေထက်လင်းက ဖိုးသာဓုတဲ့ မြင်းလှည်း မောင်းတာ။ မင်းသမီးက သူတို့ မြို့လာလည်ရင်းတွေ့ကြတာ။ မင်းသမီးက သူကြိုက်နေတဲ့ ရုပ်ရှင်မင်းသမီးကိုးဗျ။ ဇာတ်လမ်းကသည် လို...’

ဆိုတဲ့ ပြီး နားထောင်နေတဲ့ သူတွေ ငေးယူရအောင် လက်တွေ့ရော၊ ခြေတွေ ရောစုံလို့ ။ သံချောင်းက မျက်စိသာ မမြင်တာ သူ လုပ်ပြတဲ့ အမှုအရာတွေက အဟုတ်ဆိုတော့ လူတွေက သဘောကျကြတာပေါ့။ ပြီးတော့ သူ ကြားလာခဲ့တဲ့ စကားလုံးကိုလည်း မှတ်မှတ်ရရ ပြန်ပြောတတ်တယ်။

‘မင်းသမီးကပြောတာ ဘာတဲ့ ဗျာ၊ အဲ... ပပတို့လို ရုပ်ရှင်မင်းသမီးဆိုတာ ဖိုးသာဓုတို့လို မြင်းလှည်းသမားလောက်တောင်မှ လောကမှာ လွတ်လွတ်လပ်လပ်ကြီး ပျော်ရွှင်စရာ မကောင်းပါဘူးတဲ့ ဗျ။ ဟိုနေရာသွားလည်း လူတွေနဲ့ ရှောင်မရနဲ့ တဲ့ ။ နာမည်ကျော်ဖြစ်ရတာ မကောင်းပါဘူးတဲ့ ဗျ။ အင်း... သူပြောတာလည်း ဟုတ်မှာ ပဲ။

ထက်ထက်မိုးဦးတို့ ၊ နန္ဒာလှိုင်တို့ ကျုပ်တို့ ရွာ လာကြည့်ပါလား။ ကျုပ်က ရှေ့ဆုံးက ပြေးကြည့်မှာ ပဲ’

‘နင်က ဘယ်မျက်လုံးနဲ့ ကြည့်မှာ တုံး သံချောင်းရဲ့ ’

‘ဟောသည် မျက်လုံးနဲ့ ဗီဒီယိုကြည့်သလို ကြည့်မှာ ပေါ့ဗျ’တဲ့ ။

အဲသလို စကားပြောနေရင် သူ့ဘေးမှာ ကောင်မလေးတွေကို ဝိုင်းလို့
။ မျက်စိမမြင်ပေမဲ့ သူ့ဘေးမှာ ကောင်မလေးတွေ ရှိတယ်ဆိုတာ

သံချောင်းက သိတယ်။ ဟိုကောင်မလေးတွေက သူ့ကို တစ်မေးတည်း
မေးနေကြတာကိုး။ ဒါကိုပဲ သံချောင်းက အသားယူပြီး ဗီဒီယိုထဲက နေ
ထက်လင်းတို့ ၊ ဝေဠုကျော်တို့ လေသံနဲ့ ဟန်ပန်လုပ်ပြီး သူ့ကိုယ်သူ ဇာ
တ်လိုက်ထင်နေတဲ့ ကောင်ပါ။ တစ်ခါတလေ တကယ်မဟုတ်ဘဲနဲ့ ဇာ
တ်လမ်းဆင်ပြီး တစ္ဆေသရဲတွေနဲ့ သူတွေ့တဲ့ အကြောင်း ပြောချင်ပြော
နေတတ်ပြန် ရော။

‘မနေ့ညက ဘုန်းကြီးမသိအောင် ဗီဒီယိုသွားကြည့်တာလေ၊ ညဉ့်န
က်ရောဗျ။ ဒါနဲ့ ကျောင်းပြန်တော့ အရှေ့ပေါက်ကဝင်ရင်
ဘုန်းကြီးသိမှာ စိုးတာနဲ့ တောလမ်း ကပတ်ပြီး နောက်ပေါက်က ခိုးဝင်
ရတာပေါ့။ တောလမ်းဆိုတော့ စိတ်ထဲ ခပ်ကြောက် ကြောက်ပေါ့ဗျာ။
တစ်လမ်းလုံး ကိုယ်က သတိထားလာသမျှ ကျောင်းစည်းရိုးရောက်
တော့မှ နောက်ကနေ ဝုန်း... ဆို’

‘အမယ်လေး...’

ကောင်မလေးတွေက လန့်ဖျပ်အော်တော့ သူက ကျေနပ်သွားတယ်။
အဲသလို လန့်သွားအောင်လို့ သူက တမင်ဖြည်းဖြည်းကလေး ဆွဲပြောနေ
ရာက ဝုန်းဆိုပြီး အသံမြင့်ပစ်လိုက်တာပါ။

‘ဝုန်းဆို ခြေထောက်ကို ဆွဲပါလေရောဗျ။ ဆွဲတော့ လက်က
ကြမ်းကြမ်းကြီး စူးလိုက်တဲ့ လက်သည်းတွေ ဆိုတာများ ခြေသလုံးထဲ န
ှစ်ဝင်သွားမလား အောက်မေ့ ရတယ်။ ဒါနဲ့ ကျုပ် အော်လိုက်လို့
ဘုန်းကြီးနိုးသွားရင် ကျုပ် အဆော်ခံရမယ်။ သရဲကလည်း အတင်းဆုပ်
ထားတာ ရုန်းမရဘူး။ နောက်ဆုံးတော့ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်ဆိုတဲ့ ပြီး
ခါးကြား လိုရမယ်ရ ထိုးထားတဲ့ ဓားမနဲ့ ပိုင်းချလိုက်ရော ...၊ ပိုင်းချလို
က်တော့ လက်ကြီးက ကျုပ်ခြေသလုံးမှာ ပြတ်ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်။ သရဲက

တော့ ပြေးပြီ။ ကျုပ်ကလည်း ကဲလေ... ငါ တရားနဲ့ ပဲ အနိုင်ယူတော့မယ်ဆိုပြီး ဗုဒ္ဓသရဏံဂစ္ဆာမိ၊ ဓမ္မသရဏံဂစ္ဆာမိ၊ သံဃာသရဏံဂစ္ဆာမိကို သုံးကြိမ်သုံးခါရွတ်ပြီး လက်ပြတ်ကြီး သပ်ချပစ်လိုက်ရတယ်’

သံချောင်းက သည် လို မဟုတ်က ဟုတ်ကတွေလည်း ပြောတတ်သူပါ။ ဒါပေမဲ့ ရွာထဲက သူမို့လာရင် အပျင်းပြေတယ်ဆိုပြီး သူ့ကို လက်ခံစကား ပြောကြတယ်လို့ သိတာပါပဲ။ တစ်ခါတလေ သံချောင်းက သည် နားကစကားကို ဟိုပြော၊ ဟိုနားကစကားကို သည် ပြန်ပြောနဲ့ စကားရောင်း စကားဝယ်လုပ်တတ်ပါသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ လူတွေက သူ့ရုံးချောသွားတာကို မသိလိုက်ကြရပါဘူး။

‘ပြောရဦးမယ်၊ အင်း... ပြောတော့မပြောချင်ပါဘူးဗျာ။ အဟင်းဟင်း... မနေ့တုန်းက ကျုပ် ခင်ဗျားတို့ အိမ်မှာ ဆန်မှုန့်ကူထောင်းပေးခဲ့တာလေ။ ကျုပ်ကတော့ စေတနာနဲ့ ပါ။ ဪ သူတို့ ပဲရိတ်တဲ့ သူတွေကို မုန့်ကျွဲသည်း လုပ်ကျွေးမှာ ငါ ကုသိုလ်ရတာပေါ့ဆိုပြီး မောင်းကလေး ကူနင်းပေးခဲ့ပါတယ်။ အဲဒါ ဒေါ်အေးမက မြင်သွားပုံရပါတယ်။ မနေ့တုန်းက ခင်ဗျားတို့ အိမ်ကအပြန် သူ့အိမ်ရှေ့ရောက်တော့ သံချောင်းတဲ့ ဗျ၊ ခဏလာဦးတဲ့ ။ ဒါနဲ့ ကျုပ်ကသွားတော့ နင် မိထိုက်တို့ အိမ်ကို မောင်းကူထောင်း ပေးနေတာ ငါ မြင်ခဲ့ပါတယ်တဲ့ ။ အဲသည် ကောင်မက သိပ်ညွန့်တာတဲ့ ။ နင့်ကို မျက်စိမမြင်တဲ့ သူဆိုပြီး အနိုင်ကျင့် ခိုင်းတာတဲ့ ဗျ။ ကျုပ်စိတ်ထဲ မကောင်း ချက်တော့’နဲ့ လုပ်လိုက်တော့ မမိထိုက်က ဆတ်ဆတ်ထိ မခံဘဲ ဒေါ်အေးမကို ချက်ချင်းသွားရန်တွေ့တော့တာပဲ။

‘တော်က ကျုပ်ကို ညွန့်တယ်ပြောရအောင်က တောင့်ဆီက ဆန်တစ်လမယ် ကျုပ် ချေးဖူးသလား’

‘ငါ့ဆီကသာ မချေးဖူးတာပါအေ၊ မဖွားမိ မြင်းခြံဈေးသွားလို့ ပိုက်ဆံ မပေး ဘဲ ဈေးဖိုးမှာ တာ ညည်းညွန့်တာ မဟုတ်လို့ ဘာတုံးအေ့’

‘တော်ကရော ဟင်.... မိသေးကလေး ကောက်သင်းကောက်လာတဲ့ ပဲတောင်းထဲကပဲကို ပြည်ခိုးချင်ပြီး ဝယ်တာလေ’

‘ငါ ပြည်ခိုးချင်တာထားပါဦး၊ ညည်းက ကိုသာအိ အခင်းထဲက မတ် ပဲတွေ ခိုးရိတ်တာကျတော့ရော’

လက်ခုပ် တဖျန်းဖျန်း ရိုက်ရိုက်ပြီး ရန်ဖြစ်လိုက်ကြတာ ပြောင်းဆန် လို့ ။ ရှိသမျှ ငယ်ကျိုးငယ်နာတွေကလည်း ရွာလူကြီး စစ်တုန်းက မပေါ်ဘူး။ အခုမှ ပေါ်ကုန်ကြတော့တာပါ။ ဒေါ်အေးမနဲ့ မမိထိုက်တို့ ပွက်ပွက် ရိုက်နေတုန်း သံချောင်းကတော့ မနွေတုန်းက မောင်းကူထောင်းထားလို့ မမိထိုက်ကျွေးထားတဲ့ မုန့်ကျွဲသည်း တစ်ပန်းကန်က စားလို့ ပြောင်ပြီ။

ဒါက သူတို့ အချင်းချင်းဖြစ်ကုန်ကြတဲ့ သဘောပါ။ တစ်ခါတလေကျ တော့

သံချောင်းပါဝင်ပြီး သင်္ကာရှင်းရတဲ့ အခါတွေလည်း ရှိသေးတယ်။ အဲသည် အခါကျရင် သံချောင်းက-

‘ကျုပ်ပြောတာ အဲသည် သဘောမဟုတ်ပါဘူး။ ခင်ဗျားက အကောက်လွဲလို့ ပါ။ ကျုပ်ပြောတာက သည် လို...’

နဲ့ ဒေါသဖြစ်နေတဲ့ လူကို ချော့ကာမော့ကာ လုပ်ပြီး သူက ရှောင်ထွက်တတ်တယ်။ တစ်ခါတလေ သူ့အပေါ် ဒေါသပုံကျလာရင်လည်း သံချောင်းက-

‘လုပ်ပါဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့ လုပ်လည်း ခံရုံပါပဲ။ ကျုပ်က မျက်စိမမြင်တဲ့ သူဆိုတော့ အကြားနဲ့ ပြောရတာကို ဗွေယူချင်တယ်ဆိုလည်း

ယူကြပါဗျာ’

ဆိုတော့ လူတွေမှာ အခက်လေ။ သံချောင်းက မျက်စိမှ
မမြင်တာကိုး။ စာပေမှ မတတ်ရှာတာကိုး။ ဘယ့်နှယ်လုပ်ပါ့မတုံး။

၃။

သံချောင်းက ရွာထဲရပ်ထဲ သွားရင်းလာရင်းနဲ့ ကြားလာသမျှ
သတင်းတွေကို ဆရာတော်ကို ဖောက်သည် ချလေ့ရှိပေမဲ့
သံချောင်းမပြောဘဲ ထိန်ချန်ထားတဲ့ သတင်း တစ်ခုရှိတယ်။ ဒါကို ဆရာ
တော်လည်း မသိဘူး။ ရွာထဲက ဘယ်သူမှ လည်း မသိပါဘူး။ သည်
အကြောင်းကို သိသူက သံချောင်းနဲ့ ကိုဝါသီး နှစ်ယောက်တည်းရယ်။
ကိုဝါသီးဆိုတာ သံချောင်းတို့ ရွာက အမဲပေါ်၊ ဝက်ပေါ်လိုက်တဲ့ သူပါ။
သူကသာ အမဲပေါ်၊ ဝက်ပေါ်လိုက်ရတာ မိန်းမကတော့ ရွှေတွေကိုညွတ်
လို့ ။ ညွတ်ဆို ကိုဝါသီးရဲ့ အရှိန်အဝါကလည်း သေးမှ မသေးဘဲကိုး။ ရွာ
တစ်ရွာမှာ လူမိုက်တစ်ယောက် လောက်တော့ ရှိတတ်ကြတယ်မှတ်
လား။ ဟိုတုန်းကတော့ စုန်းရှိမှ ရွာတည်ရသတဲ့ ။ သံချောင်းတို့ နယ်က
တော့ လူမိုက်ရှိမှ ရွာတည်ရသလိုဖြစ်နေပြီ။ ကိုယ့်ရွာမှာ လူမိုက် မရှိရင်
တစ်ရွာက လာစော်ကားမှာ လန့်နေရသေးတာကိုး။

ကိုဝါသီးကတော့ နွားသတ်၊ ဝက်သတ်နေတဲ့ သူဆိုတော့ လက်ကယ
ဉ်ပြီးသား နေမှာ ပေါ့။ သည် နယ်က ဘာပဲလုပ်လုပ် အမဲပေါ်ချင်၊ ဝက်

ပေါ်ချင်လို့ ကတော့ ကိုဝါသီးကို လှမ်းမှာ လိုက်ရုံပဲ။ ကိုဝါသီးကလည်း ဘယ်ရွာကခေါ်ခေါ် လိုက်တာပဲ။ ဒါက သူ့အလုပ်ကိုး။ ရွာစဉ်ကိုးပေါက် ရောက်နေတဲ့ သူဆိုတော့ ရွာတကာက လူမိုက်မှန်သမျှ သူမိတ်ဆွေတွေ ချည်းပဲ။ သည် တော့လည်း ကိုဝါသီးတဲ့ ဟေ့ဆိုရင် ရွာက မီးသေပြီး သားပါ။ ကိုဝါသီးကလည်း ရွာကို စောင့်ရှောက်ပါတယ်။ သူရှိနေသမျှ ကာလပတ်လုံး ရွာမှာ နွားခိုးမှုမရှိဘူး။ လူသတ်မှုမရှိဘူး။ မုဒိမ်းမှုမရှိ ဘူး။ ဒါကြောင့် ကိုဝါသီးရဲ့ အရှိန်အဝါက မသေးဘူး။

အဲသည် ကိုဝါသီးကိုတော့ သံချောင်း ကြောက်တယ်။ ကြောက်တယ် ဆိုတာ သူက ဘာမှ လုပ်လို့ တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ အလိုလို လန့်တာမျိုး ပေါ့။ ကိုဝါသီးကများ နင်းဖို့ နှိပ်ဖို့ ခေါ်ရင် သံချောင်းက အရောက်ပြေးရ တယ်။ ကိုဝါသီးကို ကြောက်တာကလည်း တစ်ကြောင်း၊ နင်းခနှိပ်ခကို မြိုးမြိုးမြက်မြက်ကလေး ပေးတတ်တာကလည်း တစ်ကြောင်းပေါ့။ အဲ သည် နေ့က ကိုဝါသီးက သံချောင်းကို နင်းပေးဖို့ လူခေါ်လွှတ် လိုက်တ ယ်။ သံချောင်းကလည်း ထမင်းစား၊ ရေမိုးချိုးပြီး ရွာထဲထွက်ခဲ့တယ်။ ကိုဝါသီးအိမ်က ကျောင်းနဲ့ လှမ်းပေမဲ့ သံချောင်းကတော့ အရောက်သွား တတ်ပါ တယ်။ ဘုန်းကြီးကျောင်းက ရွာမြောက်ဖျားမှာ ။ ကိုဝါသီးအိမ် က ရွာတောင်ဖျားမှာ ။ တောင်ဖျားမှာ တောင် ကိုဝါသီးအိမ်က ချောင်း ချောက်ကြီးဖြတ်ရသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ သံချောင်းက အဲသည် ချောင်းချောက်ကြီးထဲက သဲလောက်တော့ ထည့်မတွက်ပါဘူး။ နေ့လယ် နေပူကြီး ကျက်ကျက် ရောက်လာတဲ့ သံချောင်းကို ကိုဝါသီးက ဆီးပြီး မ ခိုင်းသေးဘူး။ ရေနွေးကလေး၊ အမြည်းကလေးနဲ့ ဧည့်ခံပါသေးတယ်။ တစ်အောင့် လောက်နေတော့မှ သူမိန်းမ မမြဒေါကို-

‘မြဒေါ နင့်အမေအိမ် သွားချင်လို့ ဆို၊ သွားလေ။ ငါ အိမ်စောင့်နေလို က်မယ်။ သံချောင်း အနင်းလည်း ခံချင်လို့ ’

ကိုဝါသီးကပြောတော့ မမြဒေါလည်း ဝမ်းသာအားရနဲ့ သုတ်ခနဲ ရွာ
ဘက် ထွက်သွားတော့တာပဲ။ အဲသည် နေ့က ကိုဝါသီးဟာ သံချောင်းကို
ခါတိုင်းလို စဟယ်၊ နောက်ဟယ် မလုပ်ဘဲ ကောင်းကောင်း မွန်မွန်ပဲ စ
ကားပြောတယ်။ တစ်ခုပြီး တစ်ခု ကျွေးတယ်။ သံချောင်းစိတ်ထဲ နည်းန
ည်းတော့ ထူးခြားနေတယ်ပေါ့။ ပက်လက်ရော၊ မှောက်လျက်ရော
နင်းပြီးတော့ အပူထုတ်ပေးနေတုန်း ကိုဝါသီးက သံချောင်းကို ပြောတ
ယ်။

‘သံချောင်း မင်း မြောက်ရွာက ကိုဒင်ကြီး သိလား’

ဆိုတော့ သံချောင်းက-

‘လူမိုက် ဒင်ကြီးလား’တဲ့ ။

‘ရှိးတဲ့ မှ ... သူ့သွားပြီး လူမိုက်ဒင်ကြီး ခေါ်နေ၊ မင်း ဇက်ပြုတ်သွားချ
င် လို့ လား’

နဲ့ လုပ်လိုက်တော့ သံချောင်းက ကြောက်ချင်ယောင် ဆောင်ပြလိုက်
တယ်။ သံချောင်းကို ပြောတဲ့ ကိုဝါသီး လေသံကတောင် ဒင်းကြီးကို
ကြောက်နေတဲ့ ပုံမျိုးပေါ့။

‘သူ့အိမ်ကို မင်းသိလား’

‘အိမ်တော့ ကျုပ် ဘယ်သိပါ့မလဲ’

‘အေး အိမ်မသိလည်း ရတယ်၊ မင်း ငါ့ခိုင်းတာ လုပ်ပေးမလား၊ မင်း
ကို မုန့်ဖိုး ငါးရာပေးမယ်’

ကိုဝါသီးက ငါးရာပေးမယ်ဆိုတော့ သံချောင်းက အံ့သြသွားတယ်။
ခါတိုင်း အနင်းခံရင် တစ်ရာငွေဆိုတာ ကိုဝါသီးမို့ ပေးနိုင်တာ မဟုတ်
လား။ အခု ငါးရာပေးမယ်ဆိုတော့ တစ်ခုခုတော့ ထူးခြားနေပြီလေ။

‘ကျုပ် လုပ်နိုင်တာဆို လုပ်ပေးမှာ ပေါ့ဗျ’

‘မင်း ဘာမှ လုပ်စရာမလိုဘူး။ ငါပေးလိုက်တဲ့ စာကို ဘယ်သူမှ မသိအောင် ပုဆိုးကြားထဲ လိပ်ထည့်သွားရုံပဲ။ ရွာသာ ညောင်ပင်ကြီးအောက်ကော မင်း သွားတတ် လား’

‘သီချိုင်းမြောက်ဘက်က ရွာသာညောင်ပင်လား’

‘အေး’

‘အပျော့ပေါ့ဗျာ’

‘အေး အဲသည် အပင်အောက်မှာ ဒင်ကြီးရဲ့ သားလေး ရှိတယ်။ နွားကျောင်းနေတာလေ။ သူ့ကို မင်း စာပေးခဲ့ရုံပဲ။ ဘယ်နှယ်လဲ လုပ်ပေးမှာလား’

သည် စာကလေးပေးရုံနဲ့ ငါးရာရမယ်ဆိုတာကတော့ တော်တော်ကို မတန်တာပါ။ တစ်နေ့ကုန် ခြေပန်းလက်ပန်း ကျအောင်နင်းမှ တစ်ရာရတဲ့ သံချောင်းက ရွာသာညောင်ပင်ဆီ သွားပြီး စာကလေးပေးရုံနဲ့ ငါးရာဆိုတော့-

‘စာပေးရုံပဲဗျာ။ လုပ်တာပေါ့’

‘စာပေးရုံတင်မကဘူး။ သည် စာကို ဘယ်သူမှ မမြင်အောင် ဝှက်ယူသွားရမယ်။ ဒင်ကြီးသား လက်ထဲရောက်အောင် ထည့်ရမယ်။ ကြားမှာ တစ်ခုခုဖြစ်ရင်တော့ မင်း မချောင်ဘူးမှတ်’

‘ရပါတယ်ဗျာ။ ကျုပ် ခါးကပုဆိုးလည်း ဘယ်သူမှ ဆွဲမချွတ်ပါဘူး’

‘အေး သည် စာပေးတဲ့ အကြောင်းကိုလည်း မင်း ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောရဘူး။ ပြောရင် မင်းအသက် ဖက်နဲ့ ထုပ်ပေတော့’

သည် သဘောတူညီချက်နဲ့ ပဲ သံချောင်းက ကိုဝါသီးရဲ့ စာကို ယူသွားတော့တာပါ။ သည် သတင်းက လျှို့ဝှက်ရမယ့် သတင်းဆိုတာကို သံချောင်း သိနေသလို ကိုဝါသီးကိုလည်း ကြောက်ရတယ် မဟုတ်လား။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သံချောင်းကတော့ ငွေငါးရာနဲ့ ရွာက ဈေးသည် ဒေါ်ဖွားမိ ကို ပုဆိုးကလေး တစ်ထည်နဲ့ စွပ်ကျယ်ကလေး တစ်ထည်မှာ ပြီးပြီ။ တန်ဆောင်းမုန်းလ ဘုရားပွဲမှာ ဝတ်ဖို့ လေ။ ဒါပေမဲ့ တန်ဆောင်မုန်းလ ဘုရားပွဲမတိုင်မီ ကလေးမှာ ပဲ အရှေ့တောရွာ ဓားပြတိုက်မှု ဖြစ်တယ်။ အမှုလိုက်ကြတော့ ဒင်ကြီးရဲ့ လက်ချက်ဆိုပြီး ဒင်ကြီး အဖမ်းခံရတယ်။ အဲသည် ညက ကိုဝါသီး ကတော့ ရွာမှာ ရှိနေခဲ့တယ်။ ဒင်ကြီးတို့ အဖမ်း ခံရတဲ့ သတင်းကြားတော့ ကိုဝါသီးက သံချောင်းဆီ ပြေးလာတယ်။

‘သံချောင်း ဟိုစာကိစ္စ ဘယ်သူမှ မပြောနဲ့ နော်’

သံချောင်းက မျက်စိမမြင်ရဘဲနဲ့ ကိုဝါသီးကိုကြည့်ပြီး ပြုံးလိုက်တယ် ။ ပြီးတော့မှ ခေါင်းကို ဖြည်းဖြည်းချင်း ညိတ်ပြလိုက်ရင်း-

‘ကိုဝါသီး ကျုပ်ကို ဘုရားပွဲသုံးဖို့ မုန့်ဖိုးပေးဦး’တဲ့ ။

ကိုဝါသီးကလည်း အေးပါကွာ ဆိုတဲ့ ပြီး သံချောင်းကို ငွေငါးရာ ထပ်ပေး လိုက်တယ်။

အဲသည် နောက်ပိုင်းတော့ သံချောင်းက အနင်းအနှိပ် လိုက်မစား တော့ပါဘူး။ ဘုရားပွဲ၊ ကျောင်းပွဲရှိလို့ ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဗီဒီယိုကလေး ကြည့်ချင်လို့ ပဲဖြစ်ဖြစ် သူမို့ အသုံးလို လာရင် ကိုဝါသီးဆီသွားပြီး လက်ဖြန့်လိုက်ရုံပဲ။ တစ်ခါတလေလည်း ကိုဝါသီးက သူ တောင်းသလောက် ပေးတယ်။ တစ်ခါတလေတော့ သံချောင်းကို ကြိမ်းမောင်းပြီး သင့်သလောက်ပဲ ပေးတယ်။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် သံချောင်းကတော့ ကိုဝါသီး အကြောင်းကို ရွာထဲ လျှောက်မပြောပါဘူး။

မနေ့တစ်နေ့ကတော့ ကိုဝါသီး ဆုံးသွားရှာတယ်။ ညကြီး အချိန်မတော် အိမ်ပြန်လာတုန်း ချောင်းချောက်ကြီးထဲက မြွေကိုက်လိုက်လို့ တဲ့ ။ ကိုဝါသီးဆုံးသွား တယ်ဆိုတော့ ရွာက ဟင်ခနဲတောင် ဖြစ်သွားကြသေးတယ်။ ကိုဝါသီးရှိနေတုန်းက သူတို့ ရွာမှာ ဘယ်သူ့ရန်မှ မကြောက်ရဘူး မဟုတ်လား။ လူမိုက်ဆိုပေမဲ့ ရွာအပေါ် စောင့်ရှောက်ဖော် ရတော့လည်း အားကိုးကြရတာပေါ့။ ရန်ကိုလုံလို့ ပါ။ အခုလို ကိုဝါသီး ဖြုန်းခနဲ ဆုံးသွားတယ်ဆိုတော့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အားတော့ငယ်သွားကြတာပေါ့လေ။

အားငယ်သွားကြတဲ့ အထဲမှာ သံချောင်းလည်း ပါတယ်။ ကိုဝါသီးမရှိတော့ သူ့ကို မုန့်ဖိုးပဲဖိုးကလေး အချောင်ပေးမယ့်သူက မရှိတော့ဘူးလေ။ သည် တော့ ငွေအသုံးလိုလာရင် အနင်းအနှိပ်ကလေးလိုက်ရတော့တာပဲ။ ဒါပေမဲ့ သံချောင်းမှာ ကိုဝါသီး မသိသွားတဲ့ အချက်တစ်ချက် ရှိသေးတယ်။ ကိုဝါသီးသေတော့ သံချောင်းက သူ့ထင်းရှူးသေတ္တာကလေးထဲမှာ သော့ခတ်သိမ်းထားတဲ့ စာရွက်ကလေးကို ထုတ်ယူ လိုက်တယ်။ ပြီးတော့မှ ဘယ်သူ့မှ မသိအောင် ပုဆိုးခါးကြားထဲ လိပ်ထည့်လာပြီး ကျောင်းအောက်က မီးဖိုကလေးထဲ ပစ်ထည့်လိုက်တယ်။ စာရွက်ကလေး မီးလောင် မလောင် သူက စမ်းကြည့်လိုက်သေးတယ်။ စာရွက်ကလေး တစ်စမကျန် လောင်သွားတော့မှ သံချောင်းတစ်ယောက် စိ

တံအေးလက်အေး ရွာထဲ ထွက်ခဲ့တယ်။

‘လာဟော့ သံချောင်း’

‘အရီးတင့်က လှမ်းခေါ်တော့ သံချောင်းက-

‘ဘာကျွေးမှာ လဲဗျ’တဲ့ ။

ခါတိုင်းလို ပေါ့ပေါ့ပါးပါး အေးအေးဆေးဆေးပါပဲ။ အရီးတင့်တို့ အိမ်မှာ သည် ကနေ့ မြေပဲဆွတ် နေကြတာဆိုတော့ အပျိုတွေကလည်း အုန်းအုန်းထလို့ ပေါ့။ သည် သတင်းကို မနက်ကတည်းက သံချောင်း ရပြီးသားပါ။ မနက်တုန်းက ဆရာတော်ကို သာကူယို လာလှူတော့ သံချောင်းက မေးလိုက်ပြီးသားလေ။

‘ညည်းတို့ မျှော်နေတဲ့ သံချောင်း လာပါပြီတော်၊ ကဲ သာကူယို အရင်သောက်ဦး’

အရီးတင့်က အပျိုတွေဘက် လှည့်ပြောရင်း သံချောင်းကို သာကူယို တိုက်တယ်။ သာကူယိုက ပူနေလို့ သံချောင်းမှာ တစ်စွန်းချင်းလေမှုတ်ပြီး သောက်နေ ရတယ်။

‘သံချောင်း... မနေ့ညက ဘာဇာတ်ကား ကြည့်ခဲ့ရတုံး။ ပြောပြဦး’ ဆိုတော့ သံချောင်းက ‘ကျုပ် ဗီဒီယိုမကြည့်ဖြစ်တာ ကြာပြီ’တဲ့ ။

‘ဘာဖြစ်လို့ တုံး သံချောင်းရဲ့ ။ ကိုဝါသီးကို ကြောက်လို့ လား’

လို့ မသေးတာက မေးတော့ မမိဆွဲက ကြားဝင်တဲ့ ပြီး-

‘ကိုဝါသီးဆိုလို့ ပြောရဦးမယ်။ ကိုဝါသီးကို ကိုက်တဲ့ မြွေက ခလောက်မြွေ တဲ့ တော့’

‘ခလောက်မြွေ’

သံချောင်းက သူတစ်ခါမှ မကြားဖူးတဲ့ နာမည်မို့ ခေါင်းထောင်ပြီး နားစွင့် လိုက်တယ်။

‘ခလောက်မြေဆိုတာ မြေကို ခလောက်ဆွဲထားသလို မြည်လို့ လို့ အဘက ပြောတာပဲ။ တို့ နယ်ဘက်မှာ တော့ တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးပါဘူး။ အံ့မယ်လေး ကိုက်လိုက် ရင်တော့ ဆေးမမီဘူးတဲ့ တော်ရေ...’

‘သူမိန်းမ မမြဒေါက ပြောတော့ အဲသည် မြေကို မမိလိုက်ဘူးတဲ့ ။ ကိုဝါသီး အော်သံကြားလို့ သူတို့ ပြေးသွားကြတော့ မြေက မရှိတော့ဘူးတဲ့ ။ ကိုဝါသီးဆိုတာများ နှုတ်ခမ်းတွေ ပြာနှမ်းလာတော့တာတဲ့ ။ အဆိပ်ပြင်းချက်တော့...’

‘အဲသည် မြေ မမိလိုက်သာဆိုးသာပဲ။ တော်ကြာ ရွာထဲ ခိုကပ်နေပြီး လူတွေကို အန္တရာယ်ပြုမှ ဖြင့်-

‘နတ်ကတော် မသန်းစိန်ကပြောတော့ ဘာမြေမှ မဟုတ်ဘူး ။ တိုက်မြေတဲ့ အေ။ ကိုဝါသီးက နွားသတ်၊ ဝက်သတ်နဲ့ မို့ နတ်က မကြိုက်လို့ တိုက်တာလို့ ပြောသာပဲ’

‘ဘာမြေ ဖြစ်ဖြစ်အေ ညဘက် အပြင်မထွက်ကြနဲ့ ပေါ့အေ’

မိန်းမတွေ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောနေကြတာကို သာကူယို သောက်ရင်း ကြားနေရတဲ့ သံချောင်းမှာ တော့ ဖြေဖျားလက်ဖျားတွေ အေးစက်လို့ ။

‘သံချောင်း... ရွာတောင်ဖျားက ကိုလှဘော်ကို သွားခေါ်စမ်း။
မနက်ဖြန် သူ မြို့သွားမယ်ပြောတယ်။ ငါ ဘုရားပုံတော် ကလေးအတွက်
မှန်ဘောင်မှာ လိုက် ချင်လို့ ’

ဆရာတော်က ခိုင်းတာကို သံချောင်း ပေကပ်ကပ်လုပ်နေတယ်။ ခါ
တိုင်း ရွာထဲရပ်ထဲလွှတ်ရင် အူမြူးနေတတ်တဲ့ သံချောင်းက သည် တစ်
ခါ ဖင်လေးနေတော့ ဆရာတော်က-

‘ဟဲ့ သံချောင်း ဘာဖြစ်နေတာတုံး’

‘တ... တပည့်တော် ညဘက် မသွားရဲဘူး ဘုရား’

‘အံ့မယ် နင့်မှာ နေ့ရယ်၊ ညရယ် ရှိသေးသလား သံချောင်းရဲ့ ’

‘ရှိတာပေါ့ ဘုရား၊ နေ့ကျလင်းနေတော့ ရွာလမ်းတွေမှာ လူသူလေး
ပါး ရှိတာပေါ့ဘုရား။ ညကျ လူသွားလူလာမှ မရှိတာ ဘုရား’

သံချောင်း ချေးများ နေပုံကို ဆရာတော်က ပြုံးတယ်။

‘ဘာလဲ နင်က ဝါသီးခြောက်မှာ ကြောက်နေတာလား။ နာနာဘာဝ
က ရွာထဲ မနေနိုင်ပါဘူး သံချောင်းရဲ့ ’

‘တင်... တင်ပျံ့ဘုရား။ တပည့်တော် နားလည်ပါတယ်ဘုရား။ တပ
ည့်တော် သရဲမကြောက်တတ်ပါဘူး ဘုရား’

‘ဒါဖြင့် နင်က ဘာကြောက်နေတာတုံး’

ဆရာတော်က အသံမာမာနဲ့ မေးတော့ သံချောင်း လန့်ဖျပ်သွားတယ်

။

‘တ... တပည့်တော်ကြောက်တာ ခလောက်မြွေပါဘုရား’

ကိုဝါသီးလက်ထဲက စာကို ဒင်ကြီးဆီ ရောက်အောင် မပေးဘဲ နေဝံ့

တဲ့ သံချောင်းက သူတစ်ခါမှ မမြင်ဖူး၊ မကြားဖူးတဲ့ ခလောက်မြွေကို တော့ ကြောက်သတဲ့ လေ။ စာပေးစာယူ လုပ်ကြကတည်းက သည် လူနှစ်ယောက် မတွေ့ဝံ့ကြလို့ ဘဲဆိုတာ သံချောင်းက တွက်ပြီးသားကိုး။ နေရဲတာပေါ့။ ခလောက်မြွေဆိုတာမျိုးကျတော့ သူ တွက်လို့ မှ မရတာ။ ကြောက်မယ်ဆိုရင်လည်း ကြောက်မှာ ပေါ့လေ။ ဆရာတော် က-

‘နင့်လိုလူကများ ခလောက်မြွေ ကြောက်ရသေးသလား သံချောင်းရဲ့

,

ဆိုတော့ သံချောင်းက-

‘တင်ပါ့ဘုရား၊ သူက အဆိပ်ပြင်းသတဲ့ ဘုရား’တဲ့ ။

အဲသည် နောက်တော့ ညဘက်ဆို သံချောင်းကို ဘယ်မှ လွှတ်လို့ မရတော့ဘူး။ ဗီဒီယိုရုံလည်း မသွားတော့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ နေ့လယ်နေ့ခင်းတော့ ခါတိုင်းလို ရွာထဲရပ်ထဲ လျှောက်သွားတုန်း။ မဟုတ်ကဟုတ်က ဇာတ်လမ်းတွေ ဆင်ပြောတုန်း။ လူတွေကလည်း သံချောင်းပြောတာကို နားထောင်နေကြတုန်း။

ခင်ခင်ထူး

အမှတ် ၁၄၅၊ ဒီဇင်ဘာလ၊ ၂၀၀၁ ခုနှစ်

ရွှေအမြုတေရုပ်စုံမဂ္ဂဇင်း။

သွေးဆိုး
ယဉ်ယဉ်နု၊မန္တလေး၊

လူပျိုပေါက်စ ဆယ့်နှစ်နှစ်၊ ဆယ့်သုံးနှစ်လောက် ကတည်းက
သင်္ကြန်လည်ပြီ ဆိုရင် ရေပက်ခံလို့ ချမ်းတာအကြောင်းပြပြီး
အရက်သောက်ကြတာ ဖက်ရှင်တစ်ခုလိုဖြစ်နေပြီ
သန်းထိုက်တို့ ဆို ပုလင်းဆိုတာ ရိုးနေပြီ။ ကားပေါ်မှာ
ငါးဂါလံဝင်ပုံးနဲ့ တည်ပြီးတော့ကို သောက်ခဲ့လည်ခဲ့ကြတာ
ဒီတော့ မူးမူးရူးရူး အရိပ်ရန်သူထင်နေတာဆိုတော့
နည်းနည်းပါးပါး ထိမိငြိမိတာနဲ့ တင်
ရန်ဖြစ်လိုက်ကြတာဆိုတာ တခြမ်းခြမ်း

သွေးဆိုး

ယဉ်ယဉ်နု၊မန္တလေး၊

အနက်ရောင် ပိတ်စပေါ်မှာ အနီရဲရဲစာလုံးနဲ့ စက္ကူကပ်ထားတာ မဟုတ်ဘဲ စက်ကြီးပန်းထိုးထားတဲ့ Bad Blood သွေးဆိုးဆိုတဲ့ စာလုံးကြီးကို သန်းထိုက် အားရကျေနပ်စွာ ကြည့်နေတယ်။ ကြည်နူးနှစ်သိမ့်ရှိလိုက်တာ။ လောကကြီးမှာ ကိုယ်လုပ်ချင်တာလုပ်ရတဲ့ ပီတိထက် ကိုယ်လုပ်ချင်တာကို အပေါင်းအသင်းတွေက သဘောတူလက်ခံလို့ ရလာတဲ့ ပီတိက ပိုကြီးတယ်။ ခုပဲကြည့်လေ၊ တစ်သက်လုံးက လမ်းဘေးမှာ အုပ်စုဖွဲ့ ဂစ်တာတဒေါင်ဒေါင် သံသေးသံကြောင်အော်၊ ဖောက်ခွဲအော် ဟစ်ချင်တဲ့ ရင်ထဲက ဆန္ဒတွေကို အလိုလိုပေါက်ကွဲနေတဲ့ ဟဲဗီးသီချင်းတွေဟစ်၊ ဟိုလူက မေတ္တာပို့၊ ဒီလူ နှာခေါင်းရှုံ့တဲ့ ကြားက သန်းထိုက် သူငယ်ချင်း မိုးဦးက လမ်းဘေးအဆင့်က တစ်ဆင့်တက်ဖို့ ကြိုးစားလာတယ်။

‘သန်းထိုက် ငါတို့ Band လေးဖွဲ့ရအောင်ကွာ’တဲ့ ။ မိုးဦးမျက်နှာကို စေ့စေ့ပြန်ကြည့်ရင်း သန်းထိုက် ခေါင်းကိုအလုပ်ပေးလိုက်တယ်။ သူတို့ သူငယ်ချင်း အုပ်စုထဲမှာ ကီးဘုတ် တီးတတ်တဲ့ သူမရှိ။ ကီးဘုတ်သမားကတော့ ငှားရမယ်။ ဂစ်တာအားလုံး ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် တီးနိုင်တဲ့ ကောင်တွေချည်းပဲ။ ဒရမ်မာ ငပိန်ကို ထားလို့ ရတယ်။ ဒီကောင်က ရိုက်ချက်ကောင်းတယ်။ သန်းထိုက် သွေးဖျင်းဖျင်း တိုးအောင် စိတ်ဝင်စားလာတယ်။

‘ဖွဲ့မှာ က ဟုတ်ပါပြီ။ ငါတို့ ကို အထင်ကြီးတဲ့ လူ ဘယ်သူရှိလို့ လဲ။ စင်တွေ ဘာတွေနဲ့ ဆိုရ တီးရအောင် ဘယ်သူက ငှားမှာ လဲ’

မိုးဦးက ကျွတ်ခနဲ စုတ်တစ်ချက် သပ်လိုက်တယ်။

‘ဒါတွေ ငါ့တာဝန်ထားစမ်းပါကွာ။ ငါတို့ ဇာတိ ရမည်းသင်းနားက

အင်းဇင်းရွာမှာ ဒီနှစ် သင်္ကြန်ပွဲအတွက် မြို့တက်ပြီး တီးဝိုင်းငှားမယ်လို့
ဟိုနေ့က လာတဲ့ ငါ့ဘကြီးက ပြောသွားတယ်။ သင်္ကြန်လေးရက်လုံး ဆို
ရတီးရမှာ ။ ငါတို့ ကောင်တွေကလည်း သီချင်းအစုံရနေတာ။ ဒါနဲ့ ငါ စိ
တ်ကူးပေါ်လာတာ’

‘ဖြစ်ပျံ့မလား’

‘ဘာကို မေးတာလဲဟ’

‘ငါတို့ ကောင်တွေ အကြောင်း မင်း သိတယ်နော်။ အကုန်လုံး လက်
မနိုင် ခြေမနိုင်တွေချည်းပဲ။ မင်း ထိန်းနိုင်ပျံ့မလား’

‘သူငယ်ချင်းတွေချည်းပဲဥစ္စာကွာ၊ နောက်ပြီး ရွာကလည်း
ငါ့ဇာတိရွာပါကွ’

‘ဒါဖြင့်လည်း ပြီးရော ချကွာ ချ’

ဒီလိုနဲ့ စိတ်ကူးလေးတွေ အကောင်အထည်ဖော်၊
သူငယ်ချင်းတွေကြားမှာ ချပြ၊ ညှိနှိုင်းကြ၊ ငြင်းကြခုန်ကြနဲ့ တီးဝိုင်းတစ်
ခု အကောင်အထည်ပေါ်လာတယ်။ ပြဿနာက တီးဝိုင်းနာမည်။ နာမ
ည်က ဖတ်လိုက်ရင် ရင်ထဲ စွဲသွားတဲ့ နာမည်မျိုး ဖြစ်ရမယ်။ သူများ ထ
က်လည်း ထူးခြားရမယ်။ တစ်ယောက်က တစ်မျိုးပြော၊ တစ်ယောက်က
ပယ်ချလိုက်၊ တစ်ယောက် အဆိုတင်၊ တစ်ယောက်က ကန့်ကွက် လိုက်
နဲ့ ဆူညံနေတဲ့ ကြားထဲမှာ သန်းထိုက်က’ဟေ့ကောင်တွေ ငါတော့ သွေး
ဆိုး ဆိုတဲ့ နာမည်ကို ရွေးထားတယ်’လို့ လည်း ပြောလိုက်ရော ပွက်ပွ
က်ရိုက် ဆူညံသွား တော့တာပဲ။ ထောက်ခံတဲ့ အသံတွေ မဟုတ်ဘူး ။ က
န့်ကွက်တဲ့ အသံတွေချည်းပဲ။ သူငယ်ချင်း ဆယ့်ငါးယောက်၊ ဆယ့်ခြောက်
ယောက် အံ့မယ်လေး ဝိုင်းပြီး ကန့်ကွက် လိုက်ကြတာ သူ့ဘက်က တ
စ်ယောက်မှ မရှိဘူး။

‘အံ့မာ မင်းတို့ က မကြိုက်ရအောင် မင်းတို့ ကရော ကောင်းလို့ လား ။ ပြောမရ ဆိုမရ အိမ်က လက်လန်တဲ့ ဟာတွေ၊ အရက်ကလေး နည်းနည်းဝင်ရင် သွေးဆိုးချင်တဲ့ ဟာတွေ၊ ထစ်ခနဲရှိ ရိုက်ချင်နှက်ချင်တဲ့ ဟာတွေ။ ကဲ... ပြောစမ်း တို့လိုကောင်တွေနဲ့ ဒီနာမည်နဲ့ လိုက်သလား၊ မလိုက်ဘူးလား၊’

အကုန်လုံး ငြိမ်နေကြတယ်။ သိုက်စိုးက ဂစ်တာကို တဗျင်းဗျင်းနဲ့ ခတ်နေတယ်။ သန်းထိုက်က နောက်တစ်ခွန်း မေးတယ်။

‘ဘယ်လိုလဲ ဘော်ဒါတို့၊’

‘ကြိုက်တယ်’ဆိုတဲ့ အသံ နှစ်သံ၊ သုံးသံ ထွက်လာတယ်။ ဒါနဲ့ ပဲ သွေးဆိုးဆိုတဲ့ နာမည်က အတည်ဖြစ်သွားတယ်။ နောက်ဆုံးတော့ စင်မြင့်နောက်ခံပိတ် ကား ဒီဇိုင်းတာဝန်က သန်းထိုက်ပေါ်မှာ ကျလာတယ်။ ဟုတ်တယ်လေ၊ လုပ်ရချင် လုပ်ရပါစေ အပေါင်းအသင်းတွေကြား မှာ ကိုယ့်စကား သူတို့လိုက်နာအောင် အကြံပေးနိုင်တာ သန်းထိုက်က ဆရာကြီးပေါ့။ အဲဒါ ပီတိပဲ။

‘ကိုထိုက် ဘာတွေလုပ်နေတာလဲ’

ကြည့်လိုက်တော့ ညီဝမ်းကွဲ ငွေစိုး။ သူက သွေးဆိုးဆိုတဲ့ စာလုံးကြီးကို မျက်ခုံးရှုံ့ကြည့်ပြီးတော့ ‘ကိုထိုက် နာမည်ကြီးကလည်း ကြောက်စရာကြီး၊ ကျွန်တော် ဆို နှင်းဆီဖြူလို့ ပေးမယ်’

ပြောပြောဆိုဆို ပိတ်စတွေပေါ် လှဲအိပ်ချလိုက်တယ်။

‘အခြောက်နာမည်’

မကျေမနပ်နဲ့ သန်းထိုက်က ရေရွတ်တယ်။ ငွေစိုးက တဟားဟားရယ်နေ တယ်။

‘သွားကြ၊ သွားကြ ဒီနှစ်သင်္ကြန်တော့ ကိုထိုက်တို့ အုပ်စု တောမှာ သွားပြီး ငုပ်နေကြ၊ ကျွန်တော်တို့ ကတော့ မန္တလေးသင်္ကြန်မှာ သောက် မယ်စားမယ်၊ ကမယ်ခန့်မယ်၊ မြူးထူးမယ်၊ ပျော်ပါးမယ်။ ကိုထိုက်တစ် ယောက်ကိုတော့ သနားလိုက်ပါ ဘိတော့တယ်’

သန်းထိုက် ငွေစိုးစကားတွေကို နားထောင်ရင်း ငွေစိုးရဲ့ လက်ဖျံကို အကြည့်တစ်ချက် ရောက်သွားတယ်။ သူ့လက်ဖျံမှာ လက်ဖျံနဲ့ အပြည့် အနာရွတ်ကြီး ရှိတယ်လေ။ တစ်နှစ်က သင်္ကြန်ပွဲမှာ မူးပြီး ကားချင်းငြိ ရာက ဟိုဘက်ကားပေါ်က ကောင်တွေနဲ့ ရိုက်ပွဲဖြစ်ကြတာ ထုံးစံအတိုင်း နှစ်တစ်လက်မတွေ၊ သံတုတ်တွေ၊ ပုလင်းခွံတွေ ပလူပျံ သွားတော့တာပေါ့။ အဲဒီပွဲမှာ ငွေစိုးလက်ဖျံကို အရက်ပုလင်းပြတ် နဲ့ ဖြ တ်မိရာက ရလာတဲ့ အမာရွတ်။

‘မင်းလက်ကိုလည်း မင်း ပြန်ကြည့်ဦး၊ ငါလည်း မရှိဘူး။ သိပ်ကဲမ နေနဲ့ နော်။ ဆိုင်ကယ်နဲ့ လည်း မလည်နဲ့ မှောက်ရင် မသက်သာဘူး’

‘ဟာ... လုပ်မနေနဲ့ ။ သင်္ကြန်မှာ ဒီလိုအဖြစ်တွေ ရှိနေပြီ။ မန္တလေး သင်္ကြန်က လွဲလို့ ဘယ်မှ မသွားဘူး ကိုထိုက်တို့ ပြန်လာရင် ပျင်းလိမ် နေတာပဲကွာ ဆိုတဲ့ အသံ မကြားပါရစေနဲ့’

ပြောပြောပြောပြော ပြောသွားလို့ သန်းထိုက် ငွေစိုးကို လိုက်ထိုးတာ မမီလိုက်တော့ဘူး။ ဒီလိုနဲ့ သင်္ကြန်အကြိုနေ့ ရောက်လာတယ်။ ဒိုင်နာ ကားတစ်စီးနဲ့ ငှားထားတဲ့ တီးဝိုင်းပစ္စည်းတွေတင်၊ သူငယ်ချင်းတွေ တစ်စုတစ်ဖွဲ့ကြီး ဆယ့်ခြောက် ယောက်အုပ်စု မန္တလေးသင်္ကြန်ကို တာတာပြခဲ့ပြီး ရမည်းသင်းကို ထွက်ခဲ့ကြတယ်။ ရွာကလေးက ရမည်း သင်း ဟိုးဘက် ခပ်ဝေးဝေးမှာ အင်းဇင်းလို့ ခေါ်တယ်။ သန်းထိုက်တို့ ကား ရွာထဲကိုဝင်လာကတည်းက နောက်က အုပ်စုလိုက်ကြီး ကလေး

လူကြီးတွေ တဟေးဟေး အော်ဟစ်ပြီး ပြေးလိုက်လာကြတာ ပျော်စရာကြီး။ ဇော်ထက်က ‘ဟာ ပွဲကားကျနေတာပဲဟေ့’ လို့ အသံပြကြီးနဲ့ အော်နေတယ်။ တည်းမယ့် အိမ်ရှေ့လည်း ရောက်ရော ဘယ်ကရောက်လာတဲ့ ကာလသား၊ ကာလသမီးတွေလည်း မသိဘူး။ သန်းထိုက်တို့ ကိုယ့်အထုပ် ကိုယ်တောင် မကိုင်လိုက်ရဘူး။ အိမ်ပေါ်ကို တန်းသယ်သွားကြတာ။ ရေနံသုတ်ထားတဲ့ အိမ်မည်းမည်း နှစ်ဆောင်ပြိုင် နှစ်ထပ်အိမ်ကြီး အပေါ်ထပ်တစ်ခုလုံး သန်းထိုက်တို့ အဖွဲ့ကို ပေးထားတယ်။ အကျယ် ကြီးပဲ။ လူတစ်ဆယ့်ငါးယောက် မှောက်လှန်အိပ်ပါလေ့ဗျာ။ တစ်ရွာလုံးက ကြွက်စိ ကြွက်စိနဲ့ အိမ်ရှေ့မှ လာကြည့်နေကြတာ သန်းထိုက်က အိမ်ပေါ်က မဆင်းဘဲ အိပ်ပျော်သွားတော့တယ်။ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ညနေစောင်း လာပြီ ထင်ပါရဲ့ ။ Hello Testing 1 2 3 4 အသံကြားမှ နိုးလာတယ်။

‘သန်းထိုက် နိုးပြီလား။ ငါတို့ ကောင်တွေ တချို့ ထမင်းစားပြီးကြပြီ ဒီမယ် အိမ်ရှင် ဘကြီးဖြိုးက ထမင်းဝိုင်းကြီးနဲ့ စောင့်နေတယ်’ ခေါင်းကြီးက လာခေါ်လို့ သန်းထိုက် မျက်နှာသစ်ပြီး ထမင်းဝိုင်း ဝင်ထိုင်လိုက်တယ်။ ဟင်းတွေကိုလည်း ကြည့်မိရော သန်းထိုက် ရှုံ့သွားတော့တယ်။ ကြည့်ဦးလေ ဟင်းက ခရမ်းချဉ်သီး ငရုတ်သီးချက်တဲ့ ။ အဲဒီမှာ ရမည်းသင်းသားတွေ ငရုတ်သီး တကယ်စားတယ်ဆိုတာ ယုံသွားတော့တယ်။ ဟင်းပန်ကန်နဲ့ အပြည့် ငရုတ်သီး အဖတ်လိုက်။ အစပ် ကြောက်တဲ့ သန်းထိုက် ဘယ်လိုစားရပါ့မလဲ။ နောက်တစ်ခွက်က မန်ကျည်းရွက်သုတ်တဲ့ ။ ဒါကတော့ တစ်ရွာလုံးက မန်ကျည်းပင်တွေ ဝိုင်းနေတဲ့ ဥစ္စာ။ သင်္ကြန်ဆိုတော့ ကောင်းကောင်း နုနေတဲ့ အချိန်ပေါ့။ နောက်တစ်ခွက်က တို့ ဟူးချိုးသုပ်တဲ့ ။ အဲဒါလည်း ငရုတ်သီးတွေနဲ့ ရဲလို့ ပဲ။ တို့ ဟူးချိုးဆိုတာက သူတို့ အင်းဇင်း တစ်ရွာလုံးက စီးပွားရေး လုပ်ငန်းအနေနဲ့ တို့

ဟူးကျိုကြတာလေ။ အဲဒီကရတဲ့ တို့ ဟူးချိုးပေါ့။ ဟင်းက ဒါပဲ။ ဒါပေမဲ့
ဟိုအိမ်သည် အိမ်က ဧည့်သည် လာနေလို့ ဆိုပြီး ဟင်းခွက်တွေ
ပို့လိုက်ကြတာ မနည်းဘူး။ ဆိတ်သား ငရုတ်သီးချက်တဲ့ ၊ ငါးငရုတ်သီး
ချက်တဲ့ ။ ငရုတ်သီးက စပ်လိုက်၊ သူငယ်ချင်းတွေက အကုန်လုံးလည်း
မျက်ရည်တဝဲဝဲ၊ နှာရည်တရွဲရွဲ ဖြစ်ကုန်ကြပြီ။ ဒါပေမဲ့ သန်းထိုက်
ထမင်းစားလို့ ကောင်းလိုက်တာ။ ဘယ်လိုဝင်သွားမှန်း မသိဘူး။ မစားနိုင်
င်ရင်ငတ်မှာ လို့ တွေးမိလို့ နဲ့ တူပါရဲ့ ။

အချိန်တန်တော့ တီးဝိုင်းဘက်ကို ထွက်ခဲ့ကြတယ်။ ယူနီဖောင်း
တော့ မပါဘူး။ ကိုယ်ကြိုက်တာ ကိုယ်ဝတ်ပဲ။ အကြံအကြံနေည မိုးသ
က်လေလေး အေးအေးနဲ့ အရမ်း Feel ပဲ။ သန်းထိုက်ရင်ထဲမှာ ပထမဆုံး
ကိုယ့်တီးဝိုင်းစစ်စစ်နဲ့ ကိုယ်ဆိုတီးရမယ့် အရေးကို တွေးပြီး ရင်ခုန်နေ
တယ်။ ခေါင်းကြီးကတော့ ရဲဆေးဆိုပြီး ပုလင်းပြားလေး ခါးကြား ထိုး
ယူလာတယ်။ ဟိုကျမှ သောက်မယ်ပေါ့လေ။ စင်ကို သန်းထိုက် ကြည့်မိ
တော့ အားရလိုက်တာ။ သွေးဆိုးဆိုတဲ့ စာလုံးကြီးနဲ့ မီးတွေကလည်း ထိ
န်လို့ မီးစက်မောင်း ပေးထားကြတာ။ စင်ရှေ့မှာ လည်း ပွဲကြည့်ပရိသ
တ်တွေက အပြည့်။ အားလုံးရင်ခုန်နေကြတာ သေချာတယ်။ အားရပါး
ရ ပွဲဦးမှာ ဆိုလိုက်တီး လိုက်မယ်ဟဲ့ဆိုတဲ့ စိတ်ကအပြည့်။ ဒီလိုနဲ့ မိုးဦး
ရယ်၊ ဇော်ထက်ရယ်၊ ထွန်းထွန်းလင်းရယ် ဂစ်တာကိုင်ပြီးပြီ။ ကီးဘုတ်
သမားကလည်း အသံစမ်းနေပြီ။ သန်းထိုက်တို့ ဆိုမည့် သူတွေကလည်း
အဆင်သင့်။ အဲဒီအချိန်မှာ မိုးသက်လေက တသုန်သုန် တိုက်လာတယ်။
သွေးဆိုးဆိုတဲ့ လိုက်ကာကြီးက တလွင့်လွင့်၊ ဓာတ်ကြိုးတွေကလည်း
လှုပ်ခါလို့ ။ ဝိုင်းခေါင်းဆောင် မိုးဦးက တိုးတိုးလေး ‘ခဏစောင့်ကြရ
အောင် ကွာ’လို့ ပြောတုန်းရှိသေး၊ လေပြင်းတစ်ချက်က ဝုန်းခနဲ ဂွေလို
က်တာ မတ်တတ်ရပ် ဆောင်းဘောက်ကြီးပေါ်မှာ တင်ထားတဲ့ ကန်

တော့ပွဲကြီးက ဝုန်းဆို ပြုတ်ကျသွားတယ်။ ငှက်ပျောသီးတွေကလည်း ကျိုးကြေလို့ ။ အုန်းသီးကြီးကလည်း အညှာကျွတ် တယ်။ သန်းထိုက်တို့ ကြောင်ကြည့်နေကြတုန်း လေပြင်းက ဆင့်ဆင့်တိုက်လိုက်တာ လိုက်ကာကြိုးတွေပြတ်ပြီး သွေးဆိုးဆိုတဲ့ စာလုံးကြီးလည်း ဘယ်ရောက်သွားမှန်း မသိဘူး။ တီးဝိုင်းပစ္စည်းတွေ ဘယ်သူတွေက သိမ်းလို့ ဘယ်သူတွေ အုံ့ဆိုင်းကြတယ် မသိဘူး။ လေပြင်းနောက်က ဆင့်ပါလာတဲ့ မိုးသီးမိုးပေါက်တွေ အောက်မှာ အံ့မယ်လေး ကြောက်ပါပြီဗျာလို့ အော်တဲ့ လူက အသံပြကြီးနဲ့ အော်လို့ ၊ တည်းတဲ့ အိမ်ဘက်ကို သန်းထိုက်တို့ အလဲအကွဲ ပြေးကြတော့တာပဲ။ ညဆယ်နာရီ၊ ဆယ့်တစ်နာရီ လောက်ထိ မတိတ်ဘဲ တအုန်းအုန်း ရွာနေတဲ့ မိုးသံကို နားထောင်ရင်း အကုန် အတုံးအရုံး အိပ်ပျော်ကုန်ကြတယ်။

နောက်တစ်နေ့ သင်္ကြံနံအကျနေ့လေ။ ဒီနေ့မနက်ကျတော့ နေက ကျဲကျဲကြီးကိုပူလို့ ။ ရွာလယ်လမ်းမပေါ်မှာ ကလေးတချို့ ရေကစားနေတာကလွဲလို့ ရေပက်တဲ့ လူလည်း မရှိဘူး။

‘ပျင်းလိုက်တာကွာ၊ ခြောက်ကပ်နေတာပဲ။ ဟေ့ကောင်တွေ ဒီအချိန်ဆို ငွေစိုးတို့ ကောင်းကောင်း ကဲနေရောပေါ့’လို့ မိုးဦးက ပြောတာနဲ့ သန်းထိုက် ညီကို သတိရလိုက်သေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ခဏပါပဲ။ မနေ့ညက ပွဲဦးကျိုးခဲ့ပေမဲ့ ဒီနေ့မနက် ပွဲက ရှိသေးတယ်လေ။ မနက် ဆယ်နာရီလောက်မှာ ဆိုကြတီးကြမယ်လို့ လူစုကြပြန်ပြီ။ သန်းထိုက်က တထိတ်ထိတ်နဲ့ မိုးများ ရွာဦးမလားလို့ ပူနေတာ။ ဒါပေမဲ့ နေကျဲကျဲပူတာက ပျောက်မသွားဘူး။ တီးဝိုင်းက အင်ထရီလည်း ဝင်ပြီးပြီ၊ မိတ်လည်း ဆက်ပြီးပြီ၊ အစီအစဉ်လည်း ကြေညာပြီးပြီ။ ရဲဆေးတင်ပြီးတဲ့ ခေါင်းကြီးကလည်း မိုက်ကရိုဖုန်းကို အိုက်တင်နဲ့ ကိုင်ပြီး ဇော်ဝင်းထွဋ်ရဲ့ ဖြူနီပြာဝါ သီချင်းကို စဆိုမယ်လို့ ‘အဖြူကတစ်မျိုး... အနီကတစ်မျိုး...’ နှစ်ခွန်း

ပဲ ဆိုရသေးတယ်။ ‘အံမယ်လေး သားလေးရဲ့ ၊ အမေ့ကို ပစ်သွားပြီပေါ့’ လို့ ဟစ်ငိုလိုက်တဲ့ အသံကြီးက တီးဝိုင်းထဲကို တိုးဝင်လာတယ်။ အကုန် လုံးခေါင်းနားပန်းကြီးသွားကြတယ်။ ခေါင်း ကြီးခမျာလည်း မျက်နှာငယ်လေးနဲ့ ရပ်လို့ ၊ တီးဝိုင်းကလည်း လန့်ပြီး ရပ်သွားတယ်။ ကြည့်လိုက်တော့ ရွာလယ်လမ်းမှာ အသုဘချလာတာ အသုဘရှင်ကလည်း အားရပါးရ ဟစ်ဟစ်ပြီး ငိုလိုက်တာ။ တီးဝိုင်းရှေ့က လူတစ်ဝက်လောက် အသုဘနောက် ပါသွားတယ်။ ကလေးတွေနဲ့ မသိတတ်တဲ့ လူတွေလောက်ပဲ ကျန်ခဲ့တာ။ စင်ရှေ့မှာ လူက ချက်ချင်း ကျဲသွားတော့ သန်းထိုက်တို့ တစ်တွေ မျက်နှာငယ်လေးတွေနဲ့ တစ်ယောက် မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်မိကြတယ်။ သန်းထိုက်ကတော့ မနေ့က လေထဲလွင့်ပါ သွားတာကို ရွာထဲကကောက်ပြီး ဖွတ်လျှော်ပေးထားလို့ သစ်လွင်နေတဲ့ သွေးဆိုးကြီးကို မျက်စောင်းထိုး ကြည့်မိတယ်။ ဒီနာမည်ကြီးကြောင့် များ ဒီလိုဖြစ်နေတာလားပေါ့။ ဒါပေမဲ့ လူငယ်ပဲ ကိုယ်ကြိုက်လို့ ရွေးတာပဲ။ ဘယ်အလျှော့ပေးပါ့မလဲ။ အသုဘ တော်တော် လွန်သွားတော့မှ ပဲ ခေါင်းကြီးလည်း အဖြူအနီ ဆက်ဆိုရတော့တယ်။ သီချင်းဆိုရတော့လည်း တီးဝိုင်းထဲမှာ ဈာန်ဝင်သွားပြီး အကုန်လုံးမေ့သွားတော့တယ်။ အဲဒီနေ့က နေ့လယ် နှစ်နာရီလောက်ကျမှ တီးဝိုင်းသိမ်းကြတယ်။ ပျော်လိုက်ကြတာ အလွန်ပဲပေါ့။ သွေးဆိုးက လမိုင်းကပ်သွားပြီလေ။

အကျနေ့ညက တစ်ပွဲဆိုပြီး တီးဝိုင်းသိမ်းတော့ ဆယ့်တစ်နာရီလောက် ရှိနေပြီ။ ဘာမှ အနှောင့်အယှက်မဖြစ်ဘူး။ ပျော်လိုက်ကြတာ။ ရွာက ဆိုတတ် တီးတတ်တဲ့ ကာလသားတွေကလည်း ဆိုချင်တယ်လာပြောတာနဲ့ တီးဝိုင်းအဖွဲ့သားတွေနဲ့ တစ်လှည့်စီ ဆိုကြတယ်။ တင်စိုး၊ သန်းဇော်၊ ဝင်းအောင် ဆိုတဲ့ ရွာသားတွေကလည်း အဆိုကောင်းပဲ။ ရွာသူကောင်မလေးတွေ ကလည်း ကလို့ ရတဲ့ သီချင်းကျရင် ဝင်ကကြတယ်။

တစ်ရွာလုံးနဲ့ သန်းထိုက်တို့ တစ်ပြေးညီ စီးမျောသွားပြီလို့ ပြောလို့ ရ တယ်။ ပွဲသိမ်းလာတော့ ညလည်း နက်၊ ပင်လည်း ပင်ပန်းနေတာနဲ့ မို့ ကုလားသေ ကုလားမော အိပ်ပျော်သွားလိုက်ကြတာ ‘ဗွမ်း... ဗွမ်း’ဆိုတဲ့ အသံတွေကြားတော့ သန်းထိုက် မှေးမှေးမှေးမှေးနဲ့ ဘာဖြစ်တာပါလိမ့်၊ ဘာသံတွေပါလိမ့်လို့ စဉ်းစားနေတုန်း နောက်ထပ် ‘ဗွမ်း’ဆိုတဲ့ အသံကြီးနဲ့ ရေလုံးကြီးပါ ကိုယ်ပေါ်ကို ဝုန်းခနဲ ကျလာလို့ အံမယ်လေးဗျာလို့ လန့်အော်ပြီး အိပ်ရာက အလန့်တကြား ထလိုက်တယ်။ ဘာဖြစ်တာပါလိမ့်လို့ ကြည့်လိုက်တော့ ဟောဗျာ ကိုယ့်ကောင်တွေအားလုံး ငုတ်တုတ်လေး တွေထိုင်လို့ ၊ ကြွက်စုပ်ရေမွန်းထားတဲ့ မျက်နှာလေးတွေနဲ့ ။ အိပ်ရာတွေလည်း ရွဲ့ရွဲ့စိုလို့ ။ အံမယ်လေး ရေပုံးကိုင်ထားကြတဲ့ အပျိုလေးတွေ၊ အပျိုကြီးတွေ မိန်းမတွေချည်းပဲ။ တဟေးဟေး တဟားဟား ပျော်လို့ ။ သန်းထိုက်တို့ ကို အိပ်နေတဲ့ အချိန်မှ ပြတင်းပေါက်က လှေကားထောင်တက်ပြီး ရေ လာလောင်းကြတာ။ အဲဒါ သူတို့ ရွာရဲ့ ဓလေ့တဲ့ ။ စိုရွဲကုန်တဲ့ အိပ်ရာတွေနဲ့ လူတွေ သန်းထိုက်တို့ လည်း ဘယ်လိုအိပ်ရမှန်း မသိဘူး။ ဘယ်သူကမှ လည်း စိတ်ဆိုးတဲ့ ထုံးစံမရှိဘူးဆိုလို့ သန်းထိုက်တို့ လည်း စိတ်မဆိုးရဲကြဘူး။ အဝတ်အစားတွေလဲပြီး ထိန်သာနေတဲ့ လမင်းကြီး အလင်းရောင်နဲ့ ရွာထဲကို စပ်စုကြည့်လိုက်တော့ ဟိုအိမ် ဒီအိမ်တွေမှာ လှေကားတွေထောင်လို့ ရေပုံးသယ်တဲ့ သူနဲ့ ၊ အိမ်ပေါ်တက်ပြီး ရေလောင်းတဲ့ သူနဲ့ အိုကေနေလိုက်ကြတာ။ ဒါကြောင့် မို့ နေ့လယ်မှာ ရေလောင်းတဲ့ သူ မတွေ့တာကိုး။ သူတို့ ဓလေ့က ညကျမှ လောင်းကြတာ။ တစ်ရွာလုံးကို အုန်းအုန်းထ ဆူညံနေတာပဲ။ ဟိုအိမ်မှ ဗွမ်းခနဲ၊ ဒီအိမ်မှာ ဗွမ်းခနဲ။ သန်းထိုက်တို့ လည်း ပျော် လာပြီး သူတို့ နဲ့ အတူလိုက်ပြီး ရေလောင်း ကြတာ။ အတွေ့အကြုံသစ်မို့ အကုန်လုံး တစ်ညလုံး မအိပ်ရလည်း ပင်ပန်းတယ်မထင် ကြဘူး။ မနက်ပိုင်း

သီချင်းဆိုပြီးမှ နေ့လယ်ခင်းကို အိပ်ကြမယ်လို့ တိုင်ပင်ထားရင်း အကြတ်နေ့ကို ကူးခဲ့တယ်။ အကြတ်နေ့ မနက်ပိုင်း သီချင်းဆိုပြီးတော့ ရွာလယ်က အိမ်တစ်အိမ်က ထမင်းစားလာခေါ်တယ်။ ခင်လည်း ခင်၊ ပျော်လည်း ပျော်နေကြလို့ တအုန်းအုန်းလိုက်သွားကြရင်း ငဝိန်က ပါးစပ်ဆော့ပြီး ဘာဟင်းတုံးဖျို့လို့ မေးလိုက်တယ်။ ထမင်းစားလာခေါ်တဲ့ ကောင်မလေးက တောင်ကိုင်းသားတဲ့ ။ သန်းထိုက်တို့ လည်း ဘာပါလိမ့်ပေါ့။ အသားဟင်းကလည်း မစားရတာ ကြာနေတော့ တောင်ကိုင်းသားဆို ဘာဖြစ်ဖြစ် စားမဟဲ့။ ဖွတ်ဖြစ်ဖြစ်၊ ပဒတ်ဖြစ်ဖြစ်ဆိုပြီး မောင်းတင်ပြီး သွားကြတာ ဟိုကျတော့ ထမင်းပိုင်းကိုကြည့်ပြီး မျက်နှာလေးတွေ ငယ်သွားကြတယ်။ မန်ကျည်းရွက် စပ်ချဉ်ချက် ဟင်းပန်းကန်က သန်းထိုက်တို့ ကို ပြောင်စပ်စပ် မျက်နှာပေးနဲ့ ကြည့်နေတယ်။ ထမင်းစား လာခေါ်တဲ့ ကောင်မလေးက တဟီးဟီးနဲ့ ရယ်ရင်း အိမ်ရှေ့က လူကြီးတစ်ဖက်စာလောက် မန်ကျည်းပင်ကြီးကို လက်ညှိုးထိုးပြတယ်။ ‘အဲဒီအပင်ကြီးရဲ့ တောင်ဘက်ကိုင်းက ခူးထားတာ၊ မြောက်ဘက်ကိုင်းက ခူးရင် မြောက်ကိုင်းသားဗျ’ လို့ ရှင်းပြတယ်။ အဲဒီတော့ သန်းထိုက်တို့ လည်း တောင်ကိုင်း သားဟင်းနဲ့ အဝတွယ်လိုက် ကြတော့တာပေါ့။

ထမင်းစားပြီးလို့ ရေနွေးကြမ်းသောက်ပြီး ထလာတဲ့ သန်းထိုက်တို့ အုပ်စု နားကို ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း သန်သန်မာမာ မိန်းမတွေချည်းပဲ လက်ကလေးတွေ နောက်ပစ်လို့ ကပ်လာကြတယ်။ ညကြီးမင်းကြီး ရေလာပက်ကတည်းက သန်းထိုက်တို့ က လန့်နေပြီးသား။ နောက်ပစ်ထားတဲ့ လက်ကလေးတွေ ရှေ့ထုတ်လိုက်တဲ့ အခါ လားလား အိုးမဲသုတ်ကြမှာ ။ ခြေထောက်ကို စက်တပ်ပြီး သန်းထိုက်တို့ အုပ်စု ခြေဦးတည့်ရာ ပြေးကြရတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ ရွာ မဟုတ်လား။ အိမ်ကြားထဲက ထွက်လိုက်၊ ခွေးတိုးပေါက်ကတိုးလိုက်၊ လိုက်ဟ ဖမ်း

ဟ ဆိုတဲ့ အသံတွေနဲ့ ဆူညံနေတာပဲ။ သန်းထိုက်က မိရာ မန်ကျည်းပင် ပေါ်တက်ပြေးတယ်။ တော်တော် မြင့်မြင့်ထိ ရောက်ပြီဆိုပြီး ငုံ့ကြည့်လိုက်တော့ အောက်က မိန်းမကြီးတွေက ထဘီခါး တောင်းကြိုက်ပြီး လိုက်တက်လာကြတယ်။ ဟဲ့ကောင်လေး ဆင်းခဲ့၊ မဆင်းရင် ညနေထိ စောင့်နေမှာ လို့ လည်း အော်ကြသေးတယ်။ အပင်အောက်က ဝိုင်းအုံ့ပြီး မဆင်းမချင်း စောင့်နေမှာ ဆိုတော့ လက်နက်ချပြီး ဆင်းရတာပေါ့။ သုတ်ပြီးတော့လည်း ကျေနပ်သွားကြတာပါပဲ။ သန်းထိုက်တို့ အုပ်စုထဲက သိုက်စိုးကတော့ ရွာမြောက်ပေါက်က ထွက်ပြေးပြီး ရန်ကုန်၊ မန္တလေး ကားလမ်းဘေးက ကုက္ကိုပင် တက်ပြေးလို့ လွတ်သွားတယ်။ မဆင်းရဲလို့ မိုးစုပ်စုပ်ချုပ်မှ ပြန်ရောက်လာတယ်။ သန်းထိုက်တို့ တစ်ဖွဲ့လုံး မျက်နှာ ထပ်တလဲလဲ သစ်ရလို့ ဆပ်ပြာတော်တော် ကုန်သွားကြတယ်။

ဒီလိုနဲ့ အတက်နေ့ည နှုတ်ဆက်ပွဲ ရောက်လာကြတယ်။ သန်းထိုက်တို့ ရွာကိုလာကတည်းက အရက်ပုလင်းတွေ ကိုယ်စီပါလာခဲ့ကြပြီးသား။ ဒါပေမဲ့ ရွာထဲမှာ ဆိုလိုက်တီးလိုက် ရေပက်လိုက်နဲ့ အချိန်ကုန်သွားတာ ပွဲဦးနေက ခေါင်းကြီး ရဲဆေးတင်တာလောက်သာ ကုန်သေးတာ။ အရက်တွေက ဒီအတိုင်း။ နောက်ပြီး သင်္ကြန်အတက်နေ့သာ ရောက်လာတယ်။ ရွာထဲမှာ မူးတဲ့ ရူးတဲ့ သူဆိုလို့ လုံးဝ မတွေ့ရသလောက်ပဲမို့ သန်းထိုက်တို့ လည်း ကိုယ့်ဟာကို မေ့နေကြတယ်။ ဒီနေ့တော့ နောက်ဆုံးနေ့မို့ဆိုပြီး ဇော်ထိုက်က သတိပေးတာနဲ့ အကုန်လုံး နည်းနည်းပါးပါး သောက်ကြတာပေါ့။ ဒါလည်း လစ်မစ်အများကြီး လျှော့ထားတာ။ ဆိုလို့ တီးလို့ ကောင်းရုံပဲ။ ရွာထဲက ကောင်မလေးတွေကလည်း သန်းထိုက်တို့ သင်္ကြန်သီချင်းဆိုပြီ ဆိုရင် ဝင်ကကြတယ်။ အတက်နေ့ညမို့ အရှိန်ရပြီး တပျော်တပါး ဖြစ်နေတဲ့ အချိန် ရွာထဲက တချို့ကာလသားတွေကလည်း ဝင်ဆိုကြတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်

ယောက် တက်လာတယ်။ သူ့ကိုကြည့်လိုက်ကတည်းက ကိုယ့်လူ တော်
တော်မူးနေပြီ ဆိုတာ သိသာတယ်။ သူက သီချင်းဆိုချင်တယ် ဆိုတာနဲ့
ဝိုင်းခေါင်းဆောင်နဲ့ ညှိ ပေးလိုက်တယ်။ သူ ဆိုမှာ ကလည်း သင်္ကြန်မိုး
တဲ့ ။ တီးလုံးလည်း စဝင်ရော ဝိုင်းဘေးမှာ ထိုင်နေတဲ့ ကောင်မလေး
တွေကို ဝင်ကကြလို့ ခေါ်တယ်။ ကောင်မလေးတွေက လက်ခါပြတယ်။
အဲဒါနဲ့ အဲဒီလူက သီချင်းတန်းလန်းကြီးနဲ့ ရပ်ပစ်လိုက်တယ်။ အောက်
ကပရိသတ်တွေ ဆူဆူညံညံဖြစ်သွားတယ်။ သူက ဝိုင်းခေါင်းဆောင်နား
တိုးသွားပြီး နှစ်သစ်ချစ်ဦး ဆိုမယ်ဗျာလို့ ပြောပြန်တယ်။ သန်းထိုက် သိ
တယ်။ မိုးဦး တော်တော် စိတ်ဆိုးနေပြီ။ မျက်နှာကို နီရဲနေတာပဲ။ ဒါပေ
မဲ့ နှစ်သစ်ချစ်ဦး အတောကလေး ဝင်ပေးတယ်။ ဟိုပုဂ္ဂိုလ်က ကောင်မ
လေးတွေ ကကြလို့ လှည့်ပြော ပြန်ရော။ ကောင်မလေးတွေက မကဘူး၊
မကဘူးလို့ ဝိုင်းအော်ကြတယ်။ အဲဒီလူက သီချင်းကို ရပ်ပစ်လိုက်ပြန်
ရော။ ပရိသတ်တွေလည်း ဆူဆူညံညံ ပိုဖြစ်လာတယ်။ မိုးဦးက
အစ်ကိုကြီး မူးနေရင်လည်း မဆိုပါနဲ့ တော့ဗျာလို့ စိတ်မရှည်တဲ့ လေသံ
နဲ့ အပြော၊ ဟိုလူက ငါ့ကိုမူးတယ်လို့ ပြောတာလားကွ ဆိုပြီး မိုးဦးကို
ထိုးပါလေရော။ ဒါပေမဲ့ သူက မူးနေတဲ့ လူ မဟုတ်လား။ မိုးဦးကို မထိုး
မိဘူး။ သန်းထိုက်တို့ သူငယ်ချင်း အားလုံးကလည်း နဂိုကတည်းကမှ
သွေးက ခပ်ဆိုးဆိုးဥစ္စာ။ ဝုန်းခနဲ ဟိုလူကို ဝိုင်းထိုးကြတော့မလို့ ။
သူများ ရွာဆိုတာလည်း မေ့သွားတယ်။ ဒါပေမဲ့ သန်းထိုက်တို့ မထိုးဖြစ်
လိုက်ဘူး။ ကောင်မလေးတွေက ဝိုင်းဆွဲထားကြတယ်။

‘အရီးရေ... အရီးသားကို လုပ်ဦး’

‘ဒေါ်ကြီးရေ... ဒေါ်ကြီးတူက ဆိုးချက်တော်’

အော်သံတွေလည်း ဆူညံသွားတာပဲ။ မိန်းမကြီး လေး၊ ငါးယောက်

စင်ပေါ်တက် လာပြီး ဟိုလူကို ဝိုင်းဆွဲချသွားကြတယ်။ ပွဲခင်းလည်း ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ဆူဆူညံညံဖြစ်၊ ပြေးတဲ့ လူကပြေး၊ အော်တဲ့ လူကအော်။ ကတဲ့ ကောင်မလေးတွေကလည်း ပြန်ဆိုတော့ သန်းထိုက်တို့ လည်း ပွဲသိမ်းလိုက်ကြတော့တယ်။ မကျေမနပ် ဆူဆူညံညံနဲ့ ပြန်လာတဲ့ သန်းထိုက်တို့ ဆီက အကျိုးအကြောင်းလည်း သိရော အိမ်ရှင် ဘကြီးဖြိုးက ဒေါသုပုန်ထတော့တာပဲ။

‘အံမာ မိသိန်းသားက ဧည့်သည် တွေကို ရိုင်းလို့ ၊ ငါ့အကြောင်း သိရမယ် ကွ’ နံရံမှာ ချိတ်ထားတဲ့ ငှက်ကြီးတောင်စားကို ဖြုတ်ပြီး အိမ်ပေါ်က လွှားခနဲ ဆင်းသွားတာနဲ့ သန်းထိုက်တို့ အုပ်စုလည်း နောက်က ကောက်ကောက်ပါအောင် လိုက်သွားကြတော့တာပေါ့။ ရွာအနောက်ပိုင်းက အိမ်မည်းမည်းကြီး ရှေ့မှာ ရပ်ပြီး ကြိမ်းလိုက် မောင်းလိုက်တာလေ။ လူတွေကလည်း အံ့ခဲလို့ ဝိုင်းကြည့်နေကြတာ။ အိမ်ကြီးကတော့ မှောင်မဲလို့ တုတ်တုတ်မှ မလှုပ်ကြဘူး။ ဘကြီးဖြိုးက တော့ အသံတောင် ပြာနေပြီ။

‘ဟေ့ ရွာကိုလာတဲ့ ဧည့်သည် ကို နှောင့်ယှက်တာ အိမ်ရှင် မဟုတ်ဘူး ကွ။ ငါ ရှက်တယ်ဟေ့’

‘ဟေ့ သင်္ကြန်ဆိုတာ မူးဖို့ ၊ ရူးဖို့ ၊ ရန်ဖြစ်ဖို့ အချိန် မဟုတ်ဘူး ဟေ့’

ဒီစကားကြားတော့ သန်းထိုက်တို့ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ပြန်ကြည့်ကြတယ်။ ဘကြီးကတော့ အော်တုန်း။

‘သင်္ကြန်ဆိုတာ ပျော်ဖို့ ပါးဖို့ ဆိုရင်လည်း သူများကို မထိခိုက်ရဘူး ကွ၊ ရွာနာတယ်ဟေ့’

ဓားနှောင့်နဲ့ မြေကြီးကို ဆောင့်လိုက်ပြန်တယ်။

‘သင်္ကြန်ဆိုတာ ကုသိုလ်ပြုရတဲ့ အချိန်ကွ။ ကုသိုလ်မလုပ်ဘဲနဲ့ အကုသိုလ်ပဲ စဉ်းစားပြီး လုပ်နေတဲ့ အကောင်’

သန်းထိုက်တို့ လည်း အော်ဟစ်နေတဲ့ ဘကြီးကို မနည်းတောင်းပန်ပြီး အိမ်ပြန်ခေါ်လာခဲ့ရတယ်။ ရွာသင်္ကြန်ကတော့ ဖရိုဖရဲနဲ့ တက်သွားခဲ့ပြီ။ အဲဒီနေ့ ည အိပ်ရာဝင်ကြတော့ အကုန်လုံး မျက်နှာတွေက ရှုံ့မဲ့လို့ သန်းထိုက်နဲ့ သူတို့ နဲ့ အတွေးတွေ အတူတူပါပဲ။ ဘကြီးဖြိုးစကားက သူတို့ ကိုလည်း တည့်တည့်ထိတာပဲ။ သန်းထိုက် စဉ်းစားကြည့်မိတယ်။ လူပျိုပေါက်စ ဆယ့်နှစ်နှစ်၊ ဆယ့်သုံးနှစ်လောက် ကတည်းက သင်္ကြန်လည်ပြီဆိုရင် ရေပက်ခံလို့ ချမ်းတာအကြောင်းပြပြီး အရက် သောက်ကြတာ ဖက်ရှင်တစ်ခုလိုဖြစ် နေပြီ။ သန်းထိုက်တို့ ဆို ပုလင်းဆိုတာ ရိုးနေပြီ။ ကားပေါ်မှာ ငါးဂါလံဝ င်ပုံးနဲ့ တည်ပြီးတော့ကို သောက်ခဲ့လည်ခဲ့ကြတာ။ ဒီတော့ မူးမူးရှူးရှူးနဲ့ အရိပ်ရန်သူ ထင်နေတာဆိုတော့ နည်းနည်းပါးပါး ထိမိငြိမိတာနဲ့ တင် ရန်ဖြစ်လိုက်ကြတာဆိုတာ တခြမ်းခြမ်း။ အေးလေ သန်းထိုက်တို့ ရန်ဖြစ်တာကို ဘကြီးဖြိုးလို အုပ်ထိန်းမယ့်လူ တစ်ယောက်မှ မရှိတာဘဲ ဖြစ်ကောင်းဖြစ်မှာ ပေါ့။ အတွေးတွေ ပလုံစီနေတာနဲ့ မနက်ကားလာကြိုမှ သန်းထိုက်တို့ နိုးတော့တယ်။ ပစ္စည်းတွေတင်ပြီး အပြန်ခရီးစခဲ့ကြတော့တယ်။ လာကြိုတဲ့ ဒိုင်နာကားပေါ်မှာ လည်း ခွေခေါက်အိပ်ပြီး ပါလာလိုက်ကြတာ ကားရပ်သွားတော့မှ ဘာဖြစ်တာလဲဆိုပြီး မျက်လုံးဖွင့်ပြီး ကြည့် လိုက်ကြတယ်။ ဟံမြင့်မိုရ်ရွာနားကို ရောက်နေပြီ။ မိုးဦးနဲ့

ကားဆရာတို့ စကားပြောနေကြတယ်။

‘ဒီနေ့ နှစ်ဆန်း တစ်ရက်နေ့မို့ ကားရှားလို့ ပါတဲ့ ဆရာ၊ ဆရာတို့

ခွင့်ပြုရင် ခေါ်တင်ခဲ့ချင်လို့ ’

‘ဟာ... တင်ပါ တင်ပါ။ ဘာဖြစ်လဲ’

လမ်းဘေးက ဖက်စိမ်းအုပ်ထားတဲ့ ကွမ်းခြင်းအသေးလေးတွေနဲ့ ထည့်ထားတဲ့ ဇွန်ပန်းခြင်း ကလေးတွေ ကားပေါ် ရောက်လာတယ်။ သန်းထိုက်တို့ ခရီးဆောင် အိတ်တွေ ရွှေ့ပေးရတယ်။ ပန်းသည် ဦးလေးကြီးက သန်းထိုက်နားမှာ အိမ်နဲ့ ထိုင်ချရင်း ကွမ်းဝါးထားတဲ့ ပါးစပ်ကြီးနဲ့ ရယ်ပြနေတာနဲ့ သန်းထိုက် ပြန်ပြုံးပြလိုက် ရတယ်။ ကျောက်ဆည်မှာ တစ်ခါ ကားရပ်သွားပြန်ရော။ ဒရိုင်ဘာက စပ်ဖြဖြနဲ့ ပြုံးနေပြန်ပြီ။ သူဘေးပေါက်ရှာတာကလည်း လွန်လွန်းတယ်။ ဒီတစ်ခါတော့ ခရီးသည်တွေက အုပ်စုလိုက်ကြီး။ တချို့က ဦးထုပ်ဆောင်းထားကြတယ်။ တချို့က ဦးထုပ်မဆောင်းကြဘူး။ သူတို့ မှာ တူညီတဲ့ အချက်ကတော့ ကတုံးအသစ်ချပ်ချွတ် ကလေးတွေကိုယ်စီနဲ့ ။ သန်းထိုက်တို့ အရွယ် လူငယ်ကလေးတွေချည်း။ ဒုလ္လဘရဟန်း ခံတစ်ခုခုက ထွက်လာတဲ့ ရဟန်းလူထွက်လေးတွေဆိုတာ သိသာတယ်။ ကြည့်ရတာ မန္တလေးက လာပြီး ကျောက်ဆည်က ဝေဘူချောင်မှာ ရဟန်းလာဝတ်ကြပုံ ရတယ်။ ကားဆရာနဲ့ ဈေးတည့်ပြီး အုပ်စုလိုက်ကြီး ကားခေါင်မိုးပေါ် တက်သွားကြတယ်။ ကားလည်း ပြန်ထွက်ရော သန်းထိုက်ဘေးက ပန်းသည် ကြီးက’အင်း’လို့ သက်ပြင်း ရှည်ကြီးတစ်ချက် ဆွဲချလိုက်လို့ သန်းထိုက် အလန့်တကြား လှည့်ကြည့်လိုက်မိ တယ်။ သူကလည်း သန်းထိုက်ကို ကြည့်နေတယ်။ ကွမ်းတံတွေတစ်ချက် ပစ်ခနဲ ထွေးလိုက်ပြီး-

‘သင်္ကြန်တွင်းမှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အသက်ရှည်ရာ ရှည်ကြောင်း ရှာကြံ မွေးတဲ့ ကလေးတွေပေါ့ကွာ’

သူ ဘာပြောသလဲ သန်းထိုက် ဘာမှ နားမလည်ဘူး။ ဒါကြောင့် မို့ ပ

န်း သည် ကြီးမျက်နှာပဲ ပြန်ကြည့်နေမိတယ်။ ပန်းသည် ကြီးက အဆက် အစပ်မရှိ ‘မင်းတို့ ဘယ်ကပြန်လာကြတာလဲ၊ တီးဝိုင်းပစ္စည်းတွေနဲ့’ လို့ မေးတယ်။ သန်းထိုက် မဖြေခင် မိုးဦးက ဝင်ပြီး ‘ကျွန်တော်တို့ တောမှာ သင်္ကြန်သွားကျကြတာ’ လို့ ဖြေတယ်။ ပန်းသည် ကြီးက-

‘ကြည့်စမ်းပါဦးကွာ၊ လူငယ်တွေပါပဲ။ သင်္ကြန်တွင်းမှာ ကုသိုလ်ယူ တတ်တဲ့ သူကတော့ ကုသိုလ်တွေရ၊ အခု ကြည့်ပါဦး ဒုလ္လဘစခန်းကထွက်ပြီး အိမ်ပြန်လို့ ဘယ်လောက် မင်္ဂလာရှိလဲ။ အဖေတွေ၊ အမေတွေကလည်း ဘယ်လောက် စိတ်ချမ်းသာလိုက်မလဲ’

ပန်းသည် ကြီးက ကွမ်းသွေးတစ်ချက် ပစ်ခနဲ ထွေးလိုက်ပြန်တယ်။

‘ဦးလေးက နေ့တိုင်း မန္တလေးကို ပန်းပို့သွားရတာကွ။ သင်္ကြန်တွင်းကြီးမှာ ကို မြို့အနံ့လှည့်ပို့ရတာ’ ပန်းသည် ကြီးက စကားဖြတ်ပြီး သန်းထိုက်တို့ အားလုံးကို ဝေ့ကြည့်တယ်။ သူ့စကားကို သန်းထိုက်တို့ အားလုံးက နားစိုက်ထောင်နေကြတယ်။

‘မန္တလေးသင်္ကြန်မှာ စည်သလား ဦးလေး’ သန်းထိုက်ကမေးတော့ အဘိုး ကြီးက ‘စည်ပါဗျာ၊ စည်ကလည်း စည်၊ လူတွေကလည်း ရှုပ်၊ ကလေးတွေလေ ပျော်လိုက်ကြ၊ ပါးလိုက်ကြတာ။ ပျော်ကြပါးကြတာက အရေးမကြီးပါဘူး။ အခုတော့ အပျော်လွန်တဲ့ လူတွေ၊ မူးကြရူးကြတဲ့ လူတွေ၊ သင်္ကြန်မှာ သောင်းကျန်းလိုက်မဟဲ့လို့ မောင်းတင်ထားတဲ့ လူတွေ အန္တရာယ်များကြတာပေါ့’

ခါတိုင်း ကိုယ်လည်း ဒီလိုပဲမို့ သန်းထိုက်တို့ ကုပ်နေကြတယ်။ အဘိုး ကြီးကတော့ အရှိန်ရနေပြီ။

‘ကားချင်းငြိကြ၊ ရန်ဖြစ်ကြတာတော့ ရိုးနေပါပြီကွာ။ ဒါပေမဲ့ ဘုရားကြီး ကျောက်ဆစ်ကွေ့မှာ ဖြစ်သွားတဲ့ ဆိုင်ကယ်တိုက်မှုကတော့

ဆိုးဆိုးရွားရွားပဲ’

‘ဘုရားကြီး ကျောက်ဆစ်ကွေ့ ဟုတ်လား ဦးလေး’

သန်းထိုက် မျက်လုံးကျယ်သွားတယ်။ ကိုယ့်အိမ်နဲ့ နီးနီးလေးကိုး။

‘အေးကွ၊ ကောင်လေးသုံးယောက်က တစ်ယောက်မှ လည်း ဦးထုပ် မပါ ကြဘူး။ ဆိုင်ကယ်ကို အိတ်ဇောဖွင့်ပြီး အရမ်းစီးလာကြတာ။ အရက်ကလည်း မူးနေတယ် ထင်ပါရဲ့ ။ ပက်ထားတဲ့ ရေတွေနဲ့ ချောပြီး ကျောက်ဆစ်ကွေ့ကိုအတက် မြောက်ဘက်က တိုက်နံရံကို ဝင်တိုက်မိတာ’

‘ဟာ... သုံးယောက်လုံး အတုံးအရုံးပဲလား’

‘တစ်ယောက်မှ အသက်ရှင်မယ့်ပုံ မပေါ်ပါဘူးကွာ။ ဦးလေးလည်း မနေသာတာနဲ့ ကားပေါ်ပွေ့တင်လိုက်ရသေးတာပေါ့။ ဦးနှောက်တွေ ထွက်နေတဲ့ ကောင်လေးဆို လက်ဖျံမှာ အမာရွတ်ကြီးနဲ့ ။ အဲဒီလက်ဖျံကလည်း ကျိုးသွားသေးတာ’

‘ဗျာ...’

သန်းထိုက် လန့်ပြီး အော်လိုက်မိတယ်။ စိတ်ထဲမှာ ငွေစိုး၊ ငွေစိုးလို့ တအားပူပင်သွားတယ်။ ငွေစိုးကိုသိနေကြတဲ့ အဖွဲ့သားတွေကလည်း တစ်ယောက် တစ်ပေါက် ဝိုင်းမေးကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဘိုးကြီးက ဘယ်အတိအကျ သိမှာ လဲ။ လက်ဖျံက အမာရွတ်ကြီးနဲ့ ဆိုတော့ ငွေစိုးပဲလား ၊ ဒါမှ မဟုတ် အမာရွတ်ရှိတဲ့ နောက် တစ်ယောက်ပဲလား သန်းထိုက် မခွဲခြားနိုင်ဘူး။ သန်းထိုက် စိတ်ပူလှပြီ။ ဖြစ်နိုင်လျှင် တစ်နာရီ မိုင် ခြောက်ဆယ်နှုန်းလောက် မောင်းနေတဲ့ ကားရှေ့က ပျံသန်းပြီး အိမ်ကို အမြန်ဆုံး ရောက်ချင်လှပြီ။

ယဉ်ယဉ်နု၊မန္တလေး၊
အမှတ် ၁၅၁၊ ဖွန်လ၊ ၂၀၀၂ ခုနှစ်
ရွှေအမြုတေရုပ်စုံမဂ္ဂဇင်း။
